

NR 1 feb 2002

Sverige: 55:-
Norge & Danmark: 57:-
Finland: EUR 6,5

Flugfiske i Norden

Corixan Fjällfiske från islandshäst Abborre
Engelska kalkströmmar Selektiv öring

Välkommen till

Svenska Flugfiskemässan

Eskilstuna 5-7/4 2002

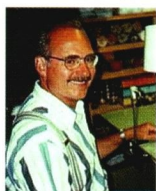
För fjärde året arrangerar medieföretaget Mountain Media Europas största renodlade flugfiskemässa med mängder av aktiviteter för såväl nybörjare som entusiaster.

Utställningar, försäljning, flugbindning och tävlingar varvas med föreläsningar, seminarier och filmvisningar. I vår vattenfyllda kastbana kan du prova ut din favoritutrustning. Mässan växer varje år och nu flyttar vi till mycket större lokaler - **Munktellarenan i Eskilstuna!**

Alla ledande grossister/tillverkare, många butiker, flugbindare, hantverkare, researrangörer, utbildningsanordnare, förlag, föreningar m fl finns representerade.

Vi samarbetar med Sportfiskeakademien i Forshaga, kring mässarrangemanget. Mässans huvudsponsorer är Capricorn.se, Guideline och UTM-Sölvkroken.

Föreläsare:

Marvin
Nolte

Välkänd amerikansk flugbindare med klassiska laxflugor som specialitet. Har bundit världens största kollektion av laxflugor.

"The Grainger Collection"

Fr 15.00

Lö 13.00

Sö 14.00

Gunnar
Westrin

En av Sveriges största flugfiskeprofiler! Författare, skribent, fotograf, debattör och föreläsare.

"Gåsbäcken - ett kvalitativt flugfiske" Fr 13.00, 16.00

"Sandölandet - flugfiske på vindarnas boning" Lö 11.00, 14.00

"Rödingen - fjällets Greta Garbo" Fr 14.00 Lö 16.00 Sö 13.00
Sö 12.00, 15.00

Ulf
Pierrou

Länsfiskedirektör i Dalarna. Författare och skribent.

Limnolog till utbildningen och med ett genuint intresse för miljö och etik.

"Etik & moral inom sportfisket" (Debattforum)

Niclas P.
Andersson

Fotograf, skribent och föreläsare, med stor erfarenhet av flugfiske från när och fjärran.

"Världens främsta öringvatten" Fr 17.00

"Gäddflugfiske i Sverige" Lö 12.00, 15.00

"Action" (tarpon, öring, lax och gädda) Sö 11.00

Seminarier! Varje timme börjar ett nytt intressant flugbindningsseminarium, där du kan följa arbetet på storbildsskärm och ställa frågor. Medverkande bl a Marvin Nolte, Helen Kensby, Ronnie Eriksson, Anders Isberg, Sven-Olov Hård, Niklaus Bauer, Palle Andersson och Niclas P. Andersson.

Fritt inträde till alla föreläsningar/seminarier. Årets sponsor är **Capricorn.se**.

Tävlingar! Varje dag genomförs kasttävlingar och det finns en tipspromenad. Här kan du vinna Hardy flugspön, rullar & linor. (Totalt värde ca 25 000:-) Vinsterna är skänkta av **UTM-Sölvkroken**.

Plats:

Munktellarenan, Eskilstuna
(E20 - Eskilstuna väster)

Öppettider:

Fredag 5/4 12.00-19.00
Lördag 6/4 10.00-18.00
Söndag 7/4 10.00-17.00

Entré:

Vuxna 100:-/dag, Tjejer 50:-/dag
Ungdomar 12-15 år 50:-/dag
Barn under 12 år, fri entré

Vinn på entrébiljetten! Varje dag kl 16.00 lottar vi ut mängder av fina flugspön, rullar & linor (Totalt värde ca 25 000:-) Vinsterna är skänkta av **Guideline**.

Ytterligare information: www.flyfishingfair.com

Flugfiske i Norden

NR 1 feb 2002

<i>Innehåll i detta nummer:</i>	<i>Sid</i>
<i>Ledaren: Alla fiskar är stora fiskar</i>	5
<i>Med fluestang i Englands kalkelver</i>	6
<i>Nytt från Sverige</i>	11
<i>Det norske laksefisket 2001</i>	12
<i>Nyt fra Danmark</i>	15
<i>Återupptäck corixan</i>	16
<i>Abborre på fluga</i>	18
<i>Flugor för selektiv öring</i>	20
<i>Operation vid strandkanten</i>	23
<i>Lygna – for oss som vil ha sjøørret</i>	24
<i>Whisky Island</i>	28
<i>Fjällfiske från islandshäst</i>	31
<i>Storöring från Emån</i>	36
<i>Bokbiten</i>	38
<i>Storleken har ingen betydelse</i>	40
<i>Nytt fra Norge</i>	42
<i>Marknadsnytt</i>	44
<i>Catch, eat and relax</i>	48
<i>Köp, sälj & byt</i>	56
<i>Poxy-Buzzers</i>	58
<i>En riktig pärla</i>	60

Omslagsbilden:
Foto: Niclas Andersson

Exklusiva konsttryck från FiN

Den mäktiga svenska fjällvärlden inspirerade konstnären **Rolf Smedman** då han målade dessa tavlor som blivit konsttryck från FiN.

Föreställ er hans fantastiska fiskeminnen bakom dessa målningar. Från septemberfiske vid Storselforsen i Gimån till de skummande forsarna vid Stor Sjouten och fjällvidderna kring norska Rostaelv.

På bilden ovan är originalen vackert inramade med guldrum och mossgrön passepartou.

Konsttrycken säljes i hel mapp om 3 motiv, kronor 1 450 inklusive porto eller separata motiv, kronor 550 per styck inklusive porto.

Översta tavlan i bilden är Storselforsen i Gimån, bredvid Stora Sjouten och framför ligger motiv från Rostaelv.

Konsttrycken mäter 38x50 centimeter och varje bild är individuellt numrerad och signerad av Rolf.

Observera att upplagan är begränsad. Beställ direkt från FiN.

FLUGFISKE I NORDEN, S. Parkgatan 8, S-343 31 ÄLMHULT

Telefon +46-0476-160 90. Fax +46-0476-160 64

order@flugfiskeinorden.se

Alla fiskar är stora fiskar

Allt fler läsare berättar i brev eller vid telefonsamtal hur de finner glädje i flugfiske efter fiskarter, vilka de tidigare inte uppfattat som "riktiga" flugfiskar. Oftast gäller det flugfiske efter gädda, som ju genom sin storlek kan erbjuda rejält spekulativa fighter, men även abborren, iden och en rad andra arter har blivit allt mer uppskattade. Vid sidan av gäddan tycks emellertid abborren vara den stora favoriten.

Abborren blir visserligen inte lika stor som gäddan, men den finns över hela landet och kan fiskas hela säsongen, medan gäddan är lättare att söka under vissa perioder, till exempel under våren, då den går strandnära på de grunda lekbottnarna och kan tas på "torrfluga".

I decembernumret presenterade Niclas Andersson sitt vårfiske efter gädda i ett fotoreportage, där han också nämner en ny typ av flytande gäddpopper med foamhuvud, vilken han för övrigt återkommer med bindmönstret till i en separat artikel i vårt aprilnummer. Popperfiske efter gädda är visserligen inget nytt i sig, det har vi berättat om tidigare i FiN, men Niclas popper är mycket lättbunden och kan säkert popularisera gäddfisket ytterligare.

I denna tidning berättar Erik Berggren hur han tagit upp sin ungdoms abborrfiske på nytt. Han konstaterar att flugfisket efter abborre inte är något substitut för annat fiske, och att han faktiskt hellre fiskar "vild" abborre i naturvatten än odlad och fenskadad ädelfisk i konstlade utsättningsmiljöer.

Under de senaste decennierna har onaturligt stora fiskar i våra inplanteringsvatten tillsammans med våra resvanor påverkat mångas syn på flugfisket. Allt fler har fiskat i fjärran exotiska vatten, vilka i backspegeln fått deras eget hemmafiske att te sig allt blekare.

Ett annat illusionsnummer har skapats av de monstruösa och för sina miljöer helt onaturligt stora regnbågar, som sätts ut i allt fler put and take vatten för att möta kraven från en publik som sätter likhetstecken mellan fiskens storlek och fiskeupplevelsens kvalitet.

När detta skrivs, en dryg vecka in i januari, kan jag i mitt lokala husorgan läsa ett reportage från trettonhelgens pimpelpremiär vid ett välbesökt regnbågsvatten på Småländska Höglandet. En representant för den arrangerande fiskeklubben beklagar i artikeln att man haft svårt att få tag i tillräckligt stor utsättningsfisk. Enligt honom ska sådana nämligen väga mellan 1,5 och 3 kilo. Inte underligt att många flugfiskare, som frekventerar sådana vatten, sedan frustrerat rynkar på näsan då de möter vildfödd harr och öring i naturvatten och saknar förståelse för att biologin där i många fall sätter gränsen vid halvilot eller kilot – ibland kanske till och med mindre.

En annan baksida av önskemålet om stor fisk gäller alla dem som i catch and release fisket okritiskt ser alla fiskevårdsproblems lösning och som i telefonsamtal till redaktionen på fullt allvar hävdar att konsekvent återutsättning av fångad fisk skulle skapa svenska drömvatten med enbart stor öring och harr. Till mitt stilla påpekande att ett sunt och välbalanserat naturvatten har fisk av olika arter och i alla åldersklasser, ställer de sig helt oförstående. Att deras perspektiv och måttstock oftast visar sig ha sin ursprungliga inspiration i konstgjorda fiskemiljöer förvånar mig inte längre. Möjligen blir jag fortfarande lika skrämmd över okunskapen och ser risken att återutsättning, som aktiv fiskevårdsåtgärd och sedd i sitt rätta sammanhang, med deras enögda och högröstade "hjälp" ska råka i vanrykte...

Strömfisket efter öring och harr kommer alltid att vara centralt i mitt eget flugfiske. Men vid sjöfisket väljer också jag idag hellre ett naturligt fiske efter liten men "vild" abborre framför större och sönderodlad laxfisk.

Per Göran Jönsson frågar i detta nummer vilken fisk som är störst och ger själv svaret genom att konstatera att han inte väger fisken utan mäter fiskeupplevelsen. Per Göran är en lycklig flugfiskare – för honom blir därmed alla fiskar stora fiskar!

Gunnar Johnson

Med fluestang i Englands kalkelver

Vi lister oss bort til elvebredden, strekker hals og kikker over den høye vegetasjonen. I det krystallklare vannet i legendariske River Itchen står ørretene side om side, og venter på godbitene strømmen fører med seg. Hvert eneste insekt vurderes nøye, de aller fleste får passere. Fisket blir akkurat like vanskelig som vi trodde

Av Morten Harangen

Broren min Terje og jeg har nok en gang valgt å tilbringe noen sommerdager i Hampshiredistriktet i det sørlige England. For her, bare halvannen times kjøring sørvest for London, ligger de sagnomsuste kalkelvene, der fluefisket slik vi kjenner det ble utviklet. Det var langs breddene av Itchen, Test, Avon, Dove og Kennet personer som Frederic M Halford, George Edward Mackenzie Skues og ikke minst Izaak Walton la grunnlaget for sportsfiske basert på imitasjon av insekter.

Kalkelvenes historiske betydning, ved siden av det fantastiske fisket selvfølgelig, trekker en rekke fluefiskere fra inn- og utland til det idylliske området hvert eneste år. Og engelskmennene vet å ta seg godt betalt. Kalkelvene eies stort sett av velstående privatpersoner eller firmaer.

Et dagskort koster som regel mellom 70 og 200 pund, som tilsvarer mellom 1000 og 2600 norske kroner. Isolert sett er det kanskje ikke verdt pengene, men på den annen side får man eksklusiv tilgang til elver som lenge var stengt for allmennheten. At ørreter med en gjennomsnittsvekt på en snau kilo står tett som hagl, er vel heller ikke å forakte?

Magiske klekkinger

– It's absolutely magic to watch. The fish go completely crazy.

82 år gamle Chris Broughton skjenker nytrukket kaffe, og forteller om vårens høydepunkt: Klekkingene av de store ephemera-døgnfluene, som her nede kalles "mayflies". Den spreke pensjonisten jobber som guide i River Itchen, og er definisjonen på den klassiske, engelske fluefiskeren.

Kledd i sixpence og skjorte, tweedbukse og støvler, bidrar han mer enn gjerne med sin livslange erfaring fra kalkelvene.

– The mayflies start to rise about 11 o'clock in the morning, and they will simply grow in number until 7 o'clock in the night. Then the whole river is alive, fortsetter Chris.

Øynene til den gamle mannen skinner når han snakker om sin store lidenskap. Hans pasjon for fluefiske er total.

Selv om de fleste fluefiskere forbinde kalkelvene med klekkingene av nettopp de store døgnfluene, forekommer andre klekkinger som skaper minst like store vakefester, hevder 82-åringen.

– On the hedges along the river, we have the black hawthorne with the long, dangling legs. When they come on, the fishing is even better than when the mayflies hatch. And in September we're getting the sedges, and they are fishfood indeed!

Vi kan imidlertid bare drømme om stundene da hagtorn- og vårfluer svermer, og elva koker av vak. Været under vårt besøk er bedrøvelig, med kraftige

vindkast og regnbyger. Men siden kalkelvene er kildeelver, kan bare ekstreme regnskyll eller lange tørkeperioder påvirke vannstanden nevneverdig. Dessuten filtreres vannet i den kalkholdige grunnen, slik at det alltid er pH-nøytralt og krystallklart. Vakende ørreter finnes det med andre ord stort sett bestandig.

Feite ørreter

Mens vi sniker oss langs bredden ser vi utallige ørreter i den relativt grunne elva. Flere oppdager oss, og piler un-

River Itchen er vakker og utfordrende.

der store klaser med weed. Dette gresset fungerer som gjemmested og standplass for fisken.

Like viktig er det for en rekke typer insekter, som legger egg der. Weed vokser fort og kuttes fire ganger årlig, slikt at det ikke skal dekke den lyse sandbunnen totalt. Dessuten vanskeliggjør store mengder gress presentasjonen av fluene.

Chris er hele tiden ti meter bak oss. Han forteller at det for 30 år siden nesten utelukkende var vill brunørret i den øvre delen av elva. Nå settes det ut både brunørret og regnbueørret i River Itchen. Det er nødvendig for å ha en

kommersielt akseptabel fisketetthet. Dessuten finnes det harr og ål her, og i den nedre delen av elva fiskes det laks.

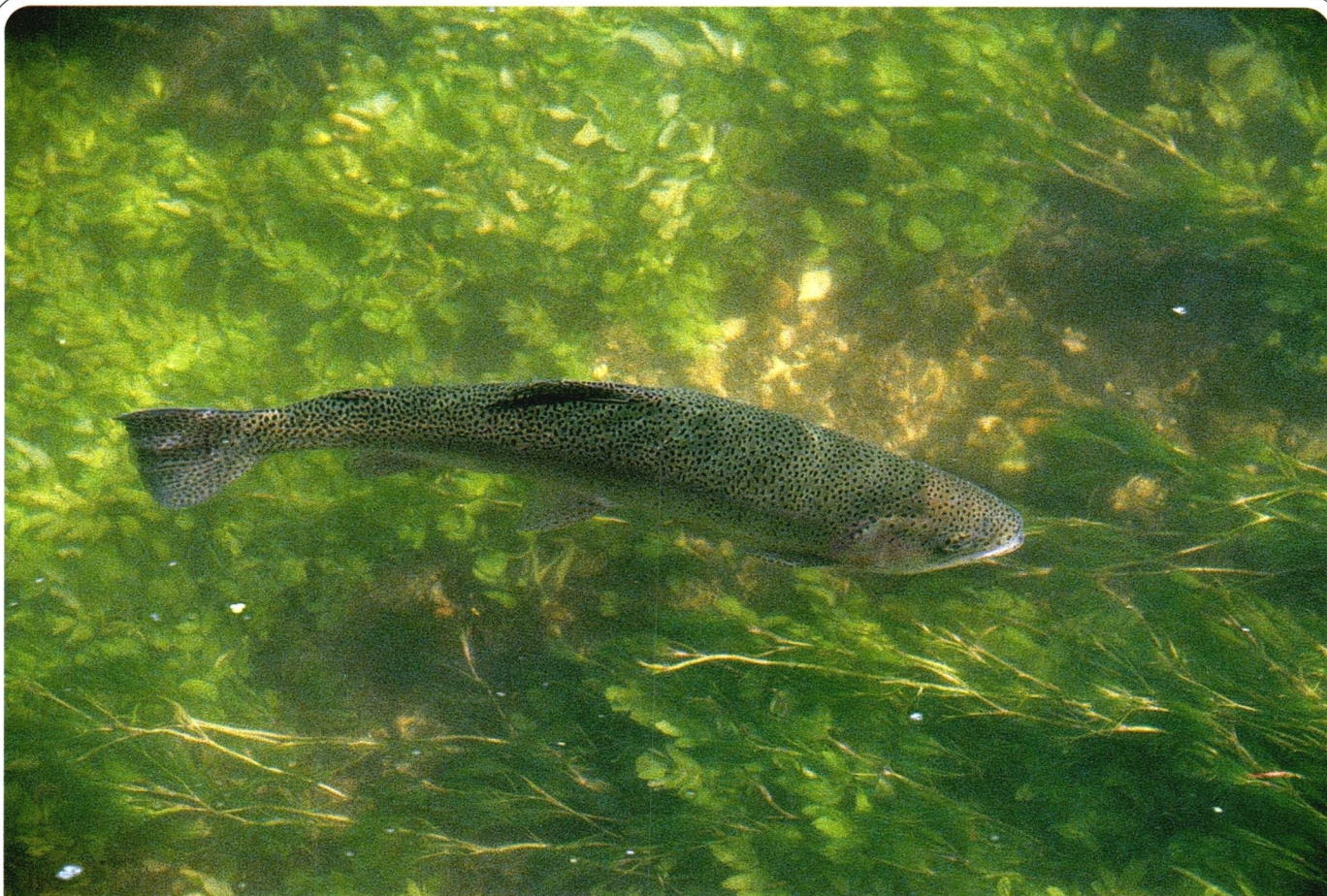
Flue etter flue prøves, men ørretene er mildt sagt vanskelige å friste. Vi ser en rekke ulike insekter på overflaten, men hva de vakende ørretene tar klarer vi ikke å finne ut. Frustrasjonen begynner å prege oss, og vi setter oss ned under et stort eiketre for å spise lunsj.

Tidlig på ettermiddagen lykkes vi omsider. Jeg knytter på en liten "Klinkhammer", og allerede på første kast stiger en stor, gyllen ørret opp og tar flua i nærmere øyesyn. I noen sekunder henger den under det kunstige in-

sektet, før den lar seg overbevise. Jeg hever stanga, og fisken svarer med å rase flere meter nedstrøms. Der blir den stående tungt og ubevegelig, før den bryter vannflaten og gjør et kraftig hopp. Med vrikkende bevegelser forsøker ørreten å frigjøre seg fra flua, men uten hell. Fisken søker isteden mot en stor weed-klase midt i elva, men den er sliten og jeg klarer å tvinge den mot meg.

Snart ligger en ekstremt feit brunørret i håven. Vekta stopper på 850 gram, og ifølge Chris er dette sannsynligvis en settefisk. Han sier de ville brunørre-

forts på nästa uppslag

Överst: Regnbue-ørretene er lette å se i River Tests krystallklare vann.

Till vänster: Langs kalkelvene er det et rikt fugleliv.

Nederst: Ørretene i kalkelvene er ekstremt feite.

Engelske fluefiskere har de siste årene blitt truet av miljøvernere som mener at fisken lider

forts från föreg uppslag

tene sjelden blir større enn en halv kilo. I år har imidlertid eieren av strekning- en vi fisker på innført "catch and release". Dermed vil størrelsen på de ville fiskene trolig øke betraktelig i løpet av kort tid.

Catch and release provoserer

Men prinsippet med "catch and release", og fluefisket i det sørlige England generelt, provoserer enkelte miljøvernere. De mener fisken lider, og misliker dessuten at kalkelvene er privateide og kostbare å fiske i.

Chris forteller at flere fluefiskere de to siste årene har blitt truet av disse miljøvernerne. Som regel opererer de i gjenger på fem og seks personer. Selv opplevde han å bli omringet av aktivister, som krevde at fluefisket i River Itchen ble stoppet. Først da 82-åringen trakk opp fiskekniven av slira, stakk ungdommene av...

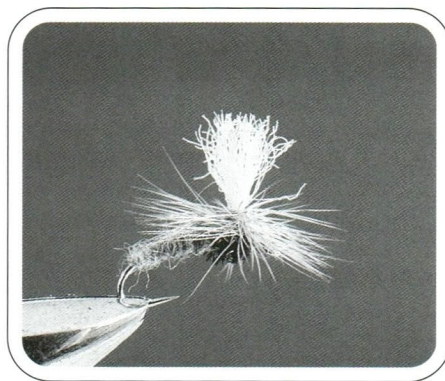
Men heldigvis råder stort sett idyllen langs kalkelvene. Mens en svarttrost synger et sted inne i buskene, og en isfugl farer forbi med kjappe vingeslag, klarer omsider Terje også å overliste en ørret. Igjen fungerer en "Klinkhammer", og etter en kort, men intens kamp lander han en flott brunørret på ganske nøyaktig én kilo. En stor tilfredsstillelse etter flere timer uten kontakt.

Dessverre kommer kvelden så altfor fort. Presis klokka 18 må vi slutte å fiske. Chris hevder denne bestemmelsen skyldes at temperaturen faller betraktelig rundt disse tider, og at ørretene dermed slutter å vake. Vi stilte oss imidlertid noe undrende til denne teorien. For insektene fortsatte å sverme, og fiskene fortsatte å vake, lenge etter at vi satte fra oss stengene. Det spørs om ikke eierne ville ha kveldstimene for seg selv...

Men slik er fluefisket i kalkelvene i det sørlige England. Det finnes en rekke regler man må forholde seg til. Her i River Itchen skal for eksempel mothakene på krokene klemmes inn. Det er kun tillatt å bruke tørrflue og nymfe. Og husk for all del at det kun er akseptert å kaste oppstrøms, slik fluefiskepionerene gjorde. Noe annet ville være som å banne i kirka.

Eksklusiv klubb

Etter å ha sagt farvel til Chris, kjører vi til Stockbridge. Der har vi leid rom på "The Vine Inn", et av de koselige, gamle vertshusene i den lille byen. Vi kunne selvfølgelig overnattet på et komfortabelt hotell isteden, men både Terje og jeg trives best på et vertshus.

Klinkhammeren fungerte i River Itchen.

For her er takhøyden lav, men gjestfriheten stor.

Dessuten er atmosfæren som regel svært behagelig. På "The Vine Inn" er for eksempel tak og vegger i både restauranten og puben dekket av fluefiskerariteter som velbrukte splitcane-stenger, gamle bilder og utstoppede gigant-ørreter. Rommene er små og skjeve, men rene og tiltalende. Senge- ne er komfortable, og den flere hundre år gamle peisen sikkert god å ha en sur høstdag.

Stockbridge er forresten en interessant by i fluefiske-historisk sammenheng. Det var her den meget eksklusive fluefiskerklubben "The Houghton Fly Fishers Club" ble grunnlagt i 1822. Klubben eksisterer fortsatt, og har den dag i dag sitt klubbrom på "The Grosvenor Hotel", midt i High Street. Dit slipper selvfølgelig ingen uvedkommende inn, men alle er velkommen til å nyte en øl i hotellets bar, med det velklingende navnet "The Hatch".

Men blant fluefiskere forbindes nok Stockbridge først og fremst med River Test. Elva renner gjennom byen, og dens kommersielle betydning er stor. Test trekker svært mange fluefiskere til Stockbridge hvert eneste år, noe det lokale næringslivet nyter godt av. At en ørret pryder toppen av byens kirkespir sier vel det meste...

Imponerende gods

Neste dag starter som vanlig med en solid, engelsk frokost. Det vil si toast, stekte egg, bacon, tomater og sopp, etterfulgt av en stor kopp svart kaffe. Vi tar oss god tid, for dagen skal tilbringes i en del av Test hvor fisket ikke begynner før klokka 10 på formiddagen. Til gjengjeld kan vi fiske så lenge vi ønsker. Strekingen vi har leid renner over en privat eiendom i Longparish, og skal være blant elvas beste.

Etter en halvtimes kjøretur på trange og uoversiktelige engelske småveier, er vi framme. Eiendommen ligger skjult bak en to meter høy mur. Vi passerer en gedigen smijernsport, og plutselig har vi kommet til en annen verden. Mellom store, majestetiske eike-trær skimter vi et gods, bygget utelukkende av rød murstein. Hagen, eller rettere sagt parken, som omkranser godset kan ta pusten fra noen og en hver. Gresset er like jevnt klippet som på en golfbane, ja, det ser nesten kunstig ut. Store dammer med et rikt fugleliv bindes sammen av kanaler, som alle passerer små møllehjul og stryk. Og mengden vakre blomster og busker er rett og slett imponerende.

Vi parkerer ved "The fishing hut", hvor godsets vaktmester, gartner og vaskehjelp tar imot oss. Han viser oss rundt på eiendommen, og forteller at den imponerende hovedbygningen opprinnelig var en mølle. Sterkest inntrykk gjør imidlertid altnuligmannens historie om den danske familien som eier denne herligheten. De er overhodet ikke interessert i fluefiske, og har knapt prøvd fiskelykken i River Test. For oss virker det mildt sagt uvittig. Mon tro om det finnes noen ugifte døtre i denne familien?

Blue Winged Olive

Nede ved bredden knyter jeg på en "Black Gnat". Det er enkelte insekter i lufta, og de fleste døgnfluene jeg ser er små og mørke. Flere ørreter vaker jevnlig, og siden det er vesentlig mindre weed her enn i River Itchen, er det lettere å få flua til å flyte naturlig. Men til gjengjeld er breddene rensket for vegetasjon, og det er uhyre fort gjort å skremme ørretene.

forts på næsta sida

forts från föreg sida

Det viser seg at fiskene ikke akkurat er overbegeistret for imitasjonen min. Og med unntak av en liten harr, uteblir tilslagene. Terje gjør imidlertid lykke med en av kreasjonene til det moderne tørrfluefiskets far, Frederic M Halford. Med en "Blue Winged Olive" størrelse 18 klarer han å lure en brunørret opp til overflaten. Uten betenkning kaster den seg over flua, og sekunder senere står stanga til Terje i en kraftig bue. Den spreke fisken kjemper tappert i den rolige strømmen, men kroken sitter godt, og nesten uten vegetasjon å gjemme seg i, gir ørreten opp.

Utover dagen blir været dårligere og dårligere. Vinden øker i styrke, og regnskyllene blir kraftigere og lengre. Men hver gang drittvær-guden tar en liten pause, begynner fiskene å vake igjen og sjansene byr seg. Når kvelden er omme, har vi landet et tosifret antall harr og fem pene brunørreter hver. Den største veide en snau kilo. Foruten "Blue Winged Olive", fungerte også den velkjente "Elk Hair Caddis" og "Klinkhammer". Fiske med nymfe er ikke tillatt på denne strekningen før i august.

Med denne vellykkede dagen er årets eventyr i kalkelvene i Hampshire over. For det er et eventyr å fiske i det sørlige England, hvor tiden på mange måter har stått stille de siste 200 årene. Etikette og tradisjon betyr nesten like mye nå, som det gjorde på 1800-tallet. Mange synes nok engelskmennene er latterlig konservative når det gjelder fluefiske. Vi har derimot sans for landet der fluefisket virkelig er kultur.

Kalkelvene i Hampshire-distriktet ligger bare halvannen times kjøring sørvest for London.

Frister en fluefisketur til England?

Fluefiske i kalkelvene i det sørlige England er populært. Med inntil ti års ventetid er River Kennet kanskje det beste eksemplet på nettopp det. Men tar du kontakt med de lokale fluefiskebutikkene i januar/februar, er det ikke noe problem å få tilgang til for eksempel River Itchen og River Test. Jeg anbefaler å ringe Orvis i Andover (0044 1264 349519) og/eller Rod Box i Kings Worthy (0044 1962 883600).

Bortsett fra fiskekort, trenger du en Rod Fishing Lincence. Den koster £2,50 per dag, og kan kjøpes på alle postkontor.

Når du kontakter fluefiskebutikkene, vil du få tilbud om fiskekort i både hovedelvene (main rivers) og i de mange sideelvene (tributaries/carriers). Fiskekortene i sideelvene er billigere enn i hovedelvene, men vær oppmerksom på at enkelte av sideelvene er svært smale, grunne og korte. De er med andre ord ikke alltid verdt pengene. Så grav heller litt dypere i lommeboka, og kjøp fiskekort i hovedelvene.

Ellers kan det være greit å ikke kjøpe fiskekort i perioden like før eller like etter at gresset (weed) i elvene kuttes. For mye gress betyr at det er vanskelig å se fisk og vanskelig å presentere flua på en skikkelig måte. De første dagene etter at gresset er kuttet, kommer det gress flytende hele tiden, og det fester seg konstant til snøret og flua. Ganske irriterende...

En liste med overnattingsmuligheter i alle prisklasser finner du på internett-sidene til det London-baserte firmaet Fishing Breaks:

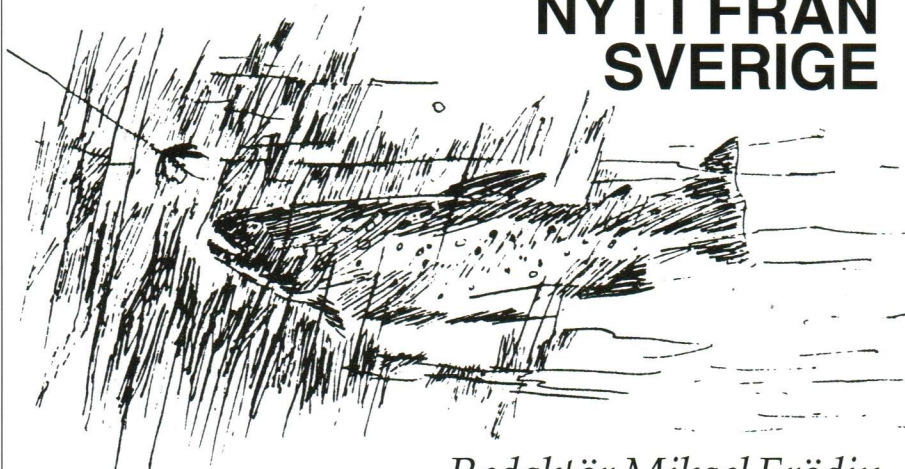
<http://www.fishingbreaks.co.uk/>

God tur!

Ytterligere informasjon om kalkströmsfisket

Artikelforfatteren Morten Harangen kommer från Lardal i Vestfold i Norge. Till vardags arbetar han som journalist på NRK, men stor del av sin fritid ägnar han åt flugfiske. Förutom fiskeresor i hemlandet, har Morten Harangen tillsammans med sin bror Terje företagit en rad resor till den amerikanska delstaten Montana samt till de engelska kalkströmmarna. Från båda ställena har de sammanställt populära slideshows, som de visar i klubbar och på seminarier och mässor. Har du ytterligare frågor kring fisket i de engelska kalkströmmarna, eller vill beställa ett föredrag med ljusbilder, når du Morten Harangen på telefon +47 95789616 eller via e-post: mharange@frisurf.no

NYTT FRÅN SVERIGE

Redaktör Mikael Frödin

Dioxin och laxrapportering

Så kom då det väntade beslutet; Sverige fick dispens från EU:s dioxinnivåer. Fet östersjöfisk får säljas i ytterligare fem år. Samma pinsamma typ av dispens som när Sverige fick undantag från förbudet att använda "dödens barriärer", drivgarnen. Vi slår oss för bröstet och tycker att vi är världs bäst på natur, miljö, och för den skull även hälsofrågor, och sedan bönar vi och ber om att få fortsätta med något som resten av Europa tycker är helt förkastligt. Det svenska sättet att vända kappan efter vinden blir minst sagt pinsamt.

Fiskenäringens organisation och lobbyister har återigen lyckats. Säg vad man vill, men nog är de skickliga i att manipulera politiska beslut på ett förkrossande sätt. Nu står vi där med facit i hand; fet östersjöfisk anses för giftig att exportera och till och med för giftig att användas som djurfoder, men tillåts för försäljning i våra svenska matbutiker och på våra restauranger.

Är det då farligt eller inte att äta östersjöfisken. För en lekman är det

naturligtvis omöjligt att svara på. Cancerläkaren och dioxinexperten Lenart Hardell är däremot otvetydig – ur folkhälsosynpunkt är det svenska undantaget både oansvarigt och obegripligt. Regeringen har gått fiskerinäringens ärenden istället för att se till att vi får så ren mat som möjligt på våra bord.

Som luttrad sportfiskare är man knappast förvånad. Vi har även tidigare sett fiskerinäringen få igenom "omöjliga" beslut. Men det är synd, eftersom det här fanns en chans för myndigheterna att ta sitt ansvar, lösa ut yrkesfisket och låta havet tillfriskna. Låt oss säga att yrkesfisket stoppats i tio år. Detta hade medfört att stammarna av såväl strömming som sill repat sig. Det hade även medfört att den utrotningshotade torsken och den hårt trängda vilda laxen med stor säkerhet hade gått en ljus framtid till mötes. Då dioxinhalterna nått acceptabla nivåer hade ett nytt långsiktigt, bärkraftigt och ekologiskt yrkesfiske kunnat införas. Inte ett som baseras på bottenskövling,

masslakt och utrotning, och som kräver dispens från självklara folkhälso regler.

Laxstatistik?

Återigen har jag försökt kämpa mig till en så noggrann information som möjligt över vilka fångster av lax och havsöring som gjorts på sportfiske i våra vatten. Det är en seg historia baserad på mängder av telefonsamtal. Jag tog upp ämnet redan i fjol, då det är så uppenbart fel att ingen officiell statistik eller ens rapportplikt föreligger.

Låt oss få en rapportering enligt norsk modell. Där samlas information över sportfiskefångsterna in av fylkenas fiskeriförvaltare, varefter det görs en sammanställning över landets sportfiske efter lax och havsöring. Här finns mängder av information, inte bara över totalfångster utan även uppdelat i viktclasser.

Tänk vilken oerhörd tillgång en sådan statistik över våra älvar skulle vara, inte bara för att se statusen på stammarna utan även för att visa sportfiskets stora betydelse. Fiskeriverket har som uppgift att ta till vara den resurs som våra vilda fiskstammar är. En dylik statistik skulle vara ett mycket viktigt instrument, och man frågar sig hur verket tycker sig kunna genomföra sitt arbete utan att veta vilka uttag som görs i älvarna och hur utvecklingen där ser ut.

Nej, jag har skrivit det tidigare; det är dags att verket tar sitt ansvar och skaffar sig och oss alla en tillförlitlig statistik. Det vettigaste skulle självklart vara att enligt norsk modell lägga detta arbete under länen och deras fiskeadministration, fiskerikonsulenterna. Låt oss därför tillsammans lobba in denna idé hos såväl Fiskeriverket som länsstyrelserna.

Skicka ett mail till både Fiskeriverket och till länsstyrelse i de län där de fiskevatten du besöker finns. Be om årets sammanställning över lax- och havsöringsfisket.

Adresserna finner du nedan:

Fiskeriverket: fiskeriverket@fiskeriverket.se
Stockholms län, Yngve Ungsgård: ynveu@ab.lst.se
Uppsala län, Ivar Hägglund: ivar.haeggglund@c.lst.se
Södermanlands län, Sten Nilsson: sten.nilsson@d.lst.se
Östergötlands län, Per-Erik Larson: per-erik.larson@e.lst.se
Jönköpings län, Anton Halldén: anton.hallden@f.lst.se
Kronobergs län, Olof Lessmark: olof.lessmark@g.lst.se
Kalmar län, Anders Kjellberg: ankj@h.lst.se
Gotlands län, Rolf Gydemo: rolf.gydemo@i.lst.se
Blekinge län, Lars Lundhal: lalu@k.lst.se
Skåne län, Johan Wangström: johan.wangstrom@m.lst.se

Hallands län, Peter Norell: peter.norell@n.lst.se
Västra Götalands län, Leif Lettesjö: leif.lettesjo@o.lst.se
Värmlands län, Ulf Widén: ulf.widen@s.lst.se
Örebro län, Martin Engström: martin.engstrom@t.lst.se
Västmanlands län, Sven-Erik Åkerman: sven-erik.akerman@u.lst.se
Dalarnas län, Ulf Pierrou: ulf.pierrou@w.lst.se
Gävleborgs län, Karl Gullberg: kagu@x.lst.se
Västernorrlands län, Ivar Sundvisson: ivar.sundvisson@y.lst.se
Jämtlands län, Sven-Ola Öhlund: sven-ola.ohlund@z.lst.se
Västerbottens län, Anders Karlsson: anders.karlsson@ac.lst.se
Norrbottens län, Dan Blomkvist: dan.blomkvist@bd.lst.se

Det norske laksefisket 2001

Av Øystein Aas

Etter flere meget svake år for den norske laksen, ante de fiskerne som fortsatt holdt ut i de midtnorske elvene, en viss bedring i 1999. Antallet grils som kom opp i elvene var høyere enn på lenge. Så opprart sesongen 2000, med en lakseoppgang større enn noen kunne håpe på. Forskere, myndigheter og fiskere var tatt på sengen. Vi fikk rekordfangster i de fleste lakseelvene fra Romsdalen og nordover. Og ikke nok med det: Da forskerne endelig kom seg av sjokket, spådde de enda bedre fiske i 2001. Hva har egentlig skjedd med den kriserammede norske laksen? Og hvordan gikk det i 2001?

For å illustrere det norske laksefluefisket de siste årene, la oss se litt nærmere på en region som har opplevd både 1990-tallets nedgang og det nye årtusenets oppsving; Trøndelag.

Her finnes flere av landets mest attraktive elver, deriblant populære flue-

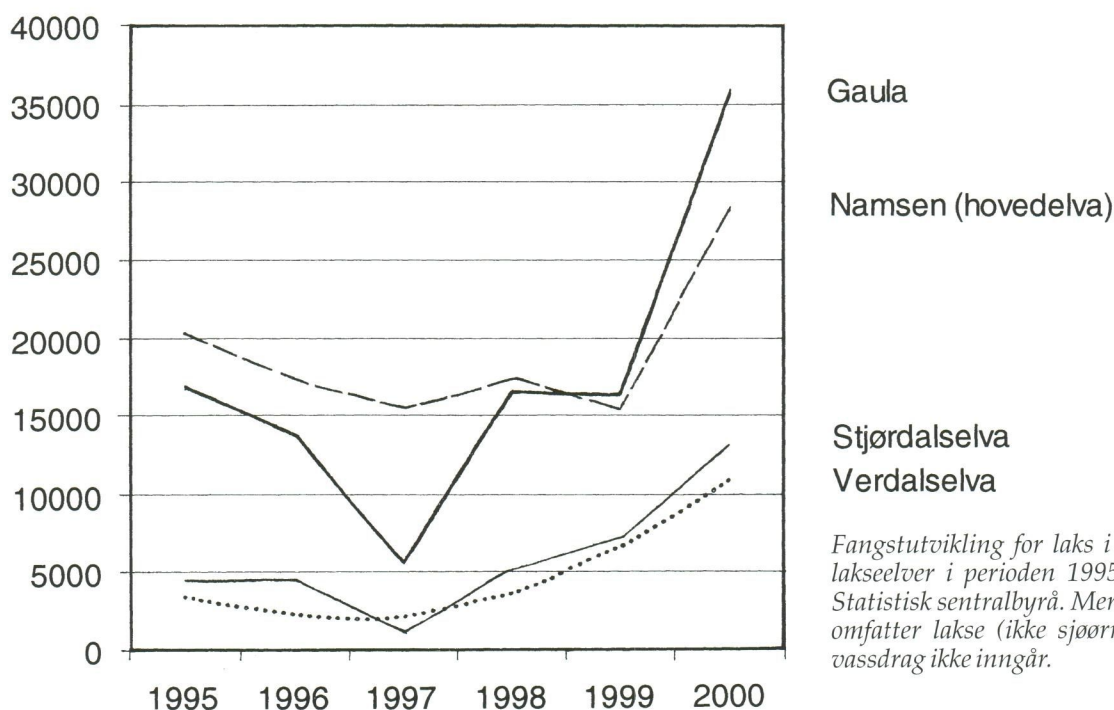
fiskeelver som Bjøra, Stjørdal, Gaula og Orkla, elver som alle mottar en rekke besøkende fra Danmark og Sverige hvert år.

Figuren nedenfor viser den utrolige historien om laksens tilbakevending til fire av de mest populære midt-nors-

ke elver. Vi ser at etter svake fangster utover på 1990-tallet ble den katastrofepregede bunnen nådd i 1997. En kombinasjon av lite laks og elendige fiskeforhold, først og fremst forårsaket av langvarig tørke og tropevarme, førte Gaula, som årvisst lå på fangster på rundt 20 tonn, ned til ca. en firedel av normalt. Stjørdal var enda verre stilt. Kun ca. 1 500 kg ble fanget i det vakre og langstrakte vassdraget fra mellom svenskegrensen og Værnes.

Forskerne forklarte det svake fisket med en flerårig periode med dårlige livsvilkår for laksen i havet. I tillegg mente mange at en fikk økt dødelighet for de utvandrende smolt som følge av lakselussmitte fra de mange lakseoppdrettsanlegg. Lusen, som tradisjonelt er et kvalitetstegn på nygått storlaks, er nå blitt selve pesten for norsk villaks. Kun 10–15 lakselus på en liten smolt kan føre til døden.

Vi kan imidlertid merke oss at Namsen ikke hadde samme nedgang i de svake år. Namsens relative stabilitet i fangstene sammenlignet med elvene i Trondheimsfjorden har for øvrig vært en kilde til forundring. En hypotese har vært at laksesmolten fra Namsen

Fangstutvikling for laks i fire midtnorske lakseelver i perioden 1995–2000. Tall fra Statistisk sentralbyrå. Merk at figuren kun omfatter lakse (ikke sjørret), og at sidevassdrag ikke inngår.

Smålaks har det vært en god del av også i 2001, slik at det gode fisket må stamme fra flere generasjoner enn smolten som gikk ut i 1998. (Foto: Kjetil Bjørklund.)

har vært mindre utsatt for lakselus enn laksen lengre sør i Midt-Norge. De store mengder ferskvann som elven fører ut i fjorden, kort vegs til havs der luse- ne er færre, og en mer offensiv hold- ning blant lakseoppdretterne i Nam- senregionen med tilsvarende lave tall for lakselus i merdene i denne regio- nen har vært faktorer som alle kan bi- dra til dette.

Den katastrofale 97-sommeren førte til at regjeringen oppnevnte et eget ut- valg til å gjennomgå landets laksepoli- tikk. 1998 bød på et noe bedre fiske, omtrent som i årene før 1997. Så kom 1999, der de samlede fangstene målt i kg fortsatt lå på omtrent samme nivå. Men i mange elver var *antallet* fisk som kom opp meget høyt. Smålaksen had- de et rekordår. Og det kan være en vik- tig indikasjon om hva som følger etter- på...

Så kom 2000-sesongen. Med rekord- fiske. Glade fiskere som holdt ut i sine gamle elver berettet gledesstrålende om fine fangster, særlig av mel- lomlaks. De fiskere som hadde sviktet sine elver booket om på jobb og fami- lieferie og forsøkte å finne tid til en ek- stra fisketur. De rekordstore fangstene

i 2000 tok langt på veg forskerne på sengen, selv om noen hadde våget å forutsi en betydelig oppgang. I etter- påkløkskapens lys var det imidlertid liten tvil om årsakene til oppgangen. De fleste forskere var enige om at det var en kombinasjon av bedre natur- gitte oppvekstforhold i havet og en midlertidig knekk i lakselusbestanden i 1998, på grunn av spesielle vær- og temperaturforhold høsten 1997, som skapte den gode oppgangen. Fiskefor- holdene var i tillegg utmerket nesten gjennom hele sesongen, med jevnlig påfyll av små regnflommer.

Da en summerte opp sesongen 2000, viste den utrolige 40 tonn laks og sjør- ret både i Gaula og Namsensystemene, altså godt over det dobbelte av tid- ligere gjennomsnittsfangster. Stjørdal endte på over 13 tonn, en formidabel oppgang fra 1997. Når en sammenlign- ner disse tallene, både med tallene for 1995–1999, men særlig med fangststa- tistikken fra 1970- og 1980-tallet, er det viktig å være klar over at det har skjedd store endringer med kvaliteten på de offisielle fangststatistikkene for de norske lakseelvene.

Endelig har laksebøndene og de lo-

kale turistkontorer forstått at fangst- statistikken er en viktig markeds- føring. Og den gradvise innføringen av løpende oppdaterte, web-baserte "laksebørser", som nå finnes i de fleste større norske lakseelver, har bidratt til en helt annen kultur for fangstrap- portering. Fangststatistikkene er der- for nå langt mer fullstendige enn tid- ligere.

Hva med 2001?

Bip – bip. Den uunværlige mobiltele- fonen gir beskjed om at jeg får tekst- melding en arbeidsdag midt i august. Etter hvert er jeg blitt vant til det, og jeg tror jeg vet hva som kommer. Joda, det er fiskekompis Olav fra Namsos som igjen har vært ute. Meldingen er knapp, "L 5 Bjøra", står det. Altså en mellomlaks fra Bjøra. Olav har hyppig sendt meldinger om fangst av mellom- og storlaks. De har tikkert inn fra Ogna i Steinkjer, Namsen og Gaula i tillegg til de mange fra Bjøra. Fangstene hans føyer seg fint inn i det fisket jeg selv opplevde under en ukas fiske i
forts på neste sida

Den som følger med, og vet å velge rett elv, kan oppleve mer vellykket fiske enn den som velger samme elv år etter år

forts. fra foregående side

Namsen, Sanddøla, Stjørdal og Gaula i slutten av juli.

I Namsen og Sanddøla var det regnflom, men til tross for dette var det klart at det var mange, ja til dels svært mange laks både i hovedelven og i sideelven Sanddøla. I Tømmeråsfossen var vi delaktige i et kortvarig laksebonanza, med storlaks og mellomlaks hoppende overalt i fossekulpen, mens det på noen korte formiddagstimer ble tatt opp fem lakser opptatt langt flere. Lokale fiskeforvaltere tror at årets fangst i Namsen kan nå 40 tonn, altså like godt som i 2000. Som ventet har snittvekten vært høyere enn året før, slik at antallet fisk som er fanget er færre enn i 2000.

I Stjørdal var hovedelven lav, til tross det iherdige sommerregn. Forra gikk så høy at den knapt var fiskbar. Denne pussighet er en følge av den relativt nylig justerte regulering oppe i Meråker, og den kan gi fiskerne både gleder og sorger. Kanskje mest sorger? Små og stadige vannføringsendringer som følge av døgnvariasjoner i reguleringen er blitt normalt i hovedelven i Stjørdal. Mange fiskere mener at fisken blir mindre bitevillig av de stadige pendlinger i vannstanden. Men med alt regnet gjorde reguleringen det slik at det i alle fall var greit å fiske. Og laks hoppet i de fleste vald og kulper vi kikket på, dog uten at noen bet på. Mange fiskere klaget på at hovedelven sjelden fikk nok økning i vannføringen, og at mange fisk under regnflommene bare gikk opp til den store Lerfallhølen nedenfor samløpet med Forra. Flere fluefiskere jeg snakket med i Stjørdal gikk rundt og var ganske skuffet. Mange hadde nok ventet et minst like godt fiske som året før, og kanskje særlig de som ikke fisket i 2000. Flere snakket om en dårlig sesong. Men på Stjørdals laksebørs er det pr. 20. august rapportert inn over 7 tonn, noe som betyr at den samlede statistikken lett kan runde 10 tonn når det hele summeres opp. Og det er et godt år i Stjørdal!

I Gaulas øvre deler var vannstanden ikke så høy som i Nord-Trøndelag. Og vi fikk snart se at ryktene om storfiske i Gaula også i 2001 viste seg å holde stikk. De øvre strekk i Gaula fisket i 2001 meget godt allerede fra tidlig i ju-

ni. På Winsnesvaldet rett nedenfor Singsås opplevde vi en fantastisk kveld med fire krokerde laks, hvorav en bred 7 kgs laks fikk ble med hjem. Grunneierne der oppe hadde aldri opplevd maken til fisket i 2000 sesongen, men følte seg sikre på at 2001 ville bli enda bedre! Gaulas laksebørs, som langt fra er komplett, viser i slutten av august ca 26 tonn. En rekke vald er ikke med på denne laksebørsen. Kanskje når Gaula over 40 tonn og setter enda en ny rekord?

Verdalselven har imidlertid ikke kunnet følge opp 2000-sesongen. Kun litt over 2 tonn er inne på laksebørsen der i slutten av august, og i Gaula traff vi flere fiskere som skuffet hadde forlatt Verdal.

Det en kan spørre seg om er hvorfor det er såpass store forskjeller i 2001 mellom Gaula, Stjørdal og Verdal, når de alle hadde en slik fantastisk sesong i 2000. Gaula går åpenbart mot en ny rekordsommer, mens Verdal i alle fall får et tilbakeslag, og Stjørdal havner midt i mellom. Laksen fra alle disse tre elver går jo ut i den samme fjorden, og har samme veg frem og tilbake mellom oppvekstplassene ute i Norskehavet. Det er også klart at det gode fisket både i 2000 og i 2001 må være basert på noe mer enn utvandringen av fisk i 1998. Også 1999- og 2000-årgangene av smolt må ha gitt godt tilslag, når en ser at fangstene i år består av betydelige antall av både smålaks, mellomlaks og storlaks. Det, om ikke annet, kan gi håp om fisket også de kommende år.

Krisen på Vestlandet forsterkes

Fra Nord-Norge rapporteres det også om meget godt fiske i de fleste Finnmarkselver. Både Tana og Alta har hatt meget godt fiske, det samme ser det ut til å ha vært i de tre populære Porsangerelvene Stabburselv, Lakselv og Børselv.

Men på Vestlandet (Stavanger – Kristiansund) ser det ut til å være en dypere krise enn en har kunnet tenke seg. En ny ekspertrapport, utarbeidet for norske laksemyndigheter, påviser for første gang hvordan effektene av oppdrettsnæringen faktisk bryter av lak-

sens livssyklus. Det er de dødelige lakselus som opptrer i slike antall på norske Vestlandet at nesten all vill laks dør før den kommer til havs. Også de genetiske effektene er blitt mer dokumenterbare enn for bare få år siden. Fraværet av villaks gir rømt oppdrettslaks fri adgang og ingen konkurranse på gytegrunnene. Avkom av oppdrettslaks kan skilles fra sine ville slektninger på ulike kjennetegn. Men undersøkelser tyder på at disse avkom overlever langt dårligere i havet enn de ville lakser. Tidligere viktige villaksområder som Hardangerfjorden, med alle sine bratte elver med storvokste villaksstammer, og det store Vossosystemet står i fare for å miste sine villaksstammer for alltid.

I Lærdal, i flere elver i Møre og Romsdal og i Nordland er parasitten *Gyrodactylus salaris* fortsatt en hovedtrussel. Nye og mer planlagte bekjempelsesforsøk med giften rotenon er forsøkt i Steinkjerelvene i 2001 og skal etter planen fortsette i 2002. Men politikerne er i ferd med å miste troen på dette middelet. Et nytt og ambisiøst forskningsprogram er etablert for å blant annet bidra til å utvikle andre metoder å bekjempe *G. salaris* på.

Fremover

Vi kan altså konstatere at Trøndelag og Finnmark har hatt to meget gode lakseår, ja, faktisk blant de beste lakseår på mange tiår. Samtidig er det klart at i andre regioner har den norske villaksen store, til dels kritiske problemer. De påvirkningsfaktorer som styrer produksjon av norsk villaks er altså mange, sammensatte og høyst labile. Ett år kan de slå ut en hel årgang av laks, et annet år kan de ha liten effekt.

Fluefiskerne gjør derfor klokt i å følge nøye med på det som skjer. Det vil trolig bli større forskjeller i det norske laksefisket fremover, både mellom regioner og enkeltelver, og mellom sesonger. Den som følger med, og vet å velge rett elv, kan derfor oppleve mer vellykket fiske enn den som velger samme elv år etter år. Inntil videre kan vi trolig regne med at også 2002 vil by på ganske godt fiske, i alle fall i Midt- og Nord-Norge.

NYT FRA DANMARK

Redaktør Steen Ulnits

Vadehavet i et vadested

Trods højteknologi og avanceret foder er der nu konstateret en markant stigning i forureningen fra danske dambrug, ikke mindst udledningen af fosfor, – en stigning, som skyldes frygten for sygdommen BSE eller kogalskab. Denne frygt fik nemlig foderproducenterne til at udskifte det animalske blodmel i foderet med vegetabilsk soja, og dette skifte har i år givet en væsentlig stigning i udledningen af fosfor til danske vandløb.

Men ikke nok med det. Miljøkonsulent Børge Christensen fra Danmarks Sportsfiskerforbund har ligeledes påpeget, at varedeklarationen på fiskefoder i flere tilfælde har været forklert eller mangelfuld. Således er der fundet flere forurenende stoffer i foderet, end producenterne selv havde angivet. Sagen undersøges nu af Danmarks Fiskeriundersøgelser. I Danmarks Miljøundersøgelser har man ingen kommentarer til sagen.

Bækørreder en masse, havørreder på op til 7–8 kg samt sågar enkelte laks er blevet ramt af en mystisk giftdød i det lille sønderjyske vandløb Adsbøl Bæk, som munder ud i Nybøl Nor nær Gråsten. Bækken, som er syv km lang fra udspringet i Kiding mark til udløbet i Nybøl Nor, er områdets eneste med en selvreproducerende ørredbestand. Det er derfor dobbelt ærgerligt, at en giftkatastrofe skulle indtræffe netop her – endda på en årstid, hvor også mange store gydefisk var gået op i bækken.

I tilgift var der enkelte laks imellem – finneklippede og efter alt at dømme strejfer fra Gudenåen mere end 200 km længere nordpå. Skælprøver er indsendt til Brusgaard Produktionshøjskole, der som bekendt producerer laksene til Gudenåen.

Så er det gået langt bedre i den ligeledes lille og sønderjyske Stolbro Bæk på Als. Her udlagde man sidste år gydegrus og sten på en 150 meter lang strækning – til benefice for bækkenes bestand af havørreder. Disse kvitterede øjeblikkeligt for modtagelsen, og ved elektrofiskeri før og efter udlægningen har man nu kunnet konstatere, at ørredbestanden i mellemtiden er 3-doblet. En 3-dobling, der blot kostede 3.000 kroner!

Det er Sportsfiskerforeningen Nordborg, der sammen med Nordborg Kommune har forestået udlægningen af grus. Et lille projekt med store resultater, som bør mane til eftertanke og efterfølgelse andre steder, hvor man råder over småbække med en rimelig vandkvalitet, men manglende gydepladser.

Den store, 3-årige Vadehavsundersøgelse, som blev afleveret i 1998, viste blandt meget andet interessant, at de to resterende bierhvervsfiskere i Ho Bugt hvert år i deres ruser fanger omkring 150 laks og 550 havørreder. Opgangsfisk, vel at mærke – fisk på vej op mod gydepladserne i Varde Å.

Siden viste det sig så, at der rent faktisk findes rester af en oprindelig

laksestamme i netop Varde Å. Og at der derfor var værdifulde vildlaks blandt bierhvervsfiskernes fangster. De lokale sportsfiskere i Varde Sportsfiskerforening tog straks tæten ved frivilligt at frede laksen i Varde Å. Kun havørreder må tages med hjem. Laks skal genudsættes. Dette har nu ført til, at de to bierhvervsfiskere i ét år frem forsyner deres ruser med stopriste, så der ikke kan gå gydemodne laks og havørreder i dem. Det bør medføre et markant bedre fiskeri i den store sydvestjyske å.

I denne forbindelse må man som miljøbevidst sportsfisker ærgre sig over, at Vadehavet, hvor Varde Å jo udmunder, ikke i denne omgang kom med i UNESCO's "Verdens Naturarv". Lokalt var der frygt for, at en sådan indlemmelse ville medføre store restriktioner for blandt andet skibsfarten og udbygningen af Esbjerg Havn. Og da begge implicerede amter var imod, søgte miljøminister Svend Auken ikke opptagelse. Men der arbejdes videre med planerne i såvel Danmark som Tyskland og Holland, så mon ikke Vadehavet om et par år er moden til indlemmelse?

På samme måde må man ærgre sig over, at Sønderjyllands Amtsråd stemte nej til en såkaldt "EU-habitatudpegning" af 227 km vandløb i henholdsvis Brede Å og Vidå, der begge ligeledes udmunder i Vadehavet. Lokale landmænd frygtede for konsekvenserne af en sådan udpegning, og lokale politikere turde derfor ikke gå ind for udpegningen, som ellers var forestået af Skov- og Naturstyrelsen.

Til gengæld kan man glæde sig over, at der fra og med 2005 vil blive indført et radarsystem over skibsfarten i det følsomme Vadehav. Et sådant system vil gøre det lettere at undgå olieulykker ved kollisioner og grundstødning. Samt lettere at opspore og retsforfølge eventuelle oliesyndere.

Återupptäck corixan

Många flugor är populära under några år för att sedan mer eller mindre falla i glömska till förmån för nya flugtyper. En sådan fluga är corixan – en imitation av en vattenskinnbagge, som är vanlig i sjöarnas växtbälten

Text & foto: Josef Davidsson

Den tidiga morgonen är minst sagt ruggig och morgonbrisen har ännu inte förmått skingra den kraftiga sjörök som täcker vattnet. Detta tillsammans med att tröttheten ännu inte förjagats ur kroppen gör att det känns mindre lockande att vada ut i vattnet. Med en mugg varm dryck bidar jag istället min tid på strandkanten. Utanför mig har jag ett intressant parti med riklig ytvegetation. En bit från stranden bildas något som närmast kan liknas vid en friliggande ö av flytande grönska. Platsen fiskas ytterst sällan, då de flesta spösvingare tycker att det är mycket enerverande att hela tiden riskera att förlora sin fluga till någon seg näckros eller frodigt gäddnate. Själv har jag inga sådana betänkligheter utan skänker gärna en eller annan fluga till växtligheten för förmånen att ha platsen för mig själv.

I takt med att drycken i muggen sinar, så försvinner också den värsta dimman. Jag känner att det börjar bli dags att blöta flugan, och så försiktigt jag bara förmår glider jag ner i vattnet och börjar en vådlig vadning över dybottnens förmultnande grenar. Till slut är jag inom kasthåll och kan frigöra min corixaimitation från spöets flughållare. Tillsammans med en lång tafs och en liten nappindikator nära fluglinespetsen hoppas jag på fiskelycka vid min lilla grönskande oas.

Ett medellångt kast sträcker ut fluglinan mitt bland alla blad och stjälkar. Efter en andlös väntan i ungefär tio sekunder gör jag några handtwists. Ytterligare ett antal sekunders väntan, varefter jag upprepar samma rörelse med linhanden.

Det första kastet ger ingenting – förutom att jag har turen att slippa fastna. Ofta är det slumpen som avgör, men upprepade bottenapp stör vattnet och fisken.

Vid nästa kast tycker jag mig se något röra sig i den vänstra delen av växtbältet. Men det är för sent att omdirigera den redan påbörjade kaströ-

relsen och flugan landar även denna gång mitt i växtligheten. Men istället för att börja hemtagningen koncentrerar jag blicken på det ställe i grönskan, där jag registrerade en rörelse. Växterna rör sig ännu en gång, och nu kan jag

runt någon växt och att det inte finns någon annan möjlighet än att ta fatt i linan och dra av tafsens. Besviken vadar jag i land...

Trots allt blir det en minnesvärd dag. Lite senare krokas jag ytterligare tre fiskar, varav en hamnar i håven. Som vanligt passerar några andra fiskare platsen, men ingen av dem stannar för att fiska av växtbältet. Istället är de allt för upptagna av att söka fisken på djupt vatten med sina förtyngda nymfer och streamers. Givetvis kan de ha framgång med sina djupgående lurdjur, men jag kan trots allt åka hem med vetskapen om att mina fiskar hade lurats att ta något som liknar deras riktiga föda, och dessutom kan jag avsluta fiskedagen utan värkande kastarm...

Min variant på corixa

Krok: Våtflugekrok 10–12.

Bindtråd: Svart.

Kropp: Smutsvitt mjukt kaninhår.

Ribbing: Silvertinsel.

Ryggsköld: Brunt polypropylengarn.

Min egen variant av corixan är tämligen enkel och saknar de annars så vanliga paddelbenen. Jag har också bytt ut materialet i ryggskölden och använder idag brunt polygarn, eftersom det är ett hållbart material som står emot vassa fisktänder bättre än fjäderfibrer.

riktigt ana en mörk fiskrygg skära vattnet alldeles under ytan.

Jag lyfter för ett nytt kast utan att först ta hem någon lina – och har åter turen att inte fastna. Flugan landar hyfsat nära området för rörelsen i vattnet och hemtagningen kan börja. Efter tredje twisten, precis när flugan börjat sjunka igen, registrerar jag en liten dragnings i nappindikatorn. Lite tveksamt svarar jag med ett lamt mothugg och förvänas av svaret från en fisk. Omedelbart försöker jag sätta press på den. Jag vill ju ha bort den från växtligheten. Men det går inte. Fisken tvärvänder och rusar – samtidigt som linan rinner ut från rullen. När jag på nytt får kontakt svarar det bara stumt, och jag förstår att tafsens antagligen gått fast

Populär fluga

De första åren i min flugfiskarbana gav många minnen förknippade med vissa flugor – och corixan är en av dem. Under dessa år träffade man åtskilliga flugfiskare som använde corixan vid sjöflugfisket, men idag är det allt mer sällan jag ser någon fiska med den. Det är synd, eftersom den – fiskad på rätt sätt – är en synnerligen effektiv och inte minst rolig fluga att försöka lura fisken med. Att veta att det är ett imitationsfiske som jag bedriver, ger mig dessutom en högre personlig tillfredsställelse över den fångade fisken.

Vad är det då en corixafluga efterliknar? Corixidae – buksimmare – är en familj insekter inom ordningen skinnbaggar. Skinnbaggar skiljer sig från

forts på sid 52

All sjöfisk – både öring och regnbåge – plockar föda inne i växtbälten, och det är här du bör fiska din corixa.

Infälld bild: Min egen variant är en tämligen enkel och avskalad fluga utan paddelben.

Abborre på fluga

För mig är flugfisket efter abborre inte något substitut för "riktigt" flugfiske. Idag fiskar jag hellre i ett naturvatten med "vild" abborre än i ett put and take vatten med sönderodlad och fenskadad regnbåge. Abborrfisket är dessutom okomplicerat och prestigelöst och skänker en mycket ursprunglig flugfiskeglädje. Därtill finner vi abborren nära nog överallt och den är mycket tolerant vad gäller vattentemperaturen, vilket gör den aktiv då sommarvärmen får öring och regnbåge att stå och tjura nere vid botten

Text: Erik Berggren
Teckningar: Gunnar Johnson

Det årliga semesterbesöket i föräldrahemmet med en veckas vistelse i familjens sommarstuga ger anledning till dagsutflykter i välkända bär- och svampmarker och till bad och fiske i barndomssjön. Nu har jag med mina egna småknattar. Dagtid metar vi från badbryggan och jag känner igen barnens förväntansfulla glädje då vi letar mask i kökslandet och sedan sitter på bryggkanten och väntar på att flötet ska dyka ner under vattenytan. Sitter vi riktigt stilla, så kan vi se abborrarna smaka på masken och hur någon oförsiktig fisk inte kan låta bli att suga i sig godsaken...

Men frampå eftermiddagen får jag lite tid för mig själv då frun och ungarna kilar över för att titta på grannens nyfödda kattungar. Nu kan jag ro ut med båten och lägga några kast med flugspöt. Det finns ingen öring i sjön, men väl både gädda och abborre, och det är de senare jag tänker fresta med mina flugor.

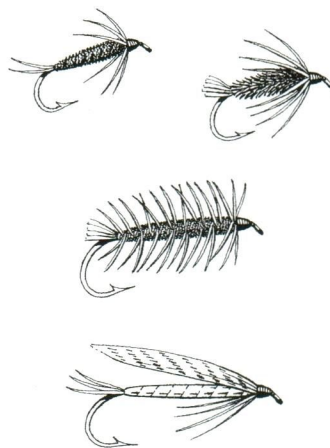
Det var faktiskt i den här sjön mitt flugfiske en gång började. Sexton år gammal fick jag mitt första flugspö, ett ABU Lapplandia med en tillhörande tysk DAM-rulle och en fluglina, som alltid låg som en spiral på vattnet hur jag än försökte sträcka den för att få den rak.

Abborren var min första flugfisk och jag blev till slut riktigt skicklig i att fånga den. Oftast på en liten svart nymf eller en liten ABU-streamer med silverfärgade kulögon. Ibland fiskade jag tillsammans med grannpojken Olle. Vi klippte av min dubbeltaperade fluglina på mitten och använde halva linan var.

Olle kastade med ett metspö av bambu, som vi hade försett med öglor och en metrulle. Det var kanske inte den mest ultimata utrustningen, men efter några dagar lärde

han sig att kasta riktigt bra och det var ju heller aldrig fråga om några längre kast.

Tillsammans kom vi underfund om att abborren var en synnerligen "avundsjuk" fisk som lätt gick att provocera till hugg, vilket vi utnyttjade för att öka våra fångster. Då någon av oss fick hugg tog vi inte omedelbart in fisken. Istället kastade den andre i närheten av den först krokade abborren, som stretade fram och tillbaka, allt medan resten av kamraterna i stimmet skyndade till för att inte komma sist till huggfesten. Abborrarna hetsade helt enkelt varandra.

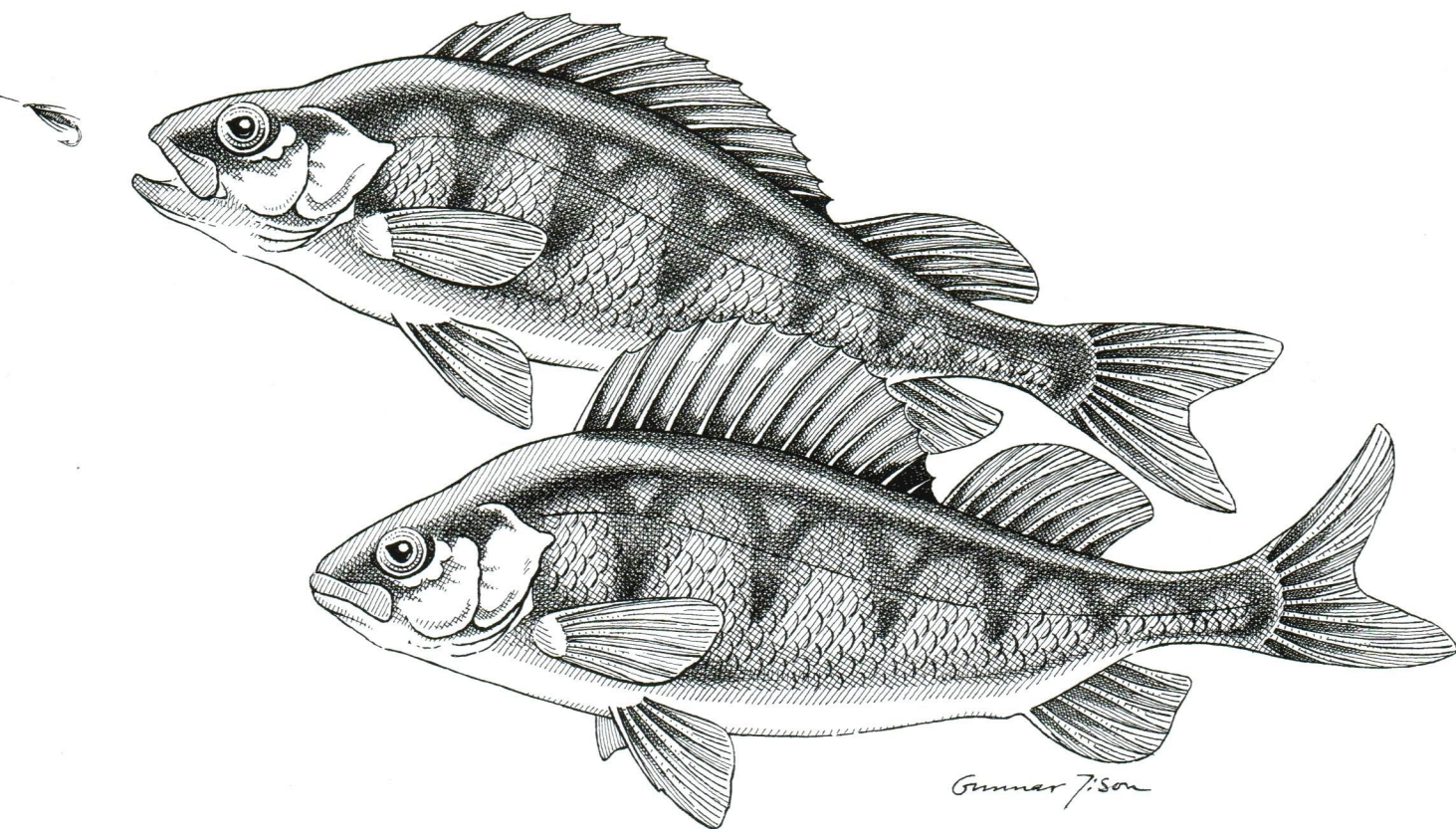
Nymfer, hackelvåtflugor, borstar och små streamers – abborren är inte kinkig i flugvalet.

Men nu är jag ensam i båten. En orolig drillsnäppa slår sig ner på strandstenarna för att ögonblicket senare fortsätta till grannens brygga och sedan flyga vidare längs stranden. Ute på sjön skräpar ett gäng skrattmåsar och i en vassrugge skräms jag upp en häger.

Jag känner sjön utan och innan, vet var abborrarna har sina grynnor. Medan årorna vilar och båten sakta glider fram

över det sommarblanka vattnet, sätter jag samman mitt spö och drar linan genom ringarna. Än en gång erinrar jag mig mitt första Lapplandia-spö och välsignar i tankarna utvecklingen på redskapssidan. En liten mörk nymf sitter kvar på västens lammullsskinn sedan ett tidigare regnbågsfiske.

Den får bli eftermiddagens första fluga. Det är en ganska liten nymf, bunden på våtflugekrok nummer 12 och förtyngd med koppartråd. Jag drar tafsens genom vattnet längs båtsidan och konstaterar att flugan sjunker som den ska. Sedan lägger jag spöt mellan benen och med toppen

över aktertoften, greppar årorna och ror sakta bort mot närmaste grynna...

Det är en underbar dag. Sjön ligger blank och sommarhögtrycken har givit badtemperatur sedan veckor tillbaka. I öringån kvillar endast en sinande vattenström mellan stenarna och traktens regnbågsvatten är alltför varma för att fisken ska kunna vara aktiv. Alltså återstår abborren, som trivs vid högre vattentemperatur och som därför fortfarande kan erbjuda ett trevligt flugfiske.

Jag är också tacksam att jag inte längre upplever abborrfisket som ett substitut för "riktigt" flugfiske. Så kände jag kanske för några år sedan, men idag fiskar jag nästan hellre i ett naturvatten med "vild" abborre än i ett put and take vatten med inplanterad regnbåge. Det är en känsla som så sakteliga vuxit sig allt starkare och som gör att antalet flugfiskevatten plötsligt blivit nära nog obegränsat. Dessutom är abborrfisket på något sätt prestigelöst, i motsats till fisket i många regnbågstjärnar, vilka på senare år samlat allt fler flugfiskare med helt andra ambitioner i sitt fiske än de jag vuxit upp med.

Som utbytesstudent fiskade jag ett år i USA och lärde mig då att uppskatta de amerikanska flugfiskarnas okomplicerade inställning till sin sport. Ena dagen fiskade man regnbåge eller steelhead, nästa dag kastade man med samma glädje efter bass eller crappie. De senare var mindre fiskar, och fisket efter dem kan lätt översättas till abborrfisket hos oss i Sverige. Aldrig någonsin upplevde jag att mina amerikanska flugfiskekompisar såg någon skillnad i "status" mellan olika fiskar. Man fiskade helt enkelt med fluga för att det var så roligt!

Min avsikt är inte att skriva en teknisk artikel; val av utrustning och flugor för abborrfiske är inte särskilt komplicerat. Men jag kan ändå berätta, att jag den aktuella sommardagen på barndomssjön valde ett lätt 10 fot långt spö, som jag annars brukar använda vid flytringsfiske. I roddbåten sitter man visserligen högre än i flytringen, men en extra fot i spölängd gör kastandet behagligt, även om det aldrig rör sig om några långa kast. I själva verket har jag bara högst tio meter fluglina utanför toppöglan, eftersom ett kort kast gör att jag lättare kan registrera också de lättaste hugg och rörelser hos flugan. Ibland tar abborren synnerligen kontant, men emellanåt är den mer försiktig och går bara och stöter på flugan, och då gäller det att fiska med kort lina för att registrera vad som sker.

Jag har fått abborre – och även stor sådan – på många olika nymfer, fantasivåtflugor och små streamers. Det är bara att prova sig fram. Viktigare är då att finna var abborren för dagen uppehåller sig och att sedan variera infiskningen. Kanske finner man någon speciell flugfavorit för olika årstider. Men sommartid är en liten mörk nymf aldrig fel.

Nej, det viktigaste är att man inser möjligheten till att bredda sitt flugfiske att också omfatta en art som är så väl spridd över hela Skandinavien och som därför ger oss chansen att finna många nya hemmavatten.

Kanske kan abborrfisket också avdramatisera flugfisket, eftersom det är så enkelt och okomplicerat, och därmed utgöra inkörsport för många ungdomar samt ett komplement för alla oss som i flugfisket redan funnit vårt livselixir, men som fortfarande kanske går omkring i tron att alla flugfiskar måste ha fettfena.

När öringen är selektiv gäller det att ha rätt fluga i asken.

Flugor för selektiv öring

När landlevande rovdjur jagar sina byten väljer de selektivt ut svaga individer ur flocken. På samma sätt tar öringen helst de insekter som är lättast att fånga

Text & foto: Niclas Andersson

Precis som de flesta flugfiskare är jag en naturmänniska som inte bara tagit flugfisket till hjärtat utan i lika hög grad "allt det där runt omkring". Mitt intresse för djur och natur vid sidan av det som normalt faller inom ramen för en dag vid öringån är mycket stort. Varje år tillbringar jag åtskilliga timmar med att vandra i skog och mark enbart med kamera, några objektiv och ett stativ i jakt på vackra och anorlunda naturfotografier – ett intresse som även gör att jag framför TV:n föredrar naturfilmer framför såpoperor.

Naturfilmer kan många gånger vara fantastiska och för min egen del är alla

program som handlar om rovdjur särskilt intressanta. Det verkar tveklöst som om alla världens rovdjur, människan undantagen, tycks styras av samma sak under sin jakt på föda. Vare sig de lever i vatten, luft eller på land har deras byten en sak gemensamt; de är antingen gamla, sjuka, skadade eller avviker på annat sätt. Enkelt uttryckt föredrar ett rovdjur att ta byten som ger "ett maximalt energiintag med en minimal energiåtgång", ett uttryck som är väl känt också bland oss flugfiskare.

Låt oss ta ett exempel. En flock vargar jagar en betydligt större flock med renar. Det finns inga kalvar i flocken,

men väl individer som på något sätt skiljer sig från de övriga renarna – individer som antingen är gamla, sjuka eller skadade. När vi ser jakten ur ett mänskligt perspektiv verkar den mycket oorganiserad. Vargarna springer fram och tillbaka i jakt på en speciell ren. Renarna håller sig tätt samman för att skydda varandra och sig själva mot angriparna. Det intressanta är att vargarna redan innan själva jakten ens börjat sett ut sitt byte i renflocken. De har siktet inställt på den individ som är lättast att ta. Trots att renflockens äldsta djur, som senare kommer att bli vargarnas byte, gömmer sig väl inne bland de övriga renarna, så lyckas var-

garna fälla just denna svagare individ. Inom djurvärlden kallas detta för "selektivitet". Det betyder att vargarna redan från början har valt ut den ren som skall fällas.

Selektivitet bland öringar

Precis som hos landlevande rovdjur, så styrs en stor del av de vattenlevande rovdjurens födointag av selektivitet. Inte minst gäller det öring, harr, regnbåge, röding och en rad andra för oss flugfiskare populära arter. Däremot skiljer sig de strömlevande fiskarnas beteende från vargens, eftersom största delen av dessa fiskars föda faktiskt kommer till dem med strömmen, så att de slipper jaga. På det viset blir öringen även en opportunist som oftast helt sonika tar tillfället i akt och äter av det som kommer till den. Men samtidigt kan vi som flugfiskare lära oss en del genom att studera hur stora landlevande rovdjur väljer ut sina byten och sedan jämföra med hur öringen väljer ut sin föda.

En stor del av mitt flugfiske har jag bedrivit i en liten öringå med klart vatten som gjort det möjligt att se hur fisken rör sig i vattnet och vilken föda den väljer. Än, belägen på västkusten, har dessutom ett rikligt och varierat insektsliv, något som brukar borge för det som vi flugfiskare kallar "selektiv fisk". Men vad menar vi egentligen med detta uttryck? Många gånger, kanske till och med de flesta gånger vi säger oss ha kommit i kontakt med selektiv fisk, beror denna selektivitet snarare på att vi inte presenterat våra flugor korrekt. Innan vi över huvud taget nämner ordet selektiv, måste vi vara säkra på att flugan presenterats på ett sådant sätt att fisken får syn på den, och inte minst, syn på flugan och inte tafs eller fluglina.

Även om öringen kan bli selektiv då den tar insekter under ytan, till exempel vid rikliga nattsländekläckningar, då pupporna många gånger tycks attrahera mest, så används uttrycket främst då fisken tar insekter i eller på ytan. I strömmande vatten blir öringens selektivitet påtaglig främst i de lugnflytande partierna, platser där vattnet är blankt och strömmen tung. Just på sådana platser är det mycket vanligt att vi felaktigt kallar en fisk för selektiv.

Jag har vid oräkneliga tillfällen, såväl här hemma som i andra vatten runt om på vår jord, kunnat skåda öring som äter nykläckta dagsländor. Ge-

Även en liten öring kan vara en stor utmaning.

mensamt för dem alla har varit, att när de befinner sig i en lugnflytande ström, så rör de sig oftast långa sträckor för att inta sin föda. Hade vid sådana tillfällen vattnet inte varit helt klart, så att man inte hade kunnat se fisken utan istället bara konstaterat vak på mer än ett ställe längs sträckan, hade slutsatsen gärna blivit att man trott att det varit mer än en öring som vakat, medan det i själva verket är en ensam fisk som rör sig och vakar på flera ställen.

Oftast håller sådana fiskar en bestämd bana i vattnet och återkommer alltid till sin ursprungliga startposition, något som får dessa strömlevan-

de fiskars uppträdande att påminna om regnbågens matrundor i en sjö. När fisken uppför sig på detta sätt uppkommer också ibland tron att den är selektiv, vilket mycket väl kan vara en felaktig slutsats. För när vi sett öringen vaka, placerar vi naturligtvis vår fluga uppströms vaket för att låta den driva ner och förbi fiskens förmodade ståndplats – men utan resultat – vilket naturligtvis beror på att fisken flyttat sig och vakar på något annat ställe i strömmen. Vid sådana tillfällen är noggranna iakttagelser den enskilt viktigaste förutsättningen för en lyckad fiskedag. Det gäller att försöka se
forts på nästa sida

Flugor för selektiv öring: CdC-Kläckaren, Broken Caddis och Stillborn Dun.

Selektivitet hos fisk uppkommer i princip alltid då förekomsten av insekter är riklig. Vid sådana tillfällen riktar fisken in sig på de insekter som är lättast att ta och styrs till ett selektivt urval

forts från föregående sida

hur fisken rör sig i strömmen och var den tar sin föda. Man måste helt enkelt lära sig fiskens vakrytm!

Val av föda

När vi vet att våra flugor placerats rätt, tafsar de långt och tillräckligt tunn för att inte lämna något avtryck på vattenytan, men den vakande öringen trots allt ignorerar dem – det är först då vi egentligen kan tala om selektivitet hos fisken. Det är först då öringens födointag styrs av samma sak som hos till exempel den jagande vargflocken. I denna situation ställs högre krav på flugvalet än vid något annat tillfälle.

Selektivitet hos fisk uppkommer i princip alltid då förekomsten av insekter är riklig, och då främst när antalet av en art är ovanligt stort, men även då flera arter tillsammans utgör en riklig mängd. Vid sådana tillfällen riktar fisken in sig på de insekter som är lättast att ta, och tack vare den rikliga mängden föda kan fisken övergå från att vara "ett djur som styrs av opportunistik till ett som styrs av ett selektivt urval av födan".

Främst förekommer detta, som tidigare nämnts, när en art förekommer i ovanligt riklig mängd, något som är påtagligt vid främst tre specifika tillfällen; kläckning och äggläggning, men även då landinsekter i stor mängd hamnar på vattnet, eftersom de då ofta är ett lätt byte för öringen. Vid sådana tillfällen finns det flera stadier i en insekts livscykel som gör den extra sårbar för predation, och det är dessa stadier som öringen lätt kan bli selektiv på. Det är därför dessa stadier våra flugor skall imitera för att överlista den selektiva öringen. Är man väl förberedd med rätt flugor i asken, så har man garanterat sig till en väsentlig del då det gäller att komma till tals med den selektiva öringen.

Flugorna

Listan på flugor som fungerar bra för selektiv fisk kan göras lång. Spent

spinners, åtskilliga varianter på kläckare, äggläggande nattsländor, myror med flera. Men det är sällan dessa vi har problem med att finna imitationer av i våra askar. Istället vill jag dela med mig av flugmönster, som fungerar när fisken kräver det där lilla extra, när de verkligen är selektiva. Kom dock ihåg att dessa mönster inte skall ses som någon slutgiltig lösning på problemet med tjurskalliga öringar.

De är bara exempel på några få mönster vars grundtanke är att imitera stadier som "triggar" selektiviteten hos fisken. Det uteslutande viktigaste för en flugfiskare, som tänkt ta sig an en svårflirtad öring, är trots allt egen observation. Titta och ta lärdom av det som den bästa av läroböcker har att ge – se dig omkring och studera ute vid öringån!

Stillborn Dun

Krok: Eagle Claw L059 nr 10–20.

Stjärt: Några få strån sparkle yarn i vitt, brunt, dun, olive eller annan färg som stämmer överens med den insekt som skall imiteras. Stjärten skall i detta fall inte enbart imitera "stjärtspröten", utan nymfhuden som den vuxna sländan försökt ta sig ur, men som blivit hängande kvar på bakkroppen. Populärt bland amerikanska flugbindare, där detta kallas "trailing shuck".

Kropp: Fly-Rite i en färg som stämmer överens med den dagslända vi tänkt imitera.

Ribbing: Bindtråden.

Vinge: Några strån elk hair i lämplig färg. Generellt sett är den naturfärgade lämplig till samtliga dagsländeimitationer.

Stillborn Dun är ursprungligen ett mönster från Nordamerika, där det rönt stor framgång. Jag hade själv min första kontakt med detta flugmönster under en fiskeresa dit, då jag fiskade i Bighorn River, en älv känd för sina rikliga kläckningar och selektiva fiskar. Efter en hel dags fiske med torrflugor i denna vackra älv utan någon som helst framgång, listade vi så småningom ut att öringarna och regnbågarna var minst sagt "superselektiva" på dagsländor som under kläckningsproces-

sen av någon anledning blivit fast i sin gamla nymfhud och därefter tröttnat ut sig så till den milda grad att de dött i försöken att komma loss. Lösningen och den rätta imitationen blev en Stillborn Dun, ett mönster som sedan även rönt framgång här i Norden.

CdC-Kläckaren

Krok: Eagle Claw L055 nr 20–8.

Stjärt: Även här imiteras nymfhuden med sparkle yarn, s.k. "trailing shuck".

Kropp: Fly-Rite eller liknande. Till flugan på fotot har haröredubbing använts för att skapa lite mer liv kring flugan.

Ribbing: Bindtråden.

Vingögla: CdC i form av en ögla ovanför thorax. Färgen väljs utifrån den insekt som skall imiteras, i detta fall en gul forsslända.

Hackel: Tupphackel i valfri färg. Välj något längre hackelfibrer än normalt för krokstorleken. Hacklet skall lindas relativt tätt och därefter klippas på ovan- och undersidan på samma sätt som på en superpuppa.

CdC-Kläckaren är en bra imitation för såväl dag- som nattsländor i kläckningsstadiet. Som tidigare nämnts är insekterna som mest sårbara vid själva kläckningen och ger då fisken ett utmärkt tillfälle att frossa på dem, ett frossande som lätt gör fisken selektiv.

Broken Caddis

Krok: Eagle Claw L059 nr 16–8.

Kropp: Dubbing i önskvärd färg. Själva använder jag gärna Life Cycle Nymph Dubbing, som jag tycker har fina egenskaper och ett härligt skimmer.

Ribbing: Bindtråden

Vinge: Sparkle yarn eller liknande material. Vingen binds in som på en Rackelhane, men med ena vingen rakt bak och den andra snett ut åt sidan.

Hackel: CdC i valfri färg.

Nattsländor som dör på vattnet utgör alltid ett eftertraktat byte för öringen. Inte allt för sällan ligger de med ena vingen pekande rakt ut från sländans kropp, medan den andra ligger bakåt. Dessa nattsländor utgör naturligtvis ett lätt byte för fisken.

Operation vid strandkanten

Allt som oftast fastnar vi med flugan i någon buske eller trädgren. Betyddligt värre är det om vi krokar oss själva eller någon fiskekamrat

Text & teckning: Gunnar Johnson

Jag hoppas att du aldrig kommer att behöva praktisera vad som beskrivs i den här texten, men trots allt finns risken att du själv eller någon i din omgivning kommer att råka kroka sig själv. Förmodligen har du redan läst "käckas" råd om hur du då kan avlägsna flugan genom att trycka upp den genom huden och sedan klippa av krokspetsen bakom hullingen, varefter det bara är att dra ut den. Lätt som en plätt!

Tyvärr har jag två gånger tvingats avlägsna flugor ur fiskekamrater som råkat kroka sig själva. Vis av den erfarenheten vet jag att det är betydligt svårare i praktiken än i teorin.

För det första är det troligt att området runt flugan ganska omedelbart börjar svullna (a), så att flugan sjunker in och manöverutrymmet för operationen minskar. Samtidigt gör svullnanden att vävnaden blir så hård att det närmast känns som att trycka krokspetsen genom en "ishockey puck". Motståndet ökar med andra ord markant. Om kroken dessutom är liten, blir det extra svårt att få något riktigt tag och att ge kraft åt fingrarna. Här behövs en peang!

Men inte nog med det. Samtidigt visar det sig att själva flugkroppen bildar ett effektivt stopp (b) när man väl fått runt flugan till krokbojen. Den kan helt enkelt inte tryckas igenom längre!

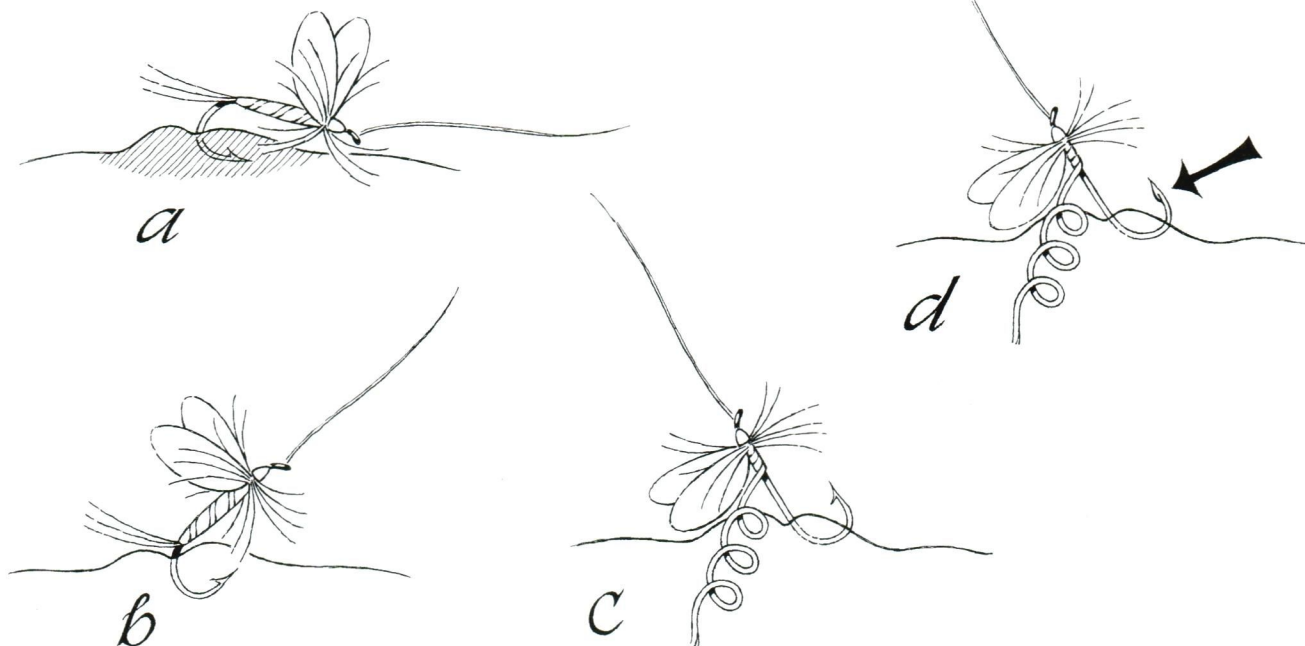
Vill det sig illa, så sitter flugan dessutom i huvudet och är gömd i håret, vilket gör att man har svårt att överblicka arbetet. Då får man börja med att frisera området runt omkring för att se bättre.

Ibland hör man också rådet att klippa av kroken i böjen, sedan man väl tryckt igenom den. Men det kan vara nog så svårt utan tillgång till en bra avbitartång.

Gör istället så här:

Klipp av tafsen, men lämna en decimeterlång bit att hålla i. Skär därefter av flugans kroppsmaterial vid krokbojen och linda av det (c); så att krokskaftet blir helt nakt. Nu finns det inte längre något stopp och kroken är fri att tryckas igenom. Använd gärna en peang. Tryck därefter in hullingen (d) och för ut flugan baklänges genom ingångshålet.

Även om såret är litet, så bör det tvättas noggrant för att undvika infektion.

Hårvingefluer i svart og rødt fisker godt, også i denne stille hølen ved Voilen.

Lygna – for oss som vil ha sjørret

Text, foto & karta: Terje Bomann-Larsen

Det var interessen for windsurfing som gjorde at jeg oppdaget Lygna. Hver sommer er vi noen som tar turen fra Kongsberg til de lange Lista-strendene vest for Lindesnes for å få vind i seilene og saltvann i håret. Etter avkjøringen fra E-39 går veien noen kilometer langs Lygna. Jeg fattet fort interesse for den vakre elva som slyngtet seg ned mot Lyngdalsfjorden, og siden også Lista byr på dager med havblikk, ble det til at jeg pakket fiskeutstyr i tillegg brett og seil. Og en vindstille ettermiddag i 1993 kjøpte jeg mitt første fiskekort i Lygna.

Jeg fisket i to døgn under optimale forhold, men uten å se, eller kjenne fisk. Ikke så rart egentlig, for elva hadde lenge vært sur og nesten fisketom. Kalkingen var kommet i gang, men

hadde ennå liten virkning på bestanden av voksen fisk. Min interesse var likevel vakt; både fordi elva er en perle, og fordi den skulle kultiveres som sjørretelv. At sjørreten dominerer i Lygna har nemlig lite med naturlige forutsetninger å gjøre. Opprinnelig var elva også ei utmerket lakseelv, og tidlig i 50-årene ble det sågar tatt en rugg på over 29 kilo. Men vassdraget surnet, og en gang på 60-tallet var det ute med laksen. Sjørreten, og rester av brunørrestammen klorte seg fast, men bestanden var tynn. Da kalkingprosjektet startet, ble målet for vannkvalitet satt til pH 5,5, som regnes som tilstrekkelig for ørret, men ikke for laks. Og selv om det slenger en og annen laks innimellom, er det først og fremst sjørreten du jakter i Lygna.

Brunørret er det også godt om, men den når sjelden en størrelse som gjør den interessant som sportsfisk.

Det skulle gå fire år før jeg igjen dypet fluesnøret i Lygna. I mellomtida hadde kalken gjort jobben, og en sensommernatt i 1997 kunne jeg lande min første Lygnaørret. En sprek hanfisk på 1,5 kilo tok en svart muddler på et grunt brekk. Siden har jeg fisket nesten årvisst i elva, og om ikke fiskene har vært av de største, har jeg ennå ikke hatt et døgnkort i Lygna uten at jeg i det minste har kjørt en fisk eller to.

Kvåsfossen markerer enden på den vel to mil lange strekningen med anadrom fisk. Ellers er det bare Kvellandfossen som kan kalles vandringshindrende, og ved god vannføring går det ikke lenge før det står fisk på hele elva,

og du kan ta sølvblank sjørret helt oppe i Kvås. Men nettopp vannføringen kan være et problem: Elva er stedvis preget av lange, grunne strekninger som både er vanskelige for fisken å forsere ved lav vannføring, og som fort blir varmet opp når sola steiker. Gode "sørlandssomme" er derfor ikke det beste fiskeværet, men når badegjestene hutrer i bobilene etter dager med kjølig regn, kan du ha et svært så givende fiske i Lygna. Går elva stor, kan du få sjørret også på høylys dag.

For sørlandselvene følger ikke lære-boka helt når det gjelder fisketider. Mye av literaturen baserer seg her på de "ginklare" vestlandselvene, mens sørlandselvene mer har farge som øl – faktisk også med endel skum. Fargen på elva, og grumset som gjerne følger stor vannføring, gjør det mindre viktig å fiske i ly av nattemørket. I solskinnet midt på dagen er det riktig nok lite som skjer, men så snart de bratte dalsidene kaster skygge på elva er det på tide å trekke i vaderne. Min største Lygnærret fikk jeg forøvrig en tidlig julkveld mens det ennå var fullt dagslys.

Før skumringen faller lar jeg de grunne, blanke brekkene ligge, og oppsøker heller holer med mer urolig vann. Men man trenger ikke vente til det blir stupmørkt før man begir seg ut på nattfiskeplassene. Faktisk er det min erfaring at fisket er best fra før det blir helt mørkt. Sjørreten slipper seg ned på grunnbrekket allerede i skumringen, og kan gjøre heftige utfall mot en stripende muddler mens du ennå kan se hva som skjer. Morgentimene har også vist seg verd å utnytte, og særlig hvis elva er stor og været grått, kan du ha godt fiske til langt utpå formiddagen.

Skapt for fluefiske

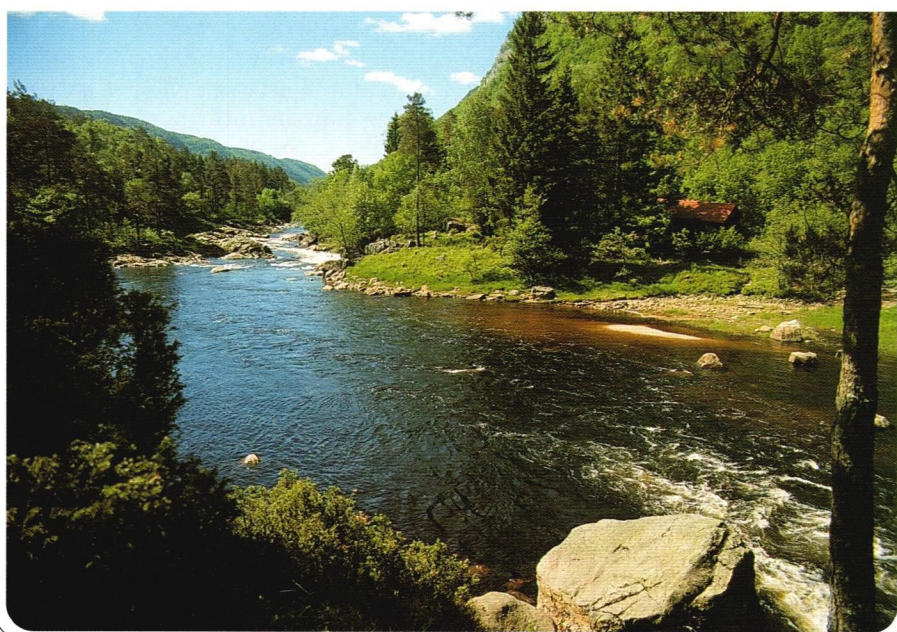
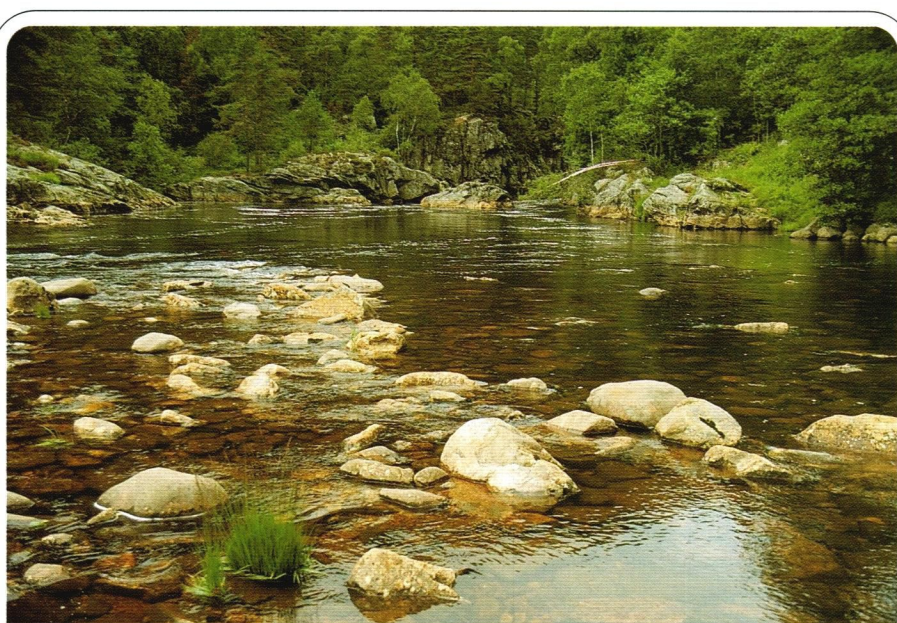
Lygna er skapt for fluefiske. Mark- og slukfiskerne flokker seg for det meste rundt den store hølen i Kveland, og i noen grad nedenfor brua i Moi, men resten av elva er "vår". Men
forts på næsta sida

Tre fine fluehøler i Kvås:

Havshølen er endestasjonen under Kvåsfossen.

Asbjørns flatbunnede pram i Nodehølen er kanskje ikke noe prydstykke i norsk båtbyggerkunst, men glir lett over strie, grunne stryk.

Store Breihølen. Med flue er den bare fiskbar fra vestsida.

Jeg har nesten årvisst hatt noen døgn i Lygna, og om ikke fiskene har vært av de aller største, har jeg ennå ikke hatt et døgnkort uten at jeg i det minste har kjørt en fisk eller to

forts. från föreg. sida

det kan lønne seg å gjøre litt research. Lygna har ikke så mange av de klassiske hølene, og vil du fiske helt uforstyrret, kan det være lurt å finne frem til de mindre opplagte plassene. Det kan dreie seg om dypere hull eller ei renne i et gruntvannsområde, det stille vannet rundt store steinblokker i en ytter-sving o.l. Sjørreten benytter seg av slike hvileplasser når det er et stykke mellom hølene. Men bevares, visst finnes her typiske fluehøler, med markert innløpsstrøm og blanke brekk. Særlig finner du disse i de øvre delene, fra Kvåsfossen og ned forbi Vemestad. Ovenfor og nedenfor brua i Veggja finner du også slike plasser. Den øverste, og største, av disse hølene er vanskelig tilgjengelig ved innløpet, men når mørket siger på og sjørreten slipper seg ned, er brekket som skapt for det klassiske seinkveld- og nattefisket. Hølen under brua har mer urolig strøm hele veien, og kan gjerne fiskes på dagtid.

Nedenfor Kvellandfossen (fredet for alt fiske) er det en strekning som ikke omfattes av fiskekortet. Fisket her er dels privat, dels forbeholdt den lokale jeger- og fiskerforeningen. De siste kilometrene før Lyngdalsfjorden er imidlertid åpne for allmenheten, men består stort sett av stilleflytende brakkvann, og jeg må vedgå at jeg ikke har fisket på denne strekningen. Nederst mot campingen i Kvavik er det også en del båttrafikk.

Mange lokale fiskere drømmer nok fortsatt om den store laksen, og særlig i de nedre delene ser man forbausende mange som fisker med kraftige tohåndstenger. Etter min mening er dette en dårlig løsning i ei elv som du lett kan dekke med en 9–10 fot-er i klasse 6–8, og hvor det er overveiende sannsynlig at fisken som tar flua er en ørret i kilosklassen. Riktig nok tas det en og annen storlaks, men å ofre fordelene og gleden ved lett fiske for denne mikroskopske muligheten blir i mine øyne helt feil. Dessuten er det greit å kjøpe fisk de fleste steder, så du klarer nok å lande større fisk på enhåndstanga om "uhellet" skulle være ute.

Svarte fluer

Det skulle gå fire år før jeg igjen dyppet fluesnøret i Lygna. Men en sensommernatt i 1997 kunne jeg lande min første Lygnaørret. En sprek hannfisk på 1,5 kilo tok en svart muddler på et grunt brekk. Siden har jeg nesten årvisst hatt noen døgn i elva, og om ikke fiskene har vært av de aller største, har jeg ennå ikke hatt et døgnkort i Lygna uten at jeg i det minste har kjørt en fisk eller to.

Også sist sommer kom jeg over heia fra Konsmo med surfbrett på taket og fluestang i bagasjerommet. Før den bratte nedstigningen mot Kvås er det en storslagen utsikt over elvedalen, og jeg kunne tilfreds konstatere at det var vann i Lygna. Riktignok var den gått kraftig ned etter regnværet for to uker siden, men den burde være fiskbar. Asbjørn Stokkeland som selger fiskekort og driver campingplassen på stedet, var imidlertid ikke optimistisk på mine vegne. Han hadde vært ute kvelden før og ikke vært borti fisk, og han hadde heller ikke hørt at andre hadde fått noe de siste dagene. Men en kort vindrapport fra gutta på Lista fortalte at det ikke hastet med å komme dit ut, så jeg bestemte meg likevel for å tilbringe natta i Kvås.

Nodehølen er en spennende høl like ved campingplassen. Men på lav vannføring blir den litt for blank for dagfiske, så jeg bestemte meg for å starte i store Breihølen noen hundre meter lengre nede. Denne er bare fiskbar fra den veiløse vestsida, men med Asbjørns flatbunnede pram var jeg snart over. Det er ellers et stykke å gå fra nærmeste bru, så jeg regnet med å være førstemann som fristet ørreten der i kveld. Men den gang ei. En eldre, lokal fluefisker hadde kommet før meg. Han hadde imidlertid ikke kjent noe og var alt på hjemvei.

Jeg knyttet på ei fyldig, svart håvingeflue med fluoriserende rødt selhår i bakkroppen, og startet trøstig ved sandbanken øverst. Skritt for skritt fisket jeg meg ned gjennom hølen men selv ikke de tallrike bekkørretene lot

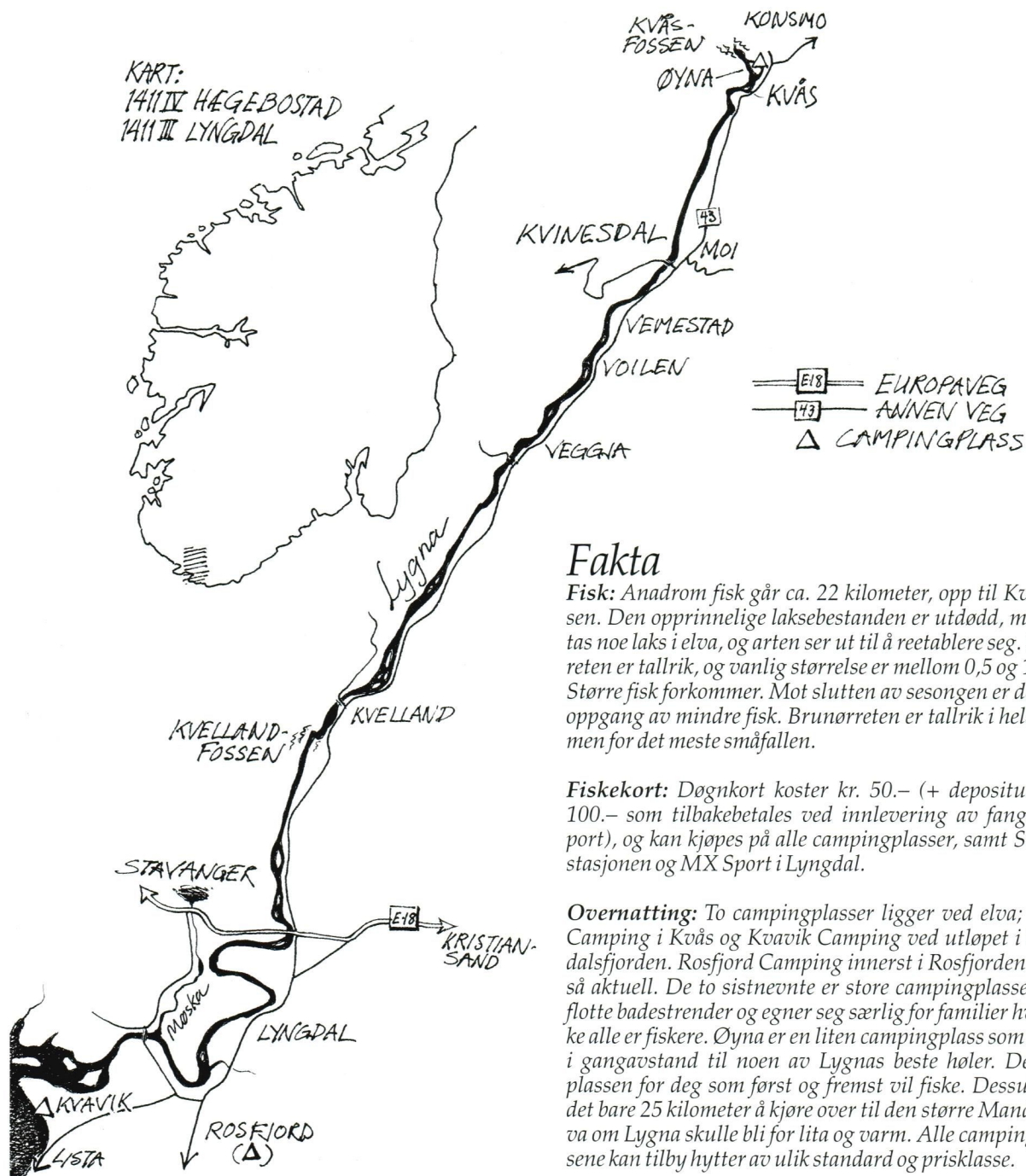
seg friste. Jeg var nesten nede ved brekket, og i ferd med å innse at Asbjørn hadde rett da hogget kom. Presset på 7-er stanga fortalte straks at dette var en av de større, men hissigheten i hogget og de desperate rykkene som fulgte gjorde meg rimelig sikker på at det var ørret og ikke laks. Først var jeg redd den skulle gå ned og over brekket, – da ville det bli vanskelig. Men i stedet skar den over strømmen og ut i det brede, dype bassenget mot andre siden. Hele snøret og adskillige meter bakline var ute før den roet seg. Derfra måtte på nærmest presse den opp, og etterhvert buksere den over hardstrømmen.

Det tok tid, og jeg var glad flua hadde dobbelkrok. Altfor mange tapte Lygnaørreter hadde lært meg at nystegget sjørret er mindre seig i kjeften enn både brunørret og laks, og derfor hadde jeg fylt på med noen dobbelkrokede våtfluer i str. 10–6. Det skulle vise seg fornuftig, for da den sølvblanke ørreten på nærmere to kilo endelig gled sidelengs inn på sandbanken var det ikke mye hold igjen i krokfestet. Rundt den ene kroken var det så romslig at den var helt løs. Den andre hadde heller ikke mer feste enn at den løsnet da snøret ble slakt...

Muddlerfiske

Skumringen falt på, og det var klart for muddlerfiske oppe i Nodehølen. Også muddlerne mine hadde jeg for anledningen bundet på doble ørretkroker i str. 6, og heller kompensert for økt vekt ved å gjøre hodene ekstra fyldige. Fiske med hurtig stripende muddlere over blanke, grunne brekk har jeg tidligere betraktet som en mørkets gjerning, fullstendig uakseptabelt i alt annet enn i svarte, måneløse høstnetter.

Men norske julinetter er sjelden veldig mørke, og muddleren har vist seg å fungere også i skumringslys. Med våtflue legger jeg kastet opp mot 90 grader tverrstrøms, og mender gjerne nedstrøms for å få god fart på flua. Muddleren drar jeg i tillegg rykkvis

Fakta

Fisk: Anadrom fisk går ca. 22 kilometer, opp til Kvåsfossen. Den opprinnelige laksebestanden er utdødd, men det tas noe laks i elva, og arten ser ut til å reetablere seg. Sjørreten er tallrik, og vanlig størrelse er mellom 0,5 og 1,5 kg. Større fisk forekommer. Mot slutten av sesongen er det stor oppgang av mindre fisk. Brunørreten er tallrik i hele elva, men for det meste småfallen.

Fiskekort: Døgnkort koster kr. 50.- (+ depositum, kr. 100.- som tilbakebetales ved innlevering av fangstrapport), og kan kjøpes på alle campingplasser, samt Statoil-stasjonen og MX Sport i Lyngdal.

Overnatting: To campingplasser ligger ved elva; Øyna Camping i Kvås og Kvavik Camping ved utløpet i Lyngdalsfjorden. Rosfjord Camping innerst i Rosfjorden er også aktuell. De to sistnevnte er store campingplasser med flotte badestrender og egner seg særlig for familier hvor ikke alle er fiskere. Øyna er en liten campingplass som ligger i gangavstand til noen av Lygnas beste holer. Dette er plassen for deg som først og fremst vil fiske. Dessuten er det bare 25 kilometer å kjøre over til den større Mandalselva om Lygna skulle bli for lita og varm. Alle campingplassene kan tilby hytter av ulik standard og prisklasse.

hjem så den ploger og hopper på tvers av strømmen. Sjørreten tar den da også i voldsomme utfall. Problemet er å få fisken til å kroke seg, og det er faktisk verre når det er så vidt lyst at du ser hva som skjer. Fisken plasker voldsomt i overflata før du kjenner den, og sjokket kan lett føre til et ukontrollert tilslag. Det er i såfall et tilslag uten motstand.

Men kanskje skyldtes det en tilfreds ro etter suksessen tidligere på kvelden: Da en ørret på brekket av Nodehølen

kastet seg over mudderen i dødsforakt, hadde jeg kontroll på nervene og fisken var fast. Kjøringen gikk greit, og snart lå den i håven. Den og var blank, men mindre enn den første. Vekta viste 1,5 kilo.

Lygna skuffet ikke denne gangen heller, og det er nettopp dette som gjør at jeg foretrekker sjørret framfor laks: Den er mindre lunefull, og mindre avhengig av spesielle, ofte uforutsigbare forhold for å være "på bettet". Kjøttvekta blir kanskje ikke all verden, og

mye av Lygnørreten er nærmere en halv enn halvannen kilo. Men det viktigste er likevel at det skjer noe, og på ei lett enhåndsstang er kilosørreten spennende nok. Og selv om Lygna kanskje er Norges billigste elv med anadrom fisk (Døgnkortet koster Nok 50.-!) er fisketrykket fortsatt moderat. Men det kan endre seg. For selv om pH fortsatt holdes nede på 5,5, ser det ut til at også laksen langsomt etablerer seg i elva. Det gjelder å kjenne sin besøkelsestid!

Pool 1 med Whisky Island är en idag intensivt eftersökt flugfiskepool i Mörrumsån. (Foto: Orla Bertram-Nielsen)

Whisky Island

Den sanna historien om hur Whisky Island i legendariska pool 1 i Mörrumsån fick sitt namn

Av Curt Johansson

Whisky Island! Mörrum-flugfiskaren i gemen får en extra glimt i ögat när den översta ön i pool 1 nämns vid namn. Vårfisket efter öring och – numera kanske framför allt – det tidiga blanklaxfisket i slutet av april och alldeles speciellt i maj har Whisky som en av sina mest förnämna kultplatser. Här kan de allra senaste superspöna ses demonstreras av virtuosa underhandskastare (trots att fritt bakkast finns för överhandskast...), de mest andandes vadarna ventileras och de allra mest up-to-date flugmönstren fuktas för första gången.

Tack och lov får den inte helt invigde ibland hjälp i kön till fisket på denna heliga mark av någon mindre prylfixerad – gärna något äldre – flugfiskekollega. Denne kanske rent av djärves komma med en okonventionell Youngrulle (som o ve och fasa knarrar även vid invecning, hur kan man ha det så...) och en intermediate-lina som inte är blå. Och dessutom ha vadarstav, herregud det har man ju int..., mossigt!

Men den midre vane får kanske något extra till livs, utöver demonstrationer i senaste hightech och långkastning

över till andra stranden. Han eller hon har kanske turen att få sig till livs ett tröstens ord om att det faktiskt går utmärkt att få fisk även med grejor som är äldre än senaste katalogen. Men vad som få fått chansen att höra – även av Youngrullefiskare – är den sanna storyn om varför ön namnades till Whisky Island. De flesta tror nog att Whisky, liksom Cognac Island närmast nedströms, slentrianmässigt döpts i någon ospecificerad, av fisket påkallad alkoholiberalism ute på dessa fiskesjälslyftande öar. Men icke så! Inte alldeles, i vart fall! Så här hände det sig:

Året var 1962. Det var premiär, alltså den 1 april, magiskt! Spänningen gnistrade formligt. Tillresande sportfiskare färgade Mörrum i en ökande ström vid denna tid. 40-talets fåtaliga, nymornade och rätt exklusiva fiske – förutom för en grupp lokala eldsjälar – hade ju nu sedan åtskilliga år ersatts av ett betydande flertalsfiske, där Mörrumpremiären manifesterade att vintern var slut och att fiskelivet återvän-

Gösta döper en ö. Whisky Islands nedströmsspets 1 april 1962. (Foto: Curt Johansson)

de, än en gång. Mörrum hade nu blivit stort, allmänt känt och aktat i sportfiske-Sverige, till viss del också i utlandet, framför allt i Danmark.

Ordning och reda, fasta regler och f-n ta den som gick överstyr med dom; t.o.m. fisken man fångade fick ju lämnas till fiskmästaren – allt detta var väsentliga element i Mörrums Kronolaxfiskes framgångskoncept. Laxen och öringen blev t.ex. ens egendom först efter att man betalt partipriset. Det rörde sig alltså inte om någon systematiserad, politisk-ekonomisk manipulation av vanlig 90-talsmodell, om nu någon trodde det. Utan om det s.k. förstahandspris som laxrökeriet i Mörrum (Sven Mattsson AB på den tiden) successivt förhandlade fram med fiskerättsägaren – dåvarande Domänstyrelsen som statens företrädare, med fader Gunnar som representant – beträffande de sportfiskefångade öringar och laxar, vilka rökeriet övertog sedan fiskarna köpt loss vad de önskade behålla av sina fångster). Det var för övrigt intressant att notera, att besökande så sent som under min egen chefstid i Mörrum, d.v.s. under en stor del av 80- och 90-talen, sporde, inte helt sällan "...hur det kommer sig att sportfiskarna i Mörrum måste köpa sin egen fångst?" Denna egendomlighet och att president Kekkonen fiskat i Mörrumsån med "fästefolket" Kungen och Silvia är för övrigt nog de enskilda företeelser som från Mörrums horisont gjort tydligast avtryck hos Svensson.

Det var alltså morgon den 1 april. Gösta Lindblom från
forts på nästa sida

Fader Gunnar, fiskmästaren Gunnar Johansson, med fin blanklax på 9,7 kilo (Foto: ABU)

forts från föreg sida

Stockholm övernattade i dubbelsoffan hos mig i föräldrahemmets "finrum". Det var i själva verket – som så vanligt förr – ett kombinationsrum, som under framför allt sportfiskesäsongen inte sällan såg matglada gäster, vilka uppskattade Mors och Fars gästfrihet och Mors erkända kokkonst. Under min läroverks- och gymnasietid tjänstgjorde rummet dessutom i normalfallet som mitt studierum. På den tiden var detta "multiple-use" en självklarhet och en nödvändighet i det lilla hemmet, i dag skulle ett tillämpande av denna moderna terminologi nog snarast ha betraktats som uttryck för ett visst armod.

Tillbaka till finrummet! Väckarklockan ljud fasansfullt efter en inte helt torrlagd kväll på Hotel Walhalla, där många goda fiskevänner samlats inför begivenheterna kommande dagar och där flugmönstrena blötts ordentligt inför premiärfisket. Sålunda med en viss distans till de kommande skeendena iakttog Gösta och jag, högt uppe från fönstret i finrummet, hur de förväntansfulla premiärfiskarna ivrigt – och i några fall uppenbart nervöst – förberedde sig på stundens allvar, d.v.s. startskottet klockan 08.00, som det var på den tiden. Vår gode vän oljepanneförsäljaren från Ljungby t.ex. – avspänd och fin i "vardagslag" – flyttade således sina grejor först tre meter dit, därefter fem meter hit, och sen en meter tillbaka på den – redan vid dessa årtal – synnerligt attraktiva västra sidan av övre pool 2, rakt nedanför vår observationspost.

Ljungbys närmaste granne nedströms, en Petrii broder från Malmö – fiskeredskapsförsäljare till professionen, om jag inte missminner mig – bestämde sig: För säkerhets skull, fem minuter före start en sista, lätt test av grejorna. Försiktigt kast inåt land. Nej och åter NEJ...!, ödesdigert, draget och linan satte sig i ett av våra nyplanterade äppelträd på planen nedanför huset. Nervositetsdjävulen hakade tag med hull och hår i vår nye vän fiskeredskapsförsäljaren, med hullingar hårt, om så tillåts. Det var med frenesi som det stackars oskyldiga fruktträdet hastigt beskars. Något blev i alla fall kvar och trasslen reddes tack och lov ut, om än i sista stund före det magiska premiärskottet.

Göstas och mina spontana applåder på första parkett, på "säker sida" om verkligheten, var självklara, när Ljungby i första kastet snyggt landade en öring i 6-kilosklassen och strax därefter ännu en, något mindre. Och vår väns lycka blev fullständig, när han från sin noggrant utvalda fiskeplats drog ytterligare två fina öringar på 3–4 kilo under den första timmen.

Vår äppelträdspennalist blev inte heller lottlös. Redan efter ett tiotal kast – denna gång ut i ån – hade han en snygg öring på land. "Skörden" var räddad, både vad gäller öring och äpplen, men det får nog erkännas att applåderna i detta fall inte var riktigt lika kraftiga...

Jomenvisst skulle vi också fiska, Gösta och jag. Det var bara det att det skedde i vår takt denna morgon. Och det är ju just så det bör vara, alltså att fisket sker i den önsketakt man själv väljer och inte efter vad som påläggs en av andra eller av "omständigheterna".

Vi drog ut, Gösta och jag, för ett förmiddagsfiske, och det enda verkligt bestämda var, att klockan 13 skulle Mor servera lunch. Det vill säga att Far, Mor, Gösta och jag gemen-

samt skulle spisa lunch i föräldrahemmet klockan 13. Inga andra. Speciellt Far höll hårt på tider av detta slag, han hade just denna premiärdag ju dessutom extra mycket att passa. Och som gäster vid sådana här tillfällen var bara riktiga vänner aktuella. En äkta hedersbetygelse alltså, att vara gäst "hos fiskmästarn's" en så'n här dag.

Gösta valde att pröva 1:an medan jag tänkte mig fluga på 12:an. Gösta var på den tiden mest spinnfiskare i Mörrum – det bör kanske i dagens läge påminnas om att det var först någon gång fram på 70-talet som fler pooler än 12:an blev "fly only".

– "Det är nära och bra", log Gösta menande. Och det var inte svårt att förstå – Ettan, som bredde ut sig "nedanför fötterna" på oss, där vi stod mellan de jättehöga ekarna på höjden ovanför ån och såg ut över de många ståndplatsernas pool, erbjöd så här års alltid ett bra fiske. Och så hade han ju också möjligheten att låna båten och trots det höga vattnet komma ut på öarna till mer orörda platser. Ekan, det vill säga en av Domäns båda flatbottnade ekor,

som under ett par månader från och med den 11 maj varje år tjänstgjorde i notdragningen efter lax i "flodnoten", var förtöjd nedanför fiskmästarbostaden och fick användas efter förfrågan, när poolen var svårtillgänglig på grund av högt vatten. Det förutsattes att de fiskande själva var kapabla att efter lagom tid skifta "dyrgripen" sins emellan. Och detta minimalt reglerade förfarande funkade bra, på den tiden.

Till Göstas fiskemässigt insiktsfulla val av fiskeområde kunde klockrent dessutom det faktum noteras, att kvällen innan varit hård på Walhalla. Göstas menande leende var kvitto nog. Och det krävdes ingen Einstein för att inse att det hov som Gösta höll med våra goda vänner Kjell Rosengren, Arne Sundqvist och Gösta Thestrup – för att nu nämna några i den "hårda kärnan" – krävde sin man. Vennen Göstas stockholmska omgivning hade försett honom med smeknamnet Göken, av en rad olika anledningar, enligt utsago. Något som möjligen kan sägas ha hört till gårdagskvällen, men i vart fall till fortsättningen.

"Nära och bra" – jomenvisst var Ettan ett bra val denna premiär-förmiddag! Och det nyligen åsedda kvittot från finrumsfönstret att ån i dessa delar innehöll fin fisk gjorde ju knappast valet svårare!

Nere på 12:an fick jag för egen del ett par halvhysade, färgade öringar på 3–4 kilo och dessutom en riktigt fin blank på drygt 4. En riktig bonusfisk, som jag lätt kunde skylla på för att jag drattat i, med vadare och allt. Blöt som en dränkt katt kom jag (därför) – för en gångs skull, som Mor sa – hem i tid till lunch och kunde efter nödvändigt klädbyte till och med hinna spana efter Gösta, som inte setts av sedan utgången.

Och mycket riktigt, där var han. Ute på övre ön på pool 1. Han satt i båten och grejade med rullen eller nå't. Bra, in till Mor och rapporterade att läget var lugnt, Gösta återfunnen och klart att han kommer till klockan ett, han vet ju det, javisst kan Du sätta på potatisen, och så vidare.

Jag gick att ordna med mina blöta fiskegrejor inför eftermiddagens övningar. Och kom med ett leende för övrigt att inse – som så många gånger, både förr och senare – att det är en jåkla skillnad att ta rätt på dyngblöta kläder om dom är "med fisk" eller bara blöta "i största allmänhet"!

forts på sid 50

Fjällfiske från islandshäst

Vem har inte önskat hjälp med fjällpackningen när stegen känns tunga och vägen lång in till drömvattnet? I fjällvärlden finns idag på några platser möjlighet att rida islandshäst och bli guidad till fina fiskevatten, vilket för många naturintresserade flugfiskare känns bra mycket mer naturligt än att anlita fjällflyget. Kanske kan man också genom att rida kombinera olika familjeintressen – och på det viset få med sin fru, fästmö eller hästtokiga tonårsdotter på deras första flugfisketur i fjällvärlden

Text: Anders Heimdahl

Foto: Janne Thomasson

Klockan är åtta på morgonen, hästarna är sadlade och efter en kort ridlektion ger vi oss i lugnt tempo in i fjällbjörkskogen vid lågfjällskanten. Under oss kan vi höra hovarna smacka dovt när de lyfts ur myren. Runt oss lyser hjortronen gulröda och på sina stälten växer de tätt som i mattor. Doften från morgonens regnskur och myrens vatten blandas med blåhakens idoga varningsläte och gör att vi känner oss yra av lycka.

Framför oss ligger en tre dagars fisketur på islandshäst till fiskevattnet vid norska gränsen. Vi befinner oss i det nordligaste hörnet av Jämtlandsfjäl-len, vid byarna Jormvattnet och Stora Blåsjön. Tillsammans med min vän Janne Thomasson och hästguiden Mathias Hansson ska vi på islandshästarna Garpur, Fannar och Yrsa försöka fånga fjälltjörnarnas skygga öringar och rödingar. Vädret denna sommar har varit kyligt och regnigt, kläckningarna har varit sparsamma och dagarna har varit få då man sett rödingstimmen vaka i sjöarna i jakt på insekter. Denna morgon tillhör dock en av de varmaste, även om solen lyser med sin frånvaro.

Efter ett par kilometer når vi lite högre fjällterräng och ljungpiparen hälsar oss välkommen med sitt ödsliga pipande. Här uppe tar dvärgbjörken och videbuskarna vid och på hårdbackarna växer kråkbär tillsammans med allskonns örter i de mest varierande färger och dofter. Någon kilometer bort

ser vi kullarna där den första tjärnen vi skall fiska vid ligger.

Tjärnen vilar som i en gryta. Även om det blåser lite kan man finna att vattnet ligger alldeles stilla på en del platser. Det är där rödingen brukar visa sig. Man måste vara försiktig när man närmar sig vattnet, här finns inga buskar och ingen vegetation att gömma sig bakom och det innebär att man måste fiska på knä en bit från strandkanten.

Vi rundar tjärnens norra spets på behörigt avstånd och stannar vid en av kullarna. Här är det gott om grönt gräs som hästarna kan beta av. Själva sätter vi oss bland ripriset och börjar genast tackla våra spön. Mathias tar hand om hästarna och ser till att de har det bra. Det blåser en del och vi kan inte se några vak.

Till och med i de annars så lugna viken kan man se vågor. Janne bestämmer sig för att pröva en udde rakt nedanför oss, medan jag går till viken vid södersidan. Efter en stunds fiskande utan resultat ser jag Mathias vinka och peka vilt mot en vik till vänster om oss. Mathias, som sitter lite högt, har sett röding visa sig – och mycket riktigt, viken ligger också lugn i förhållande till övriga tjärnen.

Vi har hittills inte sett några insekter eller kläckningar, men jag bestämmer mig för att ändå pröva lyckan med en Europatolva på 16-krok. Just som jag knyter på den lilla nattsländan ser jag en röding som försiktigt stiger och tar

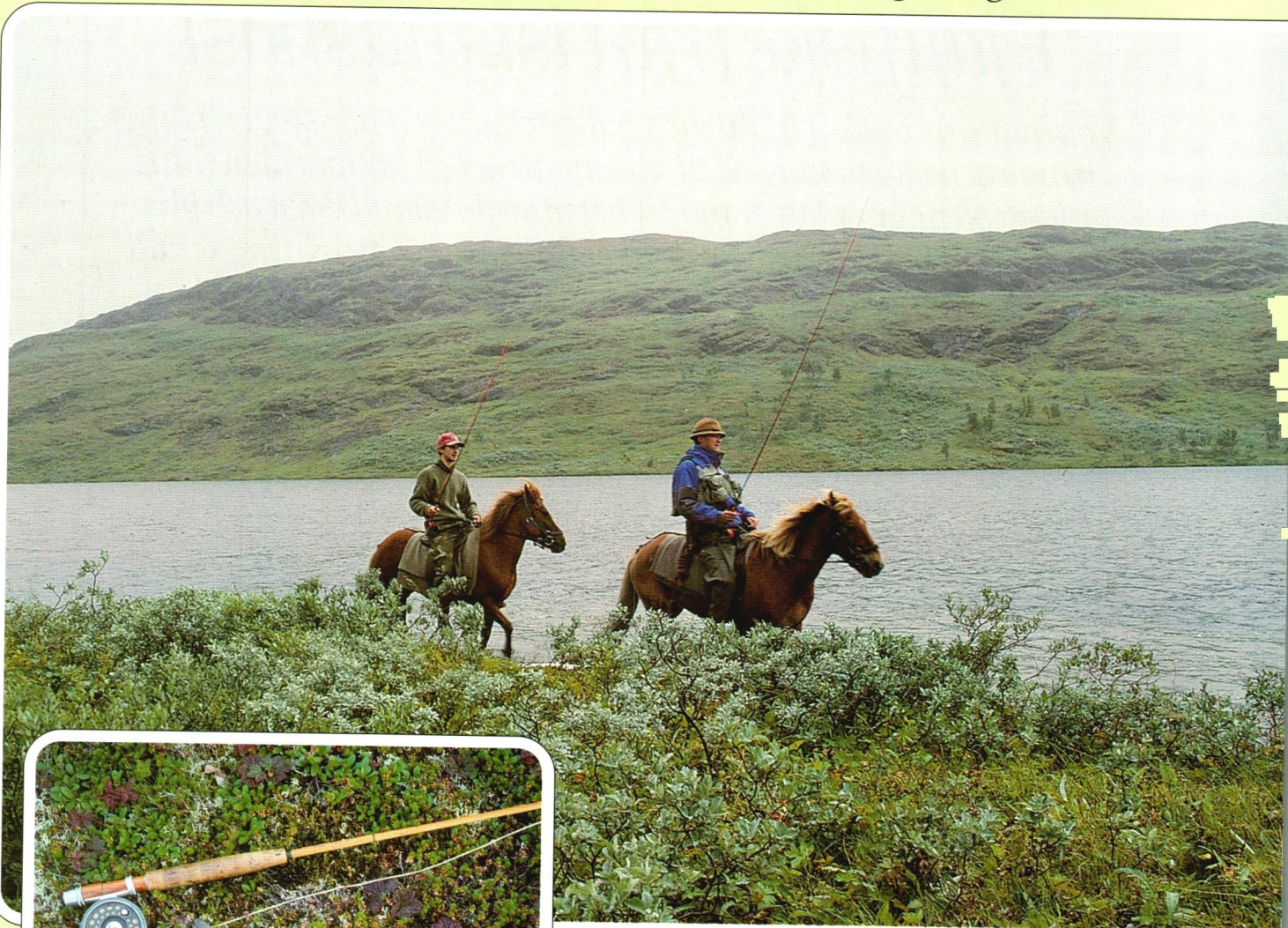
något på ytan. Jag hukar mig och tar några kliv, så att jag någorlunda bekvämt kan ställa mig på knä ett par meter från vattnet. Efter några korta luftkast lägger jag ut linan och Europatolvan bildar en försiktig ring när den landar på vattenytan. I en jämn rörelse hasar jag in flugan – men ingenting händer. Jag gör ett nytt luftkast och lägger flugan lite mer till vänster.

Precis när jag börjar hasa flugan igen visar sig rödingen, men nu några meter längre ut och mer till höger. Då bestämmer jag mig för att lägga flugan längre ut åt det håll jag tror fisken är på väg, för att sedan låta den ligga alldeles stilla. Ingenting händer, minuterna går och jag börjar redan fundera på vad som skall bli nästa fluga på tafs. Medan jag funderar tar jag upp och börjar stoppa pipan, då jag plötsligt ser rödingen suga in min fluga... "slurp". Pipa och tobak flyger högt i luften när jag lyfter spöt och kan känna linan spännas... den sitter!

I handtaget kan jag känna de typiska ryckningarna som bara en röding gör, jämna slag – inte i snabb takt – utan lugnt och i jämn följd med lite uppehåll. Ganska snart kommer den till ytan och jag kan se dess klart rödlysande buk och vita fenkanter. De stålblåskimrande sidorna med sina ljusa prickar blänker skarpt i kontrast till den röda buken. Det är ingen bjässe, men att få en så vacker röding runt halvkilot är verkligen en fröjd och en

forts på nästa sida

Naturupplevelsen blir total när vi väljer att rida in till de fjällvatten, där vi ska bo och flugfiska under några dagar

forts från föreg sida
ynnest. Dessutom är det den första på resan.

När jag vänder mig om ser jag min häst Garpur stå alldeles bakom mig och beta av det frodiga gräset som växer intill tjärnen. Mathias och Janne har kommit ner med hästarna för att beskåda fisken. Vi bestämmer oss för att behålla den för att äta till kvällen.

Trygga hästar

Efter lite varmt te och några smörgåsar sitter vi åter på hästarna. Vi har ännu en bit kvar att rida innan vi når vårt mål för dagen, och när vi kommer över kullarna vid tjärnen kan vi se de norsk-svenska fjällen som håller sjön Silesjaure i sitt sköte. I norr det flackt slutande Brakkfjellet och i söder det branta Jormliefjellet och som kuliss likt en

forts på nästa uppslag

Hästarna håller ett lugnt tempo och det är fantastiskt vad man hinner njuta av omgivningarna när man själv slipper bana väg

forts från föreg uppslag

uthuggen gråblå skulptur står det norska fjällmassivet Joma.

Hästarna håller ett lugnt tempo och det är fantastiskt vad man hinner njuta av omgivningarna. Dessutom tar vi oss fram genom terräng där jag inte skulle vilja gå själv. Att passera genom videsnår är nu en lätt match. En islandshäst är inte lika stor som en vanlig häst, men mycket seg och tålig, och den bär en vuxen man med packning utan några som helst problem. Deras lugna temperament och avspända hållning gör att jag känner mig mycket trygg även om jag inte alls är van vid hästar. För att styra Garpur och få den åt det håll jag vill, drar jag bara ytterst lätt i tömmen på den sida jag vill att den skall gå. Vill jag att den skall stanna, så drar jag lätt bakåt med bågge tömmarna. Hästarna reagerar på minsta kommando.

Trots att Mathias bara är 19 år har han guidat turister på häst de senaste fem åren. Han är lugn och inger förtroende, vilket känns bra för oss som inte är så vana att rida. Jag märker också att han är nogga med att välja den lättaste vägen genom fjälllandskapet för vår skull. Han berättar att för ett par år sedan, när han red just här, fick han se en järv komma lufsande uppför sluttningen framför oss.

– Det var en mäktig syn, försäkrar han.

För en vecka sedan jagade en av björnarna, som också håller till i området, ner en bondes kor från fjällkanten ända till Jormlivägen. Korna klarade sig, men då och då hittar man både ren och älg som är björnslagna.

Första lägret

På kullen ovanför den sista bäcken stannar vi och blickar ut över sjön. Nere vid första viken ligger kåtan där vi skall tillbringa natten. Det har börjat blåsa och ute på sjön går rejäla vågor. Mathias sadlar av hästarna och ser till så att allt är bra med dem och ställer dem en bit från kåtan. Vi tänder brasan så att vi kan laga lite mat till våra nu hungriga magar.

Efter maten kan vi konstatera att vinden har ökat. Men mot kvällen börjar

vinden mojna och vid 20-tiden ligger sjön riktigt stilla. Kylan utanför kåtan är nu borta och sjöns blanka vatten glittrar i kvällssolen. Här och där kan vi se ringar efter vakande fisk, då och då plaskar det till ordentligt mitt ute i sjön när storöringarna slukar insekter på vattenytan. Vi har varit här förr och vet att sjön håller både mycket grov öring och röding. Idag har vi lyckan att se dem, men hur vi byter flugor och fiskeplatser så hjälper det inte. De fiskar vi ser går allt för långt ut för att nå.

Klockan tio är det nästan nermörkt, men nu hör jag plötsligt ett vak utanför Janne, linan viner i luften när han kastar. Tystnaden bryts... – Jag har den...!

Av plasken att döma är det en grov fisk och när jag kommer ner till Janne ser jag hans spö buga ordentligt och det knarrar gott i Hardyrullen när rödingen rusar. Då och då hör jag ett lågmält flämtande från Janne; den är stor... riktigt stor!

Till slut ger rödingen med sig och kommer in mot strandkanten. I ljuset från våra små lampor lyser fisken alldeles klart röd i det mörka vattnet. Den tog Jannes Montanonymf på en streamerkrok i storlek 10, en stor fluga för röding, kan tyckas, eftersom den oftast vill ha små flugor. Men det är återigen konstaterat att denna enkla men effektiva fluga med sitt breda imitationsregister visat att den är mycket gångbar även för röding. När mörkret har fallit, om man handtvistar in den sakta, är det en av de absolut bästa nymfer jag vet i de här vattnen.

Inne i kåtans dunkel kastar elden levande skuggor mot väggarna. Vi sitter och småpratar om dagens händelser och somnar gott med smaken av nygrillad röding.

Linnvattsdalen

Morgonen därpå har vädret lättat betydligt och genom kåtans rököppning lyser en klarblå himmel. Frukosten intar vi vid eldstaden utanför kåtan ackompanjerade av ännu en av de talrika ljungpiparna. Denna dag skall vi rida mot slutmålet för vår fiskeresa, Linnvattsdalen. Vi har en dryg mil att rida, så vi packar våra saker och ger oss iväg. Ritten går genom ett varierat

fjällandskap, genom dalgångar och på fjällsidor, över myrar och bäckar. Det slår mig, att när jag sitter på hästen är det som om det enda som existerar är min häst och landskapet runtomkring mig. Tankar som jag annars tänker i vardagen är som bortblåsta. Det är verkligen en härlig känsla, avkopplande i högsta grad.

Då och då låttar någon ripflock framför oss och de rufsiga ungfågeln har ännu några veckor kvar innan de blir riktigt snabba i vingarna. Efter ett femtiotal meter landar de igen och man kan se de vackert brunspräckliga fåglarna kuta omkring bland dvärgbjörksriset. Mamman sätter sig oftast på någon liten tuva på lagom avstånd, så att hon kan ha kontroll på oss när vi rider förbi. Då och då lockar hon dovt på sina ungar.

Ungefär halvvägs stannar vi vid Mittliälven för att äta lunch. Älven är liten, grund och ganska smal. Den kommer från Norge och ringlar sig fram nere i dalgången mellan fjället Höckklumpen och Södra Lillfjället för att några kilometer längre ner rinna ut i Blåsjön. Här finns mest småöring. Vid de nedre delarna, innan älven rinner ut i sjön, brukar mina barn och jag smyga omkring under några sommarkvällar varje år och meta med egenhändigt tilltäljda vidjor. De små öringarna är pigga och starka och det rycker rejält i de smala vidjorna när de hugger.

Vår sista del på färden till Linnvattsdalen går över myrmark. Mathias leder oss i kringelkrok runt de blötaste myrhalen och det märks att hästarna får kämpa lite extra när hovarna sjunker ner i myren. Vi passerar vägen som går in i Norge från Blåsjön och efter en brant stigning är vi åter uppe på fjället. Från fjällkanten ser vi Linnvattsdalen, där ett tjugotal fjälltjärnar glimmar mellan krokiga fjällbjörkar. Mellan tjärnarna rinner små jokkar och här och där bryts det blå vattnet av det vita skummet från små nackar och vattenfall.

Tidigare har vi fiskat vid Jorm fiskecamps fjällsjöar, men nu kommer vi till ett område som tillhör Blåsjöns fjällcamp. Solen skiner och stugtjärnen ligger som en spegel. Då och då bryts ytan av öringvak. Här och där springer

nattsländor och lägger ägg, en del bildar små vågor framför sig när de far fram.

Öringtjärnar

Här finns "bara" öring, men så många att det inte brukar ta lång tid innan den första fisken är uppe och tar flugan. Storleken är dock liten och problem uppstår ibland när man ser och kastar på lite större fisk och de små allt som oftast hinner före. Tjärnarna runt omkring stugan är dock annorlunda, flera håller mycket grov fisk och den största jag vet om fångade min vän Janne för några år sedan. Den vägde 2,8 kg.

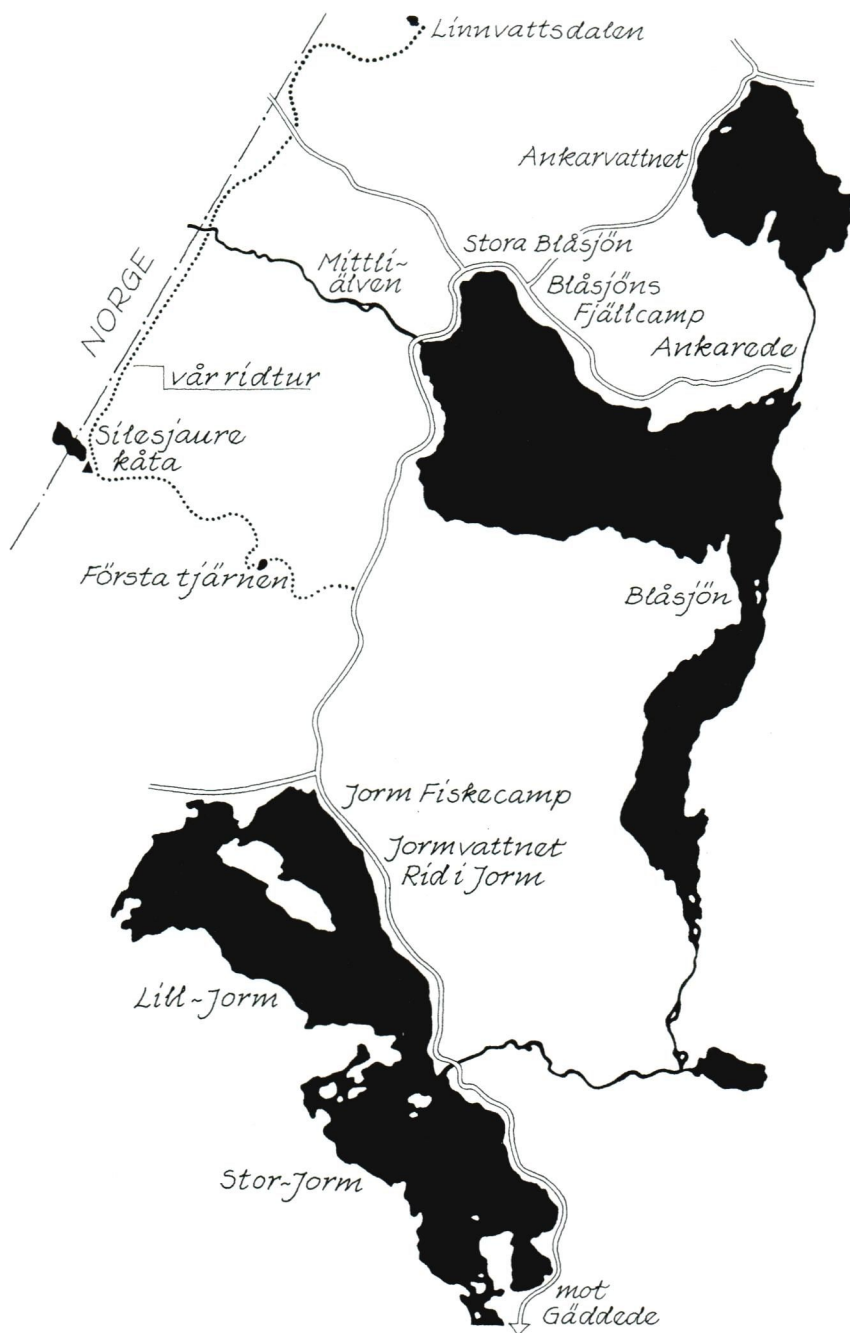
Tjärnarna sammanbinds av jokkar och på de djupare avsnitten kan man sent på kvällen, om man är försiktig, lyckas fånga fina men mycket skygga öringar.

Mathias tar hand om hästarna så att de får äta. Under tiden sätter vi ihop våra spön och plockar om i ryggsäckarna så att vi bara har med oss det viktigaste. Vi går upp och börjar vårt fiske i en av tjärnarna som ligger norr om stugan, men förutom några vak av småfisk ligger tjärnen blank. Här finns gott om skydd, de krokiga fjällbjörkarna och videbuskarna är talrika. Vid en vasskant ligger en stor sten och utanför är det lite djupare vatten. Försiktigt lägger jag ut linan med min guldribbad harörenymf. Precis som den bryter genom vattenytan ser jag ett fint vak inom lagom kasthåll, men jag hinner aldrig kasta. När jag hämtar hem linan för att göra ett kast på den nyss vakande fisken, så hugger det!

I en vild rusning går fisken rakt ut i tjärnen, tar sats, gör ett luftsprång och i och med att den landar i vattnet lossnar den från min fluga. Fisken var säkert på uppemot ett kilo och den var i mycket god kondition. Jag kan fortfarande känna min puls dunka när jag sätter mig ner på strandkanten. Då hör jag rop en bit bort. Det är Janne som också har kroat en öring, och när jag tittar upp hoppar fisken högt över vattenytan. En stund senare ser jag den sprattla i hävgarnet.

Efter en stunds kastande utan något mer resultat beger vi oss till en av jokkarna nedanför stugan. I selet framför oss kläcker den gula forssländan. Den är så vacker där den lyfter på sina sköra vingar och klargula kropp. Vi sätter oss en stund och beundrar skådespelet. Framför oss ser vi en och annan småfisk vaka, men där jokken kröker har en fin fisk visat sig två gånger. Det

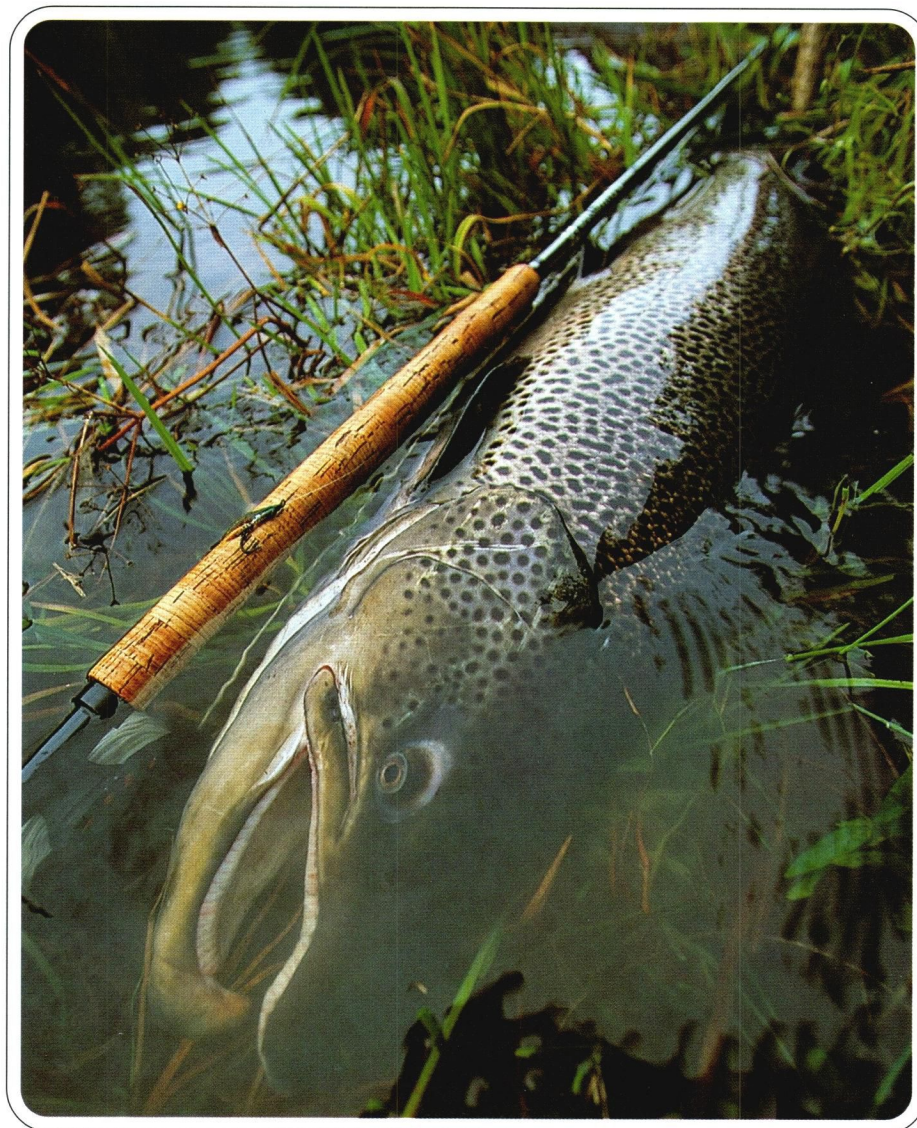
forts på sid 54

Det finns idag möjlighet att rida islandshäst på många platser i den svenska fjällvärlden. Hör gärna med turistbyrån på den plats du tänker besöka. Vi valde området väster om Stora Blåsjön i nordvästra Jämtland nära norska gränsen. Här finns företaget Rid i Jorm, där man kan hyra islandshäst och rida med erfarna guider. I området finns också andra utflyktsmål, till exempel samekapellet och kåtorna i Ankarede invid Ankarälven och Lejarälvens mynning.

Några telefonnummer:

Gäddede turistbyrå	0672-105 00	Jormvattnets fiskecamp	0672-201 00
Rid i Jorm	0672-201 71	Blåsjöns fjällcamp	0672-210 01

Den rekordstora havsöringshannen vägde 12,8 kilo!

Den 13 september 2001 står för alltid inskrivet i Pelle Klippinges fiskedagbok. Det var nämligen denna dag han på Emsfors Sportfiskeklubbs sträcka i Emån tog sitt livs havsöring på hela 12,8 kilo. Naturligtvis har vi bett honom berätta om den fantastiska fisken och flugan den tog på

Storöring från Emån

Text & foto: Pelle Klippinge

När jag kommer upp till "Nacken", just uppströms bron vid Emsfors, så riktigt känns det i hela kroppen att något är på gång. Jag mäter först vattentemperaturen som visar 15 grader.

Ungefär detsamma är det i luften där en byig sydostlig vind drar fram och ritar mönster på strömmen. Molnen ligger lågt och det kommer ett lätt duggregn då jag slår en ny knut om en sexans Em Silver.

Jag speyar ut några kast ett stycke ovanför det röda gamla huset på andra sidan och förlänger successivt linan tills jag har cirka 25 meter ute. Vattnet drar sakta och jag uppskattar flödet till cirka 15 m³/s genom att kika på var vattnet tangerar granitstenarna vid det mittersta, lite spetsiga, brofundamentet ett stycke ner.

Jag fiskar mig sakta nedströms i kast efter kast. Flera nötskrikor flyger kors och tvärs över ån och säkert har de redan börjat lägga upp sitt vinterförråd. En fisk visar sig längst ner under det högra brospannet. Vinden friskar i och några fallande ekollon smattrar till i vattenytan. Jag hajar till lite grand av ljudet och spänningen är verkligen på topp då jag kommer ner så jag står placerad strax nedan om det röda huset på andra sidan.

Just här är en mycket fin hugg- och fångstplats där jag under årens lopp gjort åtskilliga kast och upplevt flera äventyr. Med högra foten på en drygt halvmetersbred och vass granitsten, som ligger på tvären alldeles intill åkanten, lägger jag kasten snett nedströms så att flugan landar strax ovanför en ansamling storsten på motsatta sidan. Dessa

stenar ligger precis under ytan i denna vattenföring och pressar strömmen lite grand ut mot åns mitt.

Flugan fiskar fint i denna position. Sinktiplinan går som ett rakt streck så perfekt man bara kan önska sig. Ingen mendning av linan behövs här utan det är bara att njuta. Varje flugdrift tar uppskattningsvis 30 sekunder innan jag måste lyfta linan för att undgå att fastna i den fyrkantiga sten som sticker upp intill norra sidan. Här får man dock chansa och tänja lite på kastet, eftersom havsöringen gärna parkerar en stund alldeles bakom denna sten.

Hugget kommer kraftfullt och tungt just då flugan fiskat halva driften och befinner sig i riktning ner mot det högra brospannet. Jag svarar med mot-hugg och det första fisken gör är att vrida och krumbukta sig så jag skymtar dess vita buk. Fjortonfotaren står i båge och jag ser att fisken är lång. Min första tanke är att det kan vara en stor laxhona. Jag kastar ett snabbt öga på klockan, som strax är 9, och pressar försiktigt på fisken som ganska lugnt går ner på djupet där den spanner tungt.

Första riktiga rusningen går nedströms mot brospannet och för att undvika panik hos fisken ger jag efter så mycket jag bara kan. Fisken stannar och jag kan sedan låsa linan och sakta men säkert backa upp fisken från det farliga och hårda suget. Den följer snällt med ungefär 15–20 meter, då den plötsligt tvärvänder och på nytt rusar ner. Detta samtidigt som den går upp i ytan och slår med stjärten.

Först i detta läge, då jag ser stjärten som är rak i bakkanten, förstår jag att det kan vara en stor havsöring. Jag blir mer försiktig och inte så lite ängslig då den fullföljer nästa rusning helt ner och under det högra brospannet. Turligt stoppar den dock och på nytt får jag backa upp fisken mot lugnare vatten uppe i höljan. Jag hinner bara pusta ut lite grand innan den på nytt sticker i full fart nedströms. Nu ner under det vänstra brospannet med stopp just under bron. Ännu en gång får jag leda upp den med låst lina och försiktiga steg. Ett kritiskt läge, då man som flugfiskare tas-sar så försiktigt man bara kan för att undvika alla spänningar i linan...

Väl uppe i höljan övergår fighten till ett givande och tagande. Fisken gör inga längre utras utan är ganska beskedlig och lugn. Till slut, efter ungefär 15 minuter, tippas den på sida och jag ser nu att det är en stor, härlig havsörings-hanne som tagit flugan. Jag strandar först upp havsöringens huvud mot den sluttande gräsbanken och med ett grepp om stjärtpolen skjuter jag slutligen fisken i säkerhet.

Jag förstår direkt att detta är min största havsöring någonsin och beundrar dess vackra färgteckning som skiftar i alla möjliga kulörer. Kroppen är bred och så där härligt tät-

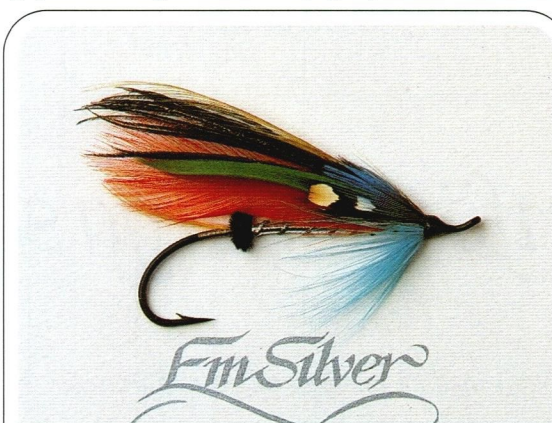
prickig som man vill att en höstöring från Emån ska vara. Blicken är vild och den stora hannen har utvecklat en rejäl underkälskrok inför den stundande leken. Den vilar lugnt i mina händer och gällocken pulserar så det riktigt lyser blodrött mellan andetag.

Reflexmässigt eller instinktivt ser jag mig först om efter en lämplig präst att döda havsöringen med. Jag inser dock snabbt att denna havsöring om möjligt ska få leva vidare och fortsätta sin lekvandring. Naturligtvis ska jag dock mäta och väga bjässen så bra som det nu låter sig göras i fält. Jag "tjudrar" därför havsöringen med min laxsnara försik-

tigt om stjärtpolen och förankrar den sedan med en liten pinne som jag trycker fast i marken. Havsöringen är lugn hela tiden och låter sig snällt mätas. Längden är exakt 96,5 centimeter. Största omkrets mitt på havsöringen är 60 centimeter, med en grov stjärtrot på 21 centimeter. I garnet till en stor dansk Aerohåv väger jag sedan havsöringen till 12,8 kilo innan jag lossar snaran om stjärten.

Jag lägger sedan havsöringen på grunt vatten med huvudet upp mot strömmen. Havsöringen är fortfarande mycket lugn och står kvar i denna position kanske 5 minuter innan den i sakta mak glider ut i Emån igen. Jag viftar till med armarna och i samma skede sticker den i full karriär snett uppströms och blir som uppslukad av det mörka åvattnet. Jag lyfter slutligen på fiskekepsen åt min rekordfisk, tackar för en omtumlande upplevelse och önskar lycka till på resan i detta fantastiska vattendrag.

Emån visade under hösten verkligen sin kapacitet som storfiskevatten. Många riktigt stora havsöringar steg i ån. Även Stig Nilsson, tidigare världsrekordhållare och en av Emåns verkliga veteraner, landade en av säsongens sista dagar en magnifik öringhanne på 13 kilo. Även den storöringen återutsattes enligt konstens alla regler för att kunna fortsätta delta i leken.

Em Silver

Em Silver är Gustaf Ulfsparrs eget mönster, men han lämnade tyvärr ingen fullständig bindbeskrivning på flugan, även om den finns omnämnd ett flertal gånger i Ems gamla fiskejournal. Mönstret nedan är därför ett försök till rekonstruktion av originalflugan.

Krok: Storlek 2–3/0.

Bindtråd: Svart.

Tag: Oval silvertinsel, nr 14.

Stjärt: Topping, guldfasan.

Butt: Struts, svart.

Kropp: Flat silvertinsel, nr 6–7.

Rib: Oval silvertinsel, nr 14. Fortsätt lina tinseln från tagen.

Throat: Tupphackel, blått.

Vinge: Undervinge: Orange hackel, "back to back", utanpå dessa påfågelsherl. Huvudvinge: Smala sektioner av grön svan. Topping.

Cheeks: Jungle cock, kungsfiskare.

Huvud: Svart.

Flugan på bilden är bunden av "mäster" Ingvar Ingvarsson, Borås.

Tidigare rekordöringar från Emån

Emån kan ståta med en rad världsrekord för flugfångad havsöring. Walter H. Barrett, Anthony Crossley och Fitz Sampson-Way tog samtliga öringar med samma vikt som Pelle Klippinges på 12,8 kilo, vilka 1930, 1932 respektive 1935 gällde som världsrekord. 1938 höjde Gavin Clegg rekordet till 13,2 kilo, vilket stod sig fram till Stig Nilssons nya världsrekord på 13,5 kilo 1973. Tolv år senare, 1985, höjde Paul Erik Nielsen vikten till 13,9 kilo och 1990 landade Roland Maxe en vårfisk på 14,2 kilo, vilken följdes av Lennart Westerlunds rekordöring på 15,3 kilo 1993. Världsrekordet hålls idag av Mark Gates med en havsöring på 15,9 kilo från Rio Grande. Red

Böcker inför den nya säsongen

Så öppnar det nya årets första Bokbit med en önskan om ett spännande och framgångsrikt flugfiskeår.

Även om dagarnas ljus tilltar, dröjer det ännu ett tag innan vi kan testa vår nybundna flugor eller förverkliga planerna på sommarens semesterfiske.

Bokbiten bjuder denna gång på en ny norsk flugbindarbok med tips om 96 "sterke fluer". Den som tänker besöka Norge för fiske i Glomma och/eller Rena finner mängder av matnyttig information i Glommaguiden på CD-ROM. I Claes Hederstiernas bok *I Silveröringens Dal* – ett kapitel ur boken hittar du i FiN 5/6 2001 – får du förutom fiskeberättelser också tips om taktik och flugor för vårens havsöringsfiske. Slutligen finner du en bok om harr och harrfiske i ett antal europeiska länder.

Jan Sekander

Ronald Broughton: *The Complete book of Grayling*. Robert Hale, London, 2000. 35 UK£.

Coch-y-bondhu books, <http://www.cygnnet.co.uk/ukfw/bonddu/>

I England er stallingen blevet accepteret som en værdig fluefisk på linie med bækørreden. En del af æren ligger hos "The Grayling Society", men en lige så stor del, om ikke mere, ligger hos de mange glimrende skribenter, der i bøger og blade viser at stallingen – hvad vi godt ved her i Skandinavien – er fluefiskerens fisk par excellence.

Ronald Broughton har som medstifter af The Grayling Society, og dets formand gennem mange år, de rette forudsætninger for at skrive en komplet bog om stallingen, så det var med store forventninger jeg købte denne bog. Jeg må desværre sige at forventningerne slet ikke blev infriet!

Min anke går først og fremmest på at bogen stort set ikke indeholder en grundig gennemgang af de forskellige teknikker der kan benyttes til fangst af

stallinger. Bogen omhandler reelt kun to emner: stallingens udbredelse i en række lande og en kort beskrivelse af fiskeriet der, samt fluer til stalling. Det eneste kapitel der går i dybden med beskrivelse af metoder er "Bait fishing for Grayling", et emne der formodentlig er uinteressant for de fleste af dette blads læsere.

Bogen omhandler – ud over stallingfluer og medefiskeri – stallingen i følgende geografiske områder: UK, Øst-rig, Belgien, Danmark, Tyskland, Frankrig, Italien, Balkan, Mongoliet, Nordamerika, Norge, Polen, Rusland og Sverige. Hver af disse områder er dækket af forskellige, mere eller mindre lokale fiskere. Det er tydeligt at mange af disse bidragsydere har gjort et meget stort stykke arbejde med at beskrive stallingens udbredelse i deres respektive områder, og flere skal have den ros at de også kort beskriver fiskeriet i praksis, især hvis der er særlige lokale traditioner. En række europæiske lande er dog påfaldende ikke med.

Vi hører intet om stallingen i Finland, de Baltiske lande, Schweiz og Tjekkiet eksempelvis.

Sverige, Norge og Danmark er omtalt i hver sit kapitel. Kapitlet om Sverige er skrevet af Lars Åke Olsson, men desværre skriver denne ellers kompetente mand kun om sit eget fiskevand ved Idsjöströmmen. Dette er jo beklageligt, eftersom Sverige byder på meget andet fiskeri efter stalling – og dette fremgår slet ikke af bogen. Nøgt set må man nok udnævne Sverige til Europas bedste land for stallingfiskeren.

Norge og Danmark er beskrevet af den Hollandske fluefisker Hans van Klinken, bl.a. kendt som ophavsmand til fluen "Klinkhamer", der næsten har kult-status hos visse fluefiskere. Disse to kapitler syder og bobler af van Klinkens begejstring for stallingfiskeriet i disse lande, en begejstring der nok er ægte, men desværre løber af med ham. Når jeg som dansk læser kapitlet om Danmark, føler jeg mig hensat til et andet og ældre Danmark, uden problemer med spildevand, dambrug, gødning fra landbruget – og det evigt blæsende vestjydske vejr. Jeg kan ikke vurdere om kapitlet om Norge er af samme kaliber, men jeg er skeptisk. Dette er ikke for at forklejre van Klinken's tekst, men udenlandske fiskere kan få et falsk billede af Danmark og stallingfiskeriet her. Van Klinken berømmer også Fly Fishers Federation Denmark, men glemmer helt de danske sportsfiskerforeninger, der gennem mange år har kæmpet for at forbedre vore fiskevande.

Rent faktisk har van Klinken fået de Danske stallingvande godt beskrevet, men mangler to: Storåen og Holme å.

Dette er selvfølgelig tilgiveligt. Imidlertid undres jeg over at Broughton ikke, som i de fleste andre tilfælde har fått lokale fiskere til å bidrage. Både i Norge og Danmark findes mange glimrende stallingfiskere, og set fra et dansk synspunkt kunne mange nævnes, men Mogens Espersen trenger sig på, idet han på et tidspunkt var dansk "area secretary" for The Grayling Society – og Danmark var det område udenfor UK med flest medlemmer. Jeg frygter at et viktig udvælgelseskriterium for bidragsyderne har været støtte til, og medlemskab af "The Grayling Society".

Bogens verdi er primært som guide til stallingvande i en stor del af Europa, samt en smule i Asien og Amerika. Den stallingentusiast skal på ferie og gerne vil kombinere med et par dages stallingfiskeri er godt hjulpet med denne bog. Men særlig "complete" er den desværre ikke. Det er spørgsmålet om den er prisen (35£) værd.

Steen Ellemose

Glommaguiden på CD

O.T. Ljøstad: *Glommaguiden*. Eget forlag. Pris CD-ROM: NOK 350.– + evt. frakt.

Glommaguiden er O.T. Ljøstads store multimediasprosjekt som består av bok, kartverk, CD-ROM og egen hjemmeside på internett (www.glomma-guiden.com). Boka og kartverket har jeg tidligere omtalt i "Bokbiten" (FiN 2/2000), men CD-ROMen var da ikke ferdig. Nå er den her, og den har vært verd å vente på!

Da jeg anmeldte bok og kartverk for to år siden, var det sistnevnte som fikk plusspoengene, og det er dette som danner grunnlaget for CD-en. Kartene kan forstørres og forminskes ved "museklikk", så du får detaljer eller oversikt, og fra markerte punkter får du opp flyfotos fra den utvalgte strekningen. Disse bildene er av topp kvalitet, og dekker nær sagt hver eneste meter av Rena fra Åmot til Storsjøen, og Glomma fra Elverum til Glåmos. Litt bakvendt kanskje at rekkefølgen på kart og bilder går nedenfra og oppover vassdraget, men man venner seg til det.

Om du ikke direkte kan se fisken i vannet, vises dybdeforhold og strømregime så klart at alle med kunnskap i å lese elv vil kunne finne gode fiskeplasser før avreise hjemmefra. Enkelte plasser er også dekket av fotos tatt fra bakkenivå, og dessuten kan du klikke deg inn på campingplasser og andre overnattingsteder og få opp bilder som viser fasilitetene in natura.

For alle som fisker i Glomma og Rena må denne CD-en være et must. De færreste drar vel på fisketur med en "lap top" i ryggglomma på vesten, men det går selvsagt an å printe ut de bildene man regner med å få bruk for. Med CD-en er O.T.s prosjekt vel i havn, men etterhvert vil det naturligvis bli behov for oppdatering. Det får du jevnlig på internettssidene som også gir løpende rapporter om vannføring, klekkinger, fangster m.m. Her finner du også bestillingskjema for bok, CD m.m.

En liten opplysning til slutt: Jeg fikk ikke opp bildene på min iMac fra 1999 med Adobe Acrobat i 3.0 versjon. Etter at jeg oppgraderte til 4.0 fungerte det utmerket.

Terje Bomann-Larsen

Vårens havsöring

Claes Hederstierna: *I Silveröringens Dal*. Bokförlaget Settern. Ill. 123 s. Pris: SEK 195.–.

För ett par år sedan kom Claes Hederstierna ut med en bok om harr i norr – "I Storharrens Rike". Nu har samme författare kommit ut med ännu en bok med det romantiska namnet "I Silveröringens Dal" – med streamer efter vårens havsöring". I denna bok befinner vi oss i sydväst, i Suseån utanför Falkenberg och den handlar, som titeln anger, om en annan fisk – havsöringen.

Claes Hederstierna skriver mycket initierat och trevligt om sin å och dess omgivning. Han berättar om natur, kultur, orter och människor runt omkring ån, från sydsvenska högländet ner till mynningen vid Kattegatt. CH berättar om sitt streamerfiske efter våröring och ger oss också bindbeskrivning på sina flugor. Både flugor med hårvingar (bucktails) och flugor med vingar i huvudsak av fjädrar ger han namnet streamrar. Ja, pluralformen kontrollerade CH med Svenska Språknämnden.

Något som de flesta av oss flugfiskare sysslar med är väl att föra fiskedagbok. Om fiskedagböcker, både egna och andras, handlar ett kapitel. I ett annat beskriver han sina spön och övrig utrustning. Boken är illustrerad med svartvita teckningar av Björn Bergenholtz.

Curt Lennart Jonasson

Torrflugor

Pål Krogvold: *96 sterke fluer som flyter*. Landbruksforlaget. 160 s. Pris: NOK 368.–.

Denne boken er den sist utgitte av bøker fra Landbruksforlaget der utgangspunktet er 96 fluer. Denne gang-

en har de fått den velrenommerte fluefisker og forfatter Pål Krogvold til å bidra med en bok om tørrfluer. Krogvold vil med boken inspirere fluebindende tørrfluefiskere til å eksperimentere med nye fluer og bindeteknikker og å motivere flere til å begynne med fluebinding. Han presenterer og kommenterer fluer til ørret- og harrfiske sammen med fluer til både gjedde, laks og sjørøtt. Her finnes alt fra høyt flytende tørrfluer til klekkere og flytende nymfer. Krogvold påpeker selv problemet med å velge ut 96 fluer blant det vell av mønstre som finnes. Det er kjente fluebindere i inn- og utland som står som bidragsytere. Her finner du navn som Rolf Ahlkvist, Lennart Bergqvist, Gary Borger, John Goddard, Torill Kolbu og Dough Swisher for å ha nevnt noen.

Boken har først en historisk innledning om utviklingen av tørrfluefiske og tørrfluer. Dette er interessant bakgrunnsstoff i forhold til intensjonen i fortsettelsen av boken. Etter denne innledningen følger et kapittel der aktuelle materialer til fluebinding med tilhørende egenskaper blir omtalt. Deretter følger fluebindetips som omtaler problemstillinger som aerodynamikk, propellering, symmetri osv.

I bokens hoveddel finner vi de 96 fluene som Pål Krogvold ønsker å presentere for oss. Hver flue er vist med et fargefoto av god kvalitet, en bindebeskrivelse og forskjellige andre relevante fakta. Hvem som har bundet de enkelte fluene er forbildelig angitt for hver flue. Den konsentrerte informasjon om opprinnelse, fiskemåte og opplysninger av mer kuriøs art er klart bokens mest interessante bidrag.

Til slutt finner vi en kort presentasjon av de enkelte bidragsyterne til boka når det gjelder fluebinding, litteraturhenvisninger og en temaordnet oversikt over fluene i boken. En trivelig bok som oppfyller sine intensjoner. Pål Krogvold vet å presentere såvel informasjon som fluer slik at vi gjerne biter på.

Einar S. Ofstad

Böcker och bokanmälningar
till Bokbiten sänds till:

Jan Sekander

Pl. 2252

Esseboda

280 70 Lönsboda

Storleken har ingen betydelse

Storleken har ingen betydelse, säger vi ibland med en viss ekivok anspelning. Det gäller i hög grad också för flugor och öringar

Text & foto: Per Göran Jönsson

Min berättelse börjar en försommardag vid fagra Björkaån, en pärla mitt i den skånska jordbruksbygden. Jag och mina kamrater har fiskat här sedan början av åttioalet och räknar väl idag än lite som vårt hemnavatten. Ån är inte stor, men härlig att skåda, där den slingrar sig fram mellan beteshagar och åkermark. Ibland med lövskogens täta flor tätt inpå.

Det blir aldrig något intensivt fiske här. Vattnet inbjuder inte till det. Men trivselfaktorn är hög. Det är inte många fiskar vi berövat än på genom åren. Minimimåttet är förståndigt nog satt till 45 centimeter. Men Christers vackra öring på strax över 3 kilo, som högg en kväll på C-sträckan för en del år sedan, den minns vi...

Så en dag i den härliga månaden maj hände det att en rejäl fisk högg även min fluga. Dagen började gå mot sitt slut och fisket hade varit trögt. Men som vanligt njöt vi ändå vid vårt vatten. Det blev många kaffepauser och härliga promenader upp och ner längs sträckan. Snett mot vår lägerplats stod träden tätt på vattnet och under grenöverhänget vakade några fiskar mest hela dagen. Oftast med små försiktiga vak, men ibland med rejäla plask, som avslöjade att det var lite större öringar som frossade på något smått under grenverket.

Under dagen fick fisken syna de flesta av våra flugor utan resultat. Vaken var dock så lockande att jag måste pröva lyckan ytterligare en gång. Grenarna sträckte sig girigt efter tafsens och flugans, men i ett av kasten lyckades jag få ett hyfsat flyt över en av de vakande fiskarna.

Då hände det!

Fisken steg och högg!

Det blev en del liv och rörelse i vattnet, men utan några stora vattenmassor och någon stark ström till sin hjälp trötades den snabbt och omslöt snabbt av håvmaskorna – en vacker öring på 55 centimeter som fick vägen att stanna först på 1,8 kilo. Vilken fiskelycka!

Lite mer än en månad senare var vi åter samlade, Urban, Raymond och jag, men den här gången vid ett helt annat vatten många mil hemifrån. Vi hade åkt genom ett sommarvarmt Sverige för att fresta fisken i Tännåns specialsträcka med våra flugor. Vår fiskevärd lockade också med ett tjärnfiske som extra bonus. Fiske i fjällmiljö är speciellt lockande för oss sörlänningar, och att få fiska i en tjärn som dessutom hyser ett gott bestånd av fin öring är vi inte bortskämda med.

Förväntningarna var därför på topp när vi gav oss iväg upp genom granskogen. Snart mötte fjällheden med sur-

myr och snubbelsten. En ljungpipare hälsade oss med sitt vemodiga visslande. Gråvädret dämpade färgerna, men ibland bröt en solstråle fram genom molntäcket och gav fjällsidorna en bit bort ett härligt färgskimmer.

Efter en rask vandring på en knapp halvmil låg tjärnen framför oss. Lockande med spridda vakringar på sin i övrigt blanka yta. Vi hämtade andan en stund. Lät ögonen vila på allt det storslagna runt omkring oss, innan vi med ivriga händer tacklade våra spön.

En del fiskar vakade ganska nära land. Ett kast på tio meter skulle räcka. Jag siktade in mig på ett par fiskar som vakade strax utanför några större stenar som låg just i strandlinjen. Tanken var att stenarna skulle ge lite skydd och dölja mig för de skygga fiskarna.

Jag kröp ihop och smög försiktigt i kastposition. Repade av tafs och en bit av linan. Väntade en stund. Jo, dom vakade vidare. Ett försiktigt kast – tyckte jag – men fisken flyttade sig. Nytt försök. Fisken slutade vaka. Min kastteknik fick sitt betyg direkt. Gå hem och öva!

Den lilla "atleten" från Tännån gav mig lika mycket fiskeglädje som min stora öring från Björkaån.

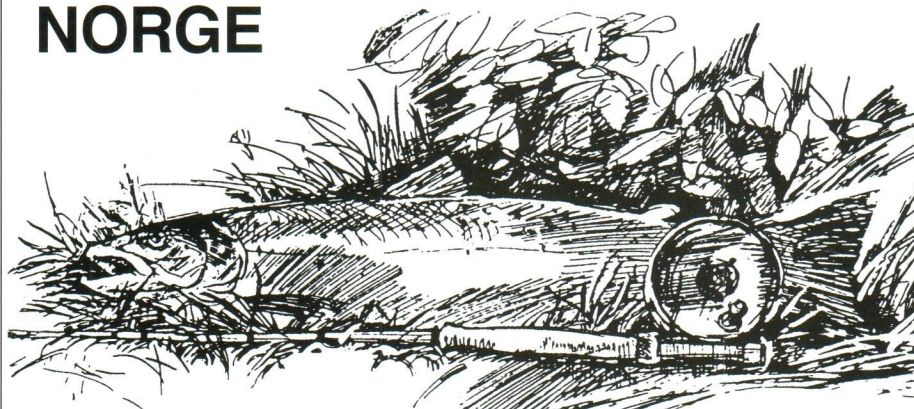
I stället inriktade jag mig på ett annat vak en bit bort. Den här gången gick det bättre. Jag missade första hugget, men fisken var vänlig nog att stiga och ta flugan en gång till – och den här gången gick det vägen. I samma ögonblick som fisken högg, tycktes det, var hela fluglinan utanför toppöglan och bara några sekunder senare var en försvarlig del av rullens backing på väg ut till mitten av tjärnen. Maken till rusning har jag aldrig upplevt. I tankarna växte fisken till en jätte medan jag drillade den. Jag fick in några meter lina, men så vände den igen och stod och knuckte en bit ut i vattnet. Men det var inte längre samma tyngd i knuckarna. Jätten började krympa och när jag en stund senare kunde håva fisken var förvåningen stor. Öringen mätte 36 centimeter, vägde ganska precis 5 hekto och var otroligt vacker. En imponerande kamp av denna lilla "atlet". Fiskeglädjen var på topp!

forts på sid 50

Båda öringarna valde samma lilla nymfbunden på krok nummer 16.

NYTT FRA NORGE

Redaktør Terje Bomann-Larsen

Falsk alarm? (1)

For et år siden kunne denne spalten beklage at lakseparasitten *Gyrodactylus salaris* igjen var påvist i Beiarvassdraget i Nordland. Elva, som på det tidspunkt også var truet av et større utbyggingsprosjekt, sto foran friskmelding etter rotenonbehandlingen i 1994, og funn av gyro på en enkelt laksunge kom som et sjokk. Rotenonforkjemperne så ut til å måtte døyve nok et nederlag i et større vassdrag og motstanderne fikk ny vind i seilene.

Høsten 2001 ble Beiarelva likevel friskmeldt. Etter at parasitten ble påvist på en av 150 fisk, ble det gjennomført ytterligere to undersøkelser med tre ganger så mange laksunger, uten at man fant noe som helst. Dermed ble den første prøven klassifisert som "mulig falsk positiv", og man antar det hele skyldes forurensning i laboratoriet ved Veterinærinstituttet.

Vi får håpe det stemmer. Om man nå har reddet Beiarelva, er det det største vassdraget man har kureret, og etter tilbakeslagene i Skibotn, Steinkjervassdraget, Rauma og Lærdalselva, er dette en hardt tiltrengt seier. En indikasjon på at behandlingen har vært vellykket, er at laksetettheten i elva synes å være svært god, faktisk bedre enn på 70-tallet. I hvor stor grad dette skyldes utsetting av genetisk opprinnelig Beiarlaks er det vanskelig å si noe om, men det er i alle fall et godt tegn at stor gytebestand ikke har ført til noen synlig oppblomstring av gyro.

Fisket etter villaks kom så vidt i gang sist sommer, med sesong fr 15. juli til 31. august, og en "bag limit" på 5 fisk

pr. fisker/sesong. Går alt som det skal, vil det bli åpnet for et større uttak i år. Og i tillegg byr elva på et utmerket sjørrettfiske.

Falsk alarm? (2)

En annen alarm ble utløst av de enorme nedbørsmengdene over Sør- og Østlandet i fjor høst. En riksdekkende tabloidavis varslet syresjokk og massedød av fisk helt opp på Hardangervidda. Særlig så det stygt ut på Sørlandet, hvor situasjonen fra før er kritisk, og hvor nedbørsmengdene var så enorme at kalkingsanleggene ikke hadde kapasitet til å møte dem. Nå tok vi katastrofevarslene den gang med en stor klype salt (FiN 2/01), og tiden har gitt oss rett. Allerede i begynnelsen av juni 2001 kjørte jeg ned gjennom Audnedal, og kunne konstatere at småfisken vaket tett i elver og vann allerede før jeg nådde ned til den øverste kalkdosereren.

Utover sommeren fisket jeg både i Lynga (se artikkel i dette nr.) og Mandalselva, og i begge vassdrag "kokte" det av småfisk. Det viser seg nå gang på gang at særlig ørret, kanskje også laks, i disse sørlandsvassdragene er mer motstandsdyktige enn vi har vært vant til å tro. Mye tyder på at de stammene som har overlevd har utviklet betydelig resistens, og slett ikke er så avhengige av kalkingsprogrammene. Disse erfaringene kan slik sett være nyttige å ta med seg videre, så at vi ikke skaper "tusenbrødrebestander"

som vi ser tendenser til i øvre deler av Mandalsvassdraget. At laksen i nedre deler fortsatt trenger et visst tilskudd er ingen unnskyldning for å overgjødse ørretbestandene.

En annen bekymring gjaldt tilslamming av gyteplasser i lavlandsvassdragene. Nå har jeg ingen total oversikt, men når de gjelder de to nevnte elvene, hvor vannmassene feide over det meste av dalbunnen, har det ikke vært synlige endringer av elveleiene. Det samme gjelder Audna, hvor jeg ikke har fisket, men drevet omfattende videofilming i sommer. Grusen på bunnen er like ren som før.

Ei elv hvor sporene etter flommen er meget tydelige, er Numedalslågen. På strekningen for det populære Brufoss-fisket har det gått store leirras i nesten hver eneste sving. Enkelte steder har delvis oppdemming ført til forandringer i strømregimet, men heller ikke her er det synlige spor på elvebunnen. De aller fleste fiskeplassene ser nøyaktig ut som de gjorde da jeg begynte å fiske der for mer enn tjue år siden. Selv om man ikke helt kan utelukke at gytegrunner er berørt, er dette neppe dramatisk, og forandringene i landskapet langs bredden er betydelig større enn nede hos fisken.

Falske alarmer er ingen tjent med. Det er viktig å sette fokus på reelle trusler mot våre ville fiskebestander, men skal vi ha troverdighet kan vi ikke rope ULV! med krigstyper på pur mistanke. Og det er viktig å vise at det kan gå bra mot alle odds. Sørlandselvene er slike eksempler. At Mandalselva i år passerte 10 tonn (laks) på fangststatistikken ville ingen turt spå for 5 år siden. A Otra kom opp i 7 tonn er ikke mindre enn fantastisk. Her er det hverken kalket eller kultivert på annen måte. Elva har vært pottesur og dessuten kraftig forurenset av industrien langs vassdraget. Mye av suksessen skyldes nok feilvandring fra massive utsettinger i andre elver på Sørlandet. (Dette er fisk som ikke er av opprinnelig, stedegen stamme, og derfor har større problemer med å finne "hjem"). Man vet ennå ikke med sikkerhet om laksen faktisk reproducerer i elva, men fortsetter bedringen av vannkvaliteten, kan vi nok regne med at Otra snart er tilbake blant våre beste elver.

Sanna's Fiske & Fritid WEBSHOP www.sannasfiske.com E-mail: info@sannasfiske.com

Vi är ett företag i Jämtland som sysslar med fiskeguidning året runt. Vi erbjuder även kast- och flugbindningskurser mm. Våra hemmavatten är bl.a. Kvissleströmmen, Dammån, Storån, Duvedsströmmen, Gevsjöströmmen, Håckren, Landösjön, Öravattnet och Hornsjön.
Varför inte prova att fiska röding nu på de första isarna?

Vi fixar resan – ni fiskar!

Kontakta oss för närmare information.

Vintertid tillverkar vi förutom våra uppskattade flugspön "T & S", även Mormyskor och Mormyskaspön.

Vi säljer också suveräna laxflugor som "B & W" och "Salmon Killer"!

Även andra mönster till lax, havsöring, öring, harr, rödingflugor.

Vi har öppnat en ny butik i Mattmar så det är bara att titta in och fylla på inför vinterfisket.

Vi säljer även linor för isfiske EX: Power pro från 208 kr för 135 m eller

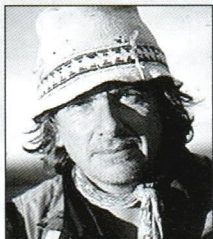
Damyl ultra strong 0,20 2,8 kg 300 m för 74 kr.

Ring eller maila för vidare information.

Sanna's Fiske & Fritid
Nygård 1480
830 02 Mattmar
0640- 411 18 eller 070- 236 96 68
www.sannasfiske.com

REDINGTON

**Flugspön med livstids allrisk garanti.
GÖR DITT VAL, DU OCKSÅ!**

Jag har gjort mitt val!
Redington
Classic Freshwater
9 fot, 4 delat, klass 6.
Den perfekta rese-
kamraten på fjället.
"Gunnar Westrin"

Nti NANO TITANIUM™

Det lättaste, snabbaste och kraftfullaste
som någonsin byggts.

Inge fjöl, 100% Grafit.

CLASSIC

En trotjänare i många utföranden.

Wayfarer

En globetrotter i 5- eller 7-delat.

RS²

Ett "fiskespö" med den rätta känslan.

Red.Fly™

För dig som vill kasta 50 m eller längre!!!

TEL 023-131 40

FAX 023-70 95 70

www.FLY FISHERS HEAVEN.se

Dan-Tackel Sweden

Neoprenvadare

Lagoon RT	Ord. 999:-	NU 849:-
Dakota RT	Ord. 1299:-	NU 1199:-
ABU	Ord. 995:-	NU 899:-

2:a sorterings fluglinor

Flyt	WF/DT 2-13
Interme.	WF/DT 2-13
Sjunk	WF/DT 2-13
Sink Tip	WF/DT 5-12
Fast Sjunk	WF/DT 4-13
U Fast Sjunk	WF/DT 4-13

Även shootingheads!
Finns där fel på linan byter vi!
Från 90:- st vid köp av 5 st.

Flugor

25 olika Torr	85:-
25 olika Nymf	85:-
25 olika Våt	85:-
25 olika Stream.	99:-
50 st P&T i box	225:-

Vi har många olika
mönster i katalogen.
Över 300 olika dussin!

www.dan-tackel.com

Nu med kundvagns-system!

TEL. 042-340601

Borgmästaregatan 4-6

263 54 Höganäs

Öppet:

Ring och beställ vår
postorderkatalog.

Den är gratis!

Mån-Fre 10:00-18:00

Lördag 10:00-13:00

NYTT PÅ MARKNADEN

Redaktör
Erik
Erlandson

Inför sommarens fjällfiske

En gång, när fjällen flöt förbi och vattnet stod alldeles stilla, föll jag i sömn mot en fjällbjörk och sov bort hela mörkret. När jag vaknade hade några strandskator börjat leta igenom min ryggsäck, och de omsorgsfullt gjorda skinkmackorna låg söndersmulade bland de våta klapperstenarna.

Och bakom klippan nere vid stranden, bara några meter från min vänstra fot, satt den och drog i en skiva rökt skinka – fjällräven, skyggast av alla.

Shimano förknippas kanske oftast med spinnfiskeprodukter men producerar även en hel del redskap för flugfiske, inte minst rullar. Vi har testat en sådan för det lite lättare fisket, nämligen en Ultegra Fly 56. Som namnet antyder är rullen främst avsedd för fiske med linklasser 5–6, men kan även sträcka sig en linklass högre, och förstås någon linklass lägre. Med en flytande DT 5:a kan man lägga på 70 meter 20 pounds backing och med en WF 6:a cirka 90 meter, en backingkapacitet som mer än väl räcker till.

Rullen är relativt lätt, trots sin homogena konstruktion och sitt kompakta utseende väger den endast 170 gram. Rullen är tillverkad av högkvalitativ aluminium och konstruerad med ett "halvt" rullhus, det vill säga att den yttre gaveln saknas, vilket numera snarare är regel än undantag. Detta innebär ju att man får en lättare konstruktion, men att axelns infästning i den enda gaveln måste vara bergfast, speciellt när det blir tal om större rullar och större kraft. Stabiliteten i infästningen märks som den skevning som spolen gör mot sin passning i gaveln och mot linföraren. Här måste man ställa höga krav på minimalt spel.

På denna rulle finns ett visst spel på några tiondels millimeter vid högt tryck på veven, men detta glapp kommer inte från axeln, som verkligen sitter bergfast i sin gavel, utan istället

från spolens passning mot axeln. Denna blir något rörlig beroende på att den är försedd med en konstruktion för byte av vevriktning. Här finns en rull-

Shimanos Ultegra Fly är en gediget byggd rulle med utmärkt broms

koppling, som består av en liten cylinder av metall, med konstfiberinlägg mot ett lager, som sedan sitter infäst i en liten korg av plast, vilken i sin tur sänks ned i spolens centrumhål. Passningen mellan de olika delarna måste ju innehålla visst spelrum, liksom materialen i plast och konstfiber. Sammantaget ger detta det lilla glapp som man kan se vid belastningen.

Inverkar då detta glapp på spolens funktion? Knappast, eftersom stabiliteten från axeln ger spolen det stöd den

behöver. Man behöver därför aldrig vara rädd att spolen börjar skava mot stativet. Det är sannolikt mycket svårt att undvika denna lätta skevning. I praktiken betyder detta oftast ingenting, det är bara känslan hos flugfiskaren som möjligen kan påverkas. I de fall man fiskar med mycket tunna skjutlinor har dessa som bekant en väldigt god förmåga att fastna i spelrummet mellan rullhuset och spolen om utrymmet är för stort. Med tunna skjutlinor avses här sådana av heldragen nylon, medan andra av modellen tunn fluglina oftast har tillräcklig dimension för att inte leta sig in i denna springa.

Bytesmekanismen, som ändrar vevningen från vänster till höger hand, är mycket lätt att ändra. En liten skruv behöver skruvas ut, varefter man vänder på rullkopplingen och stoppar in den igen och skruvar fast, varvid riktningen är ändrad med en manöver som tar mindre än en halv minut. Fördömligt enkelt.

Även om man vid fiske med denna lätta utrustning sällan får uppleva de där vansinniga rusningarna, som får tummen att slås gul och blå, kan det ändå vara ett tecken på tillverkarens kvalitetstänkande att balansera rullen vid hög hastighet. För att motverka obalans, som kan uppstå på grund av vevens vikt, har man på traditionellt sätt satt en motvikt mitt emot veven.

*Till vänster: Diamondback All American travel pack är ett 5-delat allroundspö för resan eller fjällvandringen.
Till höger: Fjällrävens Fox 80 + 10 är en ryggsäck som kan det mesta.*

Motvikten bör då vara placerad på exakt samma avstånd från centrum samt ha lika stor vikt som veven. Ultegra rullen klarar detta test relativt väl, men en liten men tydlig obalans märks vid högre hastighet, kanske beroende på det ovan omnämnda spelrummet mot axeln.

Bromsen är rullens största tillgång. Den är en skivbroms som via axeln verkar från spolen mot två skivor på rullhusets spoles insida. Genom att vrida reglaget på utsidan av gaveln ett och ett halvt varv ändrar man trycket, bromsstyrkan, från mycket lätt till nästan stillastående.

Vid bromsningen hörs ett litet knarande, medan invevningen är helt tyst. Givetvis är bromsen envägskonstruerad. Bromsen fungerar mycket jämnt och stabilt, och den steglösa ökningen av bromskraften är utan tvekan utökt.

Till sist några designsynpunkter: Gråmetallisk färg är väl helt acceptabel på en flugrulle, men kan möjligtvis anses understryka materialet för mycket – en synpunkt som väl knappast delas av alla flugfiskare. I övrigt har rullen ett mycket smakfullt utse-

de med smak av solid och gedigen teknik.

Pris: cirka 999 kronor.

Betyg:

Ryggsäcksspö

Från Normark kommer ett trevligt och intressant ryggsäckspö, som vi testat inför sommarens fjällturer. Spöt är alltså av lätt klass, AFTM 5–6, samt har en längd av 9,5 fot. Namnet är Diamond Back All American travel pack och spöt är 5-delat. Cigarrhandtag, läckert rullfäste av trä med metallringar samt en mörkröd lyster i klingen utgör designens huvudkomponenter, vilket åtminstone för FiN:s ögon ger en delikat komposition. Lägg därtill svarta lindningar med guldbård och många flugspögourmeér slickar sig om munnen.

Ringarna är, med linföraren som undantag, traditionella snakes med lika traditionsenlig päronögla. Linföraren, placerad mitt på andra spösektionen, är av tvåbent keramisk lågfriktionsmodell. Holkarna är av topp-över mo-

dell och alla hondelarna försedda med förstärkningslindningar. Även holkarna har förstärkningar genom inläggning av syntetisk massa inuti klingen, vilket stärker väggarna vid tryck.

Spön med många delar kan i vissa fall påverkas av alla de holkar som måste till – i detta fall fyra stycken. Hur reagerar spöaktionen på detta? I själva holksegmentet blir ju väggarna plötsligt dubbelt så tjocka som spöt är just innan och efter holken. Det är naturligtvis vanskligt att kompensera för detta faktum genom att förändra spöaktionen allt för mycket. Holkarna bör ju leda till att spöt styvas upp kring dessa punkter. Kompensation genom mjukare delar kan leda till att spöt känns sladdrigt och dessutom får dålig timing.

Detta spö klarar väl av konststycket att på ett bra och omärkligt sätt föra över kraften från sektion till sektion utan att holkarnas extra massa och styrka blir alltför påtaglig. Aktionen är alltså påtagligt jämn och vältrimad. Spöts huvudaktion är också en lugn och fridfull, men inte alls svag, trefjär-

forts på nästa sida

Fjällfisket kräver sin speciella utrustning; här har vi tittat på ett flerdelat flugspö och dessutom testat en fjällryggsäck med löstagbar ficka/minisäck och många andra fiffiga detaljer

forts från föreg sida

dedelsaktion med tydliga tendenser till progressivitet genom olika belastningar med olika linor. Vi har testat spöt med en flytande WF 5:a, som kanske upplevdes något lätt men ändå fungerade alldeles utmärkt. Det är inte fel att lägga på ytterligare en klass, men kanske inte mer. Kring WF 6 ligger nog spöts ideala vikt. Dock är ju som vi vet linor inte alltid exakt jämförbara beträffande vikt och klass.

Överhandskastning fungerar utmärkt upp till cirka 25 meter, varefter linan möjligtvis får tendens att falla igenom något. I närheten av denna längd finns sannolikt spöts normala maxgräns, vilket inte hindrar att man kan kasta ännu längre med större insats, dock blir denna kastning inte alltför bekväm i längden. Vi har alltså sett spön som kastar längre, men inte så ofta spön med samma utmärkta linkontroll. Det är mycket lätt att med en liten handledsrörelse i slutskedet på kasten åstadkomma pilliknande, minimala linbågar som skär genom en ganska besk motvind. Likaså fungerar rullkastningen perfekt, liksom många av de övriga specialkasterna. Det är här som den progressiva egenskapen kommer till sin rätt. Snabbhet och styrka vid behov med andra ord.

Som kompanjon på fjällturen kan spöt bli mycket väletablerat, eftersom det har så goda allroundegenskaper, vilket gör det fullt möjligt att fiska både torrt och sjunkande, både DT och klump.

Pris: 2 295 kronor.

Betyg:

Fjällräven Fox

Ryggsäckar ser man allt oftare – inte bara i fiskesammanhang. Även i vardagslivet har ryggsäcksmodet haft en mycket stort genomslag och sopat bort de flesta portföljbärare från gatubilden i våra städer till förmån för den gamla hederliga ryggsäcken.

Allra viktigast är naturligtvis ryggsäcken för dem som i likhet med under-tecknad då och då packar för fjällfärd med åtföljande fiske. Längre hade

jag en gammal ryggsäck av rödorange nylonväv, inköpt 1974, som impregnerades varje år för att tåla fjällets fuktiga väderlek.

Inför den kommande säsongen har FiN haft tillfälle att titta närmre på en fjällryggsäck från en av våra större producenter i friluftsbansbranschen, nämligen Fjällrävens ryggsäck Fox 80 + 10. Storleken på ryggsäcken är alltså tillsammans 90 liter, vilket gör den till en av de större på marknaden.

Redan en första blick på denna ryggsäck talar om att vi hamnat i en annan klass än min gamla orange säck. Denna hade två stora fack, två mindre på sidorna och ett fack för kartan på locket. Det var allt. Dock var den orange. Fox 80 + 10 har enorma utrymmen och finesser jämfört med min gamla säck, dock är den svart. Det är faktiskt en poäng med att ha en orange ryggsäck – den syns väldigt bra. I ett nödläge kan det vara avgörande. Kanske borde man på Fjällräven tänkt på detta, och åtminstone gjort det fina regnskyddet, som kan omsvepa hela säcken, i en lysande färg.

Låt oss först se på fickorna och utrymmet: Det är en enorm rymd i säcken, som fördelas på en mängd olika fickor, varav de allra största sitter i själva säckstommen med en under- och en överficka, medan de två andra huvudutrymmena utgörs av löstagbara fickor, vilka lätt omvandlas till mindre ryggsäckar för kortare utfärder; en mycket elegant lösning. Speciellt den ficka/ryggsäck som ligger över hela säcken och som innehåller det löstagbara regnskyddet är utmärkt som tillfällig ryggsäck under fjällvandringens fiske, men även vid exempelvis cykelturer i stadsmiljö.

Sidofacken är stora och rymmer utan tvekan den för fiskaren obligatoriska termos, eller annan utrustning. Utanpå nederdelen av övre säcken sitter den andra löstagbara och till ryggsäck lätt förvandlade fickan, kanske något mindre anatomiskt utformad för ryggsäcksbruk, men helt klart brukbar. Genom några enkla knäppen kan man lätt lossa den från säcken och ta på den. Själv har jag använt denna till kameraväska, vilket fungerat utmärkt. När motiv av mycket efemär karaktär dy-

ker upp, är det bara att sätta av stor-säcken och ta på sig den lilla ryggsäcken med kamerorna och ge sig iväg.

Nederst på den stora säckens yttersidor finns ett par upptill öppna småfickor, det vill säga halvfickor, där mindre småprylar tillfälligt kan förvaras. Dessa fickor fungerar dessutom utmärkt som bas för tuben till ryggsäcksspöt. Ett flerdelat sådant blir inte högre än ryggsäcken. Här finns emellertid ett litet problem. Det finns på denna i övrigt med straps och lås väl-försedda ryggsäck ingen enda liten rem som kan användas till att hålla fast överdelen av tuben. Kunde inte en sportfiskare varit med vid designen av denna annars så väl genomtänkta säck? Man löser detta problem själv – genom montering av en extra rem längst upp. Infästningen av denna kan ske på många sätt – här får vars och ens fantasi fritt spelrum.

Säcken kan ställas in anatomiskt efter bärarens storlek och önskemål. Genom ett enkelt och praktiskt system kan inställningen anpassas för såväl små som stora bärare – från 140 till 200 centimeter långa. Dessutom är själva anläggningen mot ryggen utformad så att det skapas ett visst utrymme mellan säck och rygg, där luft kan passera, vilket förhindrar att allt för mycket värme utvecklas på ryggen.

Ytterligare en uppskattad finess är att innehållet i säcken kan nås genom flera ingångar, både upptill, mitt på och i botten. Detta gör att man slipper slita upp hela innehållet för att rota fram till exempel ett par torra strumpor. I övrigt finns det flera olika remmar med vars hjälp man kan stabilisera formen på ryggsäcken så att innehållet hålls på plats i den ordning det är nedpackat, vilket ju kan vara viktigt för balansen.

Att vandra och bära är en ytterst individuell sysselsättning, där alla har olika förmåga. Med hjälp av denna ryggsäcks olika finesser underlättas dock vandringen med relativt tung packning. Säcken känns stabil och säker och ligger mjukt och skönt på ryggen. Kort sagt en toppensäck!

Pris: 2 299 kronor.

Betyg:

Fånga varje nummer av
Flugfiske i Norden

Bästa sättet är att bli prenumerant 2002.

- Du får:
- NR 2-5/6 FÖR 210 KRONOR
 - FRI LEVERANS HEM
 - INGA MISSADE NUMMER
 - LÄSA OM "DET" FÖRST
 - 352 SIDOR FLUGFISKELÄSNING/ÅR
 - GRATIS ANNONSERING

Du kan anmäla detta genom att ringa Anne Marie på tel 0476-160 90, fax 0476-160 64 eller Pelle 0708-74 32 26 eller sätta in beloppet på vårt postgiro nr 10794-6. Uppge då "Ny pren". Använd gärna vår e-mail: order@flugfiskeinorden.se

Detta erbjudande gäller endast nya prenumeranter år 2002 och t.o.m 15 mars 2002.

Oavsett vad du flugfiskar så bjuder *Flugfiske i Norden* på spännande fiskereportage från när och fjärran. Heta tips på flugfiske i strömmande vatten, sjöar och hav efter bl.a. lax, öring, harr, gädda och regnbåge. I *Flugfiske i Norden* kan du vara säker på att få läsa om de bästa flugorna och smartaste fisketaktiken.

VÄLKOMMEN TILL VÅR MONTER PÅ MÄSSAN I ESKILSTUNA!

www.flugfiskeinorden.se

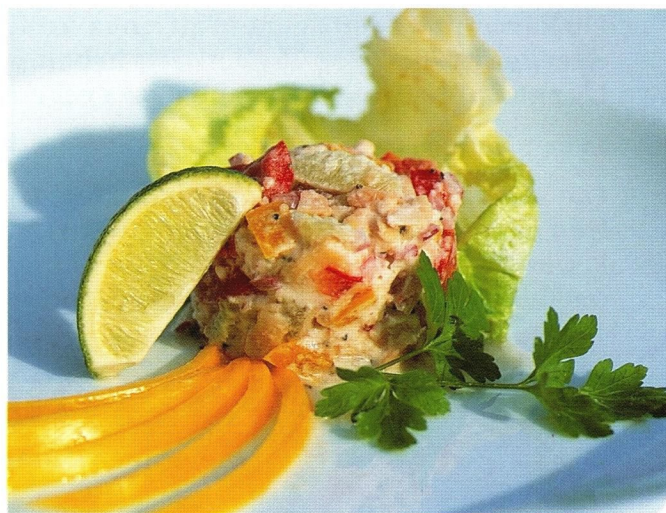
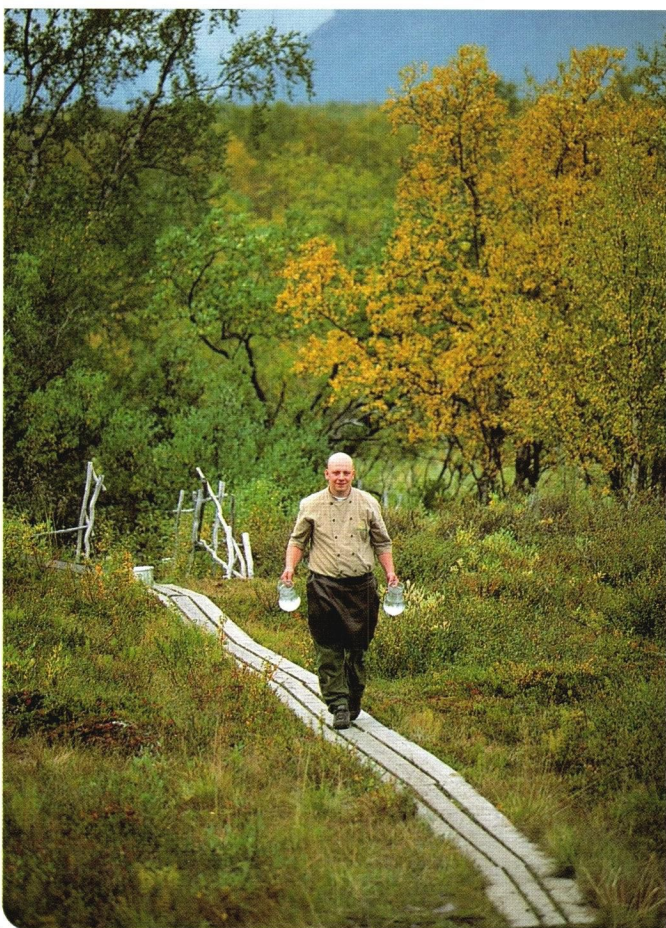
Nordens äldsta flugfisketidning

Ovan: Kuhkak fisksoppa, uppkallad efter Kuhkak i Kaitumälven, blir en läcker förrätt och inledning till festmåltiden.

Till vänster: Micke Hedman, Tjuonajokks egen mästarkock, hämtar vatten från kallkällan. Det är hans recept vi avnjuter.

Nedan: Huvudrätten består av limemarinerad röding med pepparrot och coccosmjölk.

Catch, eat and relax

Bjud dina vänner på en festmåltid från Tjuonajokk

Text & foto: Leif Milling

Under min uppväxt halstrade vi alltid bäcköring direkt över kaffeelden. Måltiden ute vid fiskevattnet var alltid en högtid, en fest, medan nästan alla andra måltider på den tiden mest bara var ett sätt att ge kroppen bränsle. Men tiden går och levnadsvanorna förändras. Måltiden blir allt viktigare som umgängesform, samtidigt som kunskapen om mat och vin växer. Intresset för mat är stort idag och även våra jakt- och fisketidningar har allt som oftast något recept att presentera. Allt fler flugfiskare vill idag kunna laga till en festmåltid.

Mat, vin och gemenskap hör ihop. Speciellt under vår lediga tid. De flesta av oss kommer till exempel ihåg utlandssemesterns underbara måltider som resans höjdpunkt. Sedan en tid har även vi flugfiskare haft förmånen att kunna avnjuta läckra måltider vid våra resmål.

Ett exempel är Tjuonajokk, som var den första fiskecampen som satsade på ett bra kök. Det visade sig ligga helt rätt i tiden, och idag kostar de flesta av campens gäster på sig en tre-rätters gourmémiddag.

Idag pågår många EU-projekt för att utveckla sportfisketurismen i vårt land, och sportfisketurismen kommer också med stor säkerhet att få en allt större betydelse, speciellt för Norrlands inland. En mycket viktig del i detta – vid sidan av själva fisket – är att hitta rätt mat- och logikoncept. Med andra ord är ett bra fiske, ett bra kök, bra guider och ett mysigt boende vad som behövs för att lyckas med en sportfiskecamp.

Det låter självklart och lika enkelt som när jag frågade en fiskebroder hur han lyckats fånga sin stora, blanka öring.

”Rätt tid, rätt plats, rätt flyga och ett

perfekt kast”, svarade han med ett illmarigt leende!

Det är egentligen i grunden lika ”enkelt” att utveckla bra sportfisketurism!

En bra kock är en god början. Min vän Micke Hedman är en av de kockar som förgyllt tillvaron för många Lapplands-fiskare. Jag brukar alltid fråga honom om nya recept och tips på rätter jag skulle kunna överraska med hemma, och nu tänker jag också låta dig få chansen att briljera lite i köket.

Tag fram några bilder från sommarens fiske att visa dina vänner. Klä upp dig lite; tag till exempel på dig fiskevästen – men undvik vadarna – det kan verka lite överdrivet. Ett doftkrus med djungelolja kan också vara ett hett tips. Kort sagt, skapa stämning i kök och matrum.

Här följer recept till en festmåltid:

Kuhkak fiskisoppa med tomat och saffran

4 portioner till förrätt

2 hela fiskar på cirka 500 gram per styck

1 gul lök

3 klyftor vitlök

1 morot

1 palsternacka

10–15 hela vitpepparkorn

1–2 lagerblad

3 matskedar tomatpuré

3–4 dl vitt vin

1 påse saffran

2 tomater

Maizena eller arrowrot till redning

Rensa fisken (harr, öring eller sik) och filea den. Tag även bort skinnet. Koka en fiskbuljong på rensat (rens kan vara allt utom maginnehållet).

Börja med att fräsa lök, vitlök, morötter och palsternacka glansiga i olja.

Rör i tomatpurén och tillsätt vatten så att det knappt täcker fisken. Krydda med vitpeppar och lagerblad. Låt sjuda i 1,5 timme.

Därefter silas buljongen och reduceras till halva mängden. Nu är det dags att tillsätta vitt vin, salt, peppar och saffran. Smaka av och red soppan innan det är dags att lyfta i de befria fiskfiléerna, som skall vara skurna i portionsbitar. Låt soppan sjuda tills fisken är klar, det vill säga cirka 2 minuter.

Skålla tomaterna, kärna ur dem och skär sedan tunna, halvmånformade skivor till garneringen.

Serveras med tunnbröd och västerbottensost.

Limemarinerad röding med pepparrot och coccosmjölk

300 gram rödingfilé, befria

2 dl limejuice

1 röd lök

1/2 röd paprika

2 tomater

1 dl coccosmjölk

färsk pepparrot

salt och peppar

färsk koriander

Skär rödingen i små tärningar, cirka en halv centimeter i fyrkant, och marinera i limejuice i cirka 2 timmar. Skär grönsakerna i lika stora tärningar som fisken. Sila bort limejuicen. Blanda fisken, grönsakerna och coccosmjölen. Smaka av med riven pepparrot, hackad koriander, salt och peppar. Servera gärna med en blandad sallad och rostat bröd.

Till båda dessa rätter rekommenderas vatten som måltidsdryck, alternativt kan man om så önskas välja ett torrt, kraftigt vitt vin.

Smakligt måltid!

Whisky Island

forts från sid 30

Nåja, klockan gick, hon slog ett och jag var klar. Men ingen Gösta syntes till i villan. Far kom litet sent, mot vanligheten. Hade haft mycket med "en massa frågvisa journalister och annat löst folk" att göra, och var lite uppe i varv, trots rutinen. Och ville äta lunch, NU!

– "Varför är inte Gösta här?", med lite irritation i rösten, trots Fars "tycke" för Gösta.

– "Ja, han har visst nå'n slags trassel, han satt nyss ute på övre ön, i båten, och grejade med utrustningen", sa jag avvärande.

– "Vi går ut och försöker vinka in honom, så att vi får äta nångång!"

Det hade väl gått en kvart sedan min förra titt efter Gösta. Men ta mig sjutton, kar'n hade inte rört sig en millimeter på den tiden! Det såg ut som om han satt och knöt något, med dragasken öppen bredvid sig på båttoften och spöet med rullen i knä't, ansiktet vänt något nedåt, som i koncentration över en besvärlig knut. Ögonblickligt insåg jag det nu, – koma, snarare än koncentration sammanfattade Gökens tillstånd just då. Han sov kort och gott den oskyldiges sömn, mitt i en av Kronolaxfiskets häftigaste pooler på den bästa och mest eftertraktade av fiskedagar. Den enda knut som blivit knuten var den med Morfeus, sömnens gud.

Far såg det jag sett en kvart tidigare och höll med om att det "ser ut som om han sitter och knyter". Vi vinkade och tjoade för att påkalla uppmärksamhet, Far ivrigt och jag pliktskyldigast.

– "Det brusar ju så kraftigt där ute, så han har nog ingen chans att höra oss häruppfifrån", försökte jag. "Vi äter tyck-

er jag, så får han komma när han kommer"; alltid en möjlighet att Gösta hann komma i land utan att "nå'nting hänt".

Och så blev det, familjen bänkade sig till en utsökt premiär-lunch med äggröra, stekt potatis och Höjdaren med stort "H", eller snarare "BVG", det vill säga bräckt varmrökt gädda – en specialitet utav Guds nåde med fader Gunnar och Göte Borgström som idéskapare, med Mattsons som rökare och med Mor Elin och Lisen Borgström som "tillagare". Detta måste vara värt en egen mäsaså någon gång!

Vi spisade väl ganska snabbt, speciellt Far hade ju plikter att tänka på, men likväl lyckades jag ta mig ett par kollar ut över övre Ettan och – tja, låt oss säga så att Göken knöt fortfarande.

När så också Far, efter avslutad lunch och på gott humör (kanske hade en liten Skåne hjälpt till), ute på "stallbacken" insett att "Gökf-n sitter ju och sover rakt upp och ner, det blev väl för många whisky i går kväll förstås. Det är ingen som tingat båten, han får sitta kvar därute på Whisky Island!"

Slutet gott, allting gott. Gösta kom strax i land, hade en fin, nystigen öring med sig, fick lunch – och dessutom en ö uppkallad efter sig. Händelsen blev naturligtvis känd i de goda vännernas lag, den var ju för läcker för att helt förtigas! Men den stannade nog i stort sett i den trängre kretsen. Benämningen på ön blev däremot förstås snart spridd och efter hand allmänt vedertagen. Det bör kanske tilläggas, att det senare tillkomna namnet på grannön nedströms, Cognac Island, har ett för mig okänt ursprung. I vart fall saknas direkt koppling till dopet av Whisky Island. Motsatsen hörs ibland berättas av "dom som vet"...

Storleken har ingen betydelse

forts från sid 41

Under resten av vår vecka vid Tännån hade vi ett fantastiskt fiske. Även om det där riktiga harrfisket vi hoppats på uteblev, bjöds vi istället på ett mycket bra öringfiske, men det är kring de båda öringarna tankarna i min berättelse kretsar. Den stora i Björkaån och den mindre i Tännån. Skänkte den stora bäcköringen större fiskeglädje enbart genom sin storlek, än den lille "atleten" i fjälltjärnen? Knappast! Båda fiskarna skänkte mig samma glädje. Det är miljön runt omkring och omständigheterna i övrigt – samt naturligtvis det faktum att båda fiskarna valde min fluga – som gav mig min fiskeglädje. Storleken har faktiskt ingen betydelse!

Och flugan, då? Båda fiskarna högg faktiskt på samma fluga. En liten nymf bunden på krokstorlek 16, vilket kullkastar teorin att stor fisk kräver stor fluga. Inte heller här har storleken någon betydelse. Flugan binds för övrigt enligt följande recept och är hämtad från Sören Lindroths bok "Från nymf till spent spinner".

Krok: Storlek 16.

Bindtråd: Olive.

Kropp: Dunet från nedre delen av en tjädertuppfjäder spunnet i en bindtrådsögla och sedan lindat som dubbing och friserat till en konformad kropp.

Stjärt: Ett par strån brun mallard.

Vingtäckare och ben: Brun mallard som binds in med spetsarna pekande mot krokbojen och sedan viks fram som en vingsäck över thoraxpartiet. Spetsarna viks därefter neråt/bakåt och binds ner med bindtråden för att bilda flugans ben.

Momssänkning Meddelande till våra prenumeranter

Det inbetalningskort som Du fått för prenumeration 2002 anger oförändrad avgift på 310 kronor. Nu har ju riksdagen, i december 2001, beslutat att sänka momsen på bl.a. tidskrifter. Den nya, lägre momsen gäller för betalningar efter årsskiftet. Detta betyder att vi får redovisa och betala in olika momsbelopp till staten beroende på om Du betalat före eller efter årsskiftet.

Vi beklagar att statens sena beslut krånglat till prenumerationspriset för år 2002. Oavsett när Du har betalat det gamla priset 310 kronor, tycker vi dock att momssänkningen på något sätt bör komma Dig, vår trogne prenumerant, till godo. Hur detta ska ske ber vi att få återkomma till under våren, när vi fått en klarare uppfattning om hur momsförändringen utfallit för vår del.

Flugfiske i Norden

Internet

Det går utmärkt att betala på detta sätt men om din referens uppges som t ex: vårt postgironummer, eller Prenumeration FiN eller Pren år 2001, då blir du svår att identifiera – detta på grund av att bankerna inte alltid meddelar fullständig adress på inbetalaren.

OBS!!! Ange alltid ditt prenumerationsnummer (sex siffror) vilket finns angivet på ditt personliga inbetalningskort som medföljer nr 5/6 av FiN.

Är du ny prenumerant anger du alltid fullständigt namn och adress.

Prenumerationsavdelningen

Flugfiskebutiken på nätet !

Allty hopfällbara kanoter

6 olika modeller, vikt från 16,5 kg!
Gå in på vår hemsida eller ring för info

Tfn 0152-13355, E-post info@jkflugfiske.com

Flugfiskekurser vid Emån

För femtonde året!

Havsöring & Lax

Helpension

Driftfiske på kusten

Flugfiske efter havsöring i Kalmarsund

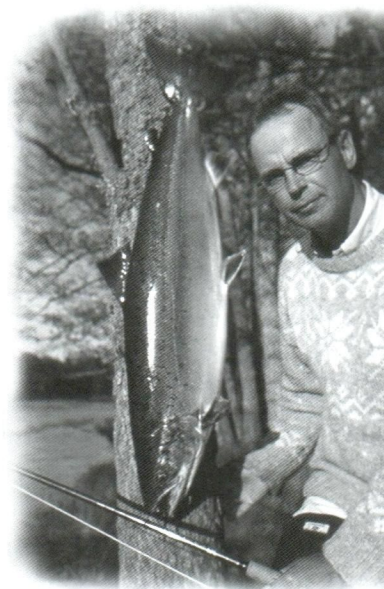
Boken om Emån

"Emån med flugspö längs världens förnämsta havsöringsvatten". Inb. 208 sidor, 290:-

Bildprogram för klubbträffar

"Havsöringskust", "Emån", "Norgelax" m.fl.

Stark upplevelse...

Pelle Klippinge • 570 90 Påskallavik • Sverige • 0491-913 23

klippinge@ebox.tninet.se • www.cinlusc.com/speycast

Titta efter
den här dekalen!

HÄR KAN DU KÖPA
Flugfiske i Norden

Följande redskapshandlare säljer FLUGFISKE I NORDEN

Arvika: Arvika Fiskecenter, Storg. 33

Göteborg: Strömvalls, Redbergsv. 5

EL-GE Sportfiske, Gustav Dahlseng. 13

Lennart Bergqvists Flugfiske,

Industriv. 2, Partille

Halmstad: Wittlock Sportfiske,

Tyghusg. 2

Jakobsberg: Fly Fisherman, Vasav. 46

Kalmar: Vapencentralen AB

Karlshamn: Fiskeshopen i Karlshamn,
Saltsjöbadsv. 53

Karlskoga: Groddenbutiken,
Magasinsvägen 1

Karlskrona: Fiskemagasinet,
Amiralitetstorget 23

Lerum: Lerhems Fiske o Fritid AB,
Pomonav. 4

Ljungby: Skand Sportfiskecenter,
Skåneg. 10

Flugfiske i Norden säljs även i välsorterade tidningskiosker, varuhus och bensinstationer i Sverige, Danmark, Finland och Norge.

Fråga efter Flugfiske i Norden om den saknas på tidningshyllan.

Luleå: Vildmarksshoppen, Ålg. 18

Lund: Sportfiskehuset,

S:a Esplanaden 20

Malmö: Fiske & Fiskar,

Regementsg. 17

Mörrum: Bringséns Sportfiske, Parkv. 33

Fiskeshopen i Karlshamn

Norrköping: Norrköpings Sportfiske,

Trädgårdsg. 15

Sandviken: Sportimport, Storg. 22

Skellefteå: Domus, Nyg. 50

Stockholm: Fiskarnas Redskapshandel,
S:t Paulsg. 4

Berras Sportfiske AB, Valhallav. 46

Sunne: Böjda Spön, Långgatan 12

Umeå: Blixt Sport, Kungsg. 94

Uppsala: MÅ Fiske o Fritid, Björkg. 4

Västerås: Willy's Sportfiske AB,
Långmårtensg. 2

Ängelholm: Varuhallen Hobby, Storg. 62

Östersund: Fiskeservice, Stortorget 6

Danmark: Sport-Dres,

Fredriksundsv. 20, Köpenhamn NV

"Go Fishing", Brog. 6-8, Odense

Hunters House, HC Ørsters v. 7B,

Fredriksberg

Bössemager Korsholm A/S, Skjern

Jagt- og Fiskerimagasinet A/S,

N. Voldg. 8-10, Köpenhamn K

Norge: Jarle & Bjørnar Fluefiske,

Sörumsg. 28, Lillestrøm

Finn de Langes Sport, Christiesgt. 11,

Bergen

Nordisk Fiskeutstyr, Chr Kroghs gate 16

Återupptäck corixan

forts från sid 17

vanliga skalbaggar främst genom att käkdelarna ofta är omvandlade till en enda sticksugsnabel. De allra flesta skinnbaggar är landinsekter, men en del är knutna till sötvatten och bildar då underavdelningen vattenskinnbaggar. Alla vattenlevande skinnbaggar är rovdjur som använder sin sticksugsnabel för att suga ur andra insekter.

Familjen buksimmare har 35 svenska arter och karaktäriseras av långa borstförsedda simben samt att de simmar med buken nedåt. Men min corixafluga är ändå ganska allmän i sin form och kan därför imitera också andra vattenskinnbaggar – till exempel ryggsimmare och vattenbin. Även vissa dykarskalbaggar kan täckas in av den.

Vattenskinnbaggar varierar i storlek från cirka 3 och upp till 20 millimeter. Det kan därför vara lämpligt att binda corixan i lite olika storlekar.

Bindmönster

Eftersom vattenskinnbaggar rent generellt har en ganska platt kroppsform, så brukar jag, i de fall jag vill ha en förtyngd fluga, binda in blytråden på båda sidorna av kroken istället för att linda den runt krokskaftet. Givetvis är det långt ifrån alltid som flugan behöver någon förtyngning, men

man kan då istället bygga upp kroppsformen genom att binda in bitar av fjäderstammar på kroksidorna.

Idag använder jag ett smutsvitfärgat, mjukt kaninhår till kroppen på mina imitationer, eftersom corixan binder en gasbubbla eller har gaslager på undre delen av kroppen. Det smutsvita hårets förmåga att binda luft, kombinerat med en tunn silverribbing, ger en bra illusion av detta ljusreflekterande gaslager.

Det klassiska materialet till corixans ryggsköld är fibrer från fasantuppens stjärtfjäder, som viks fram och lackas för att öka hållbarheten. Men fibrerna brukar ändå skadas. Istället använder jag idag brunt polypropylengarn, som ger en betydligt starkare ryggsköld.

Många flugmakare binder dessutom in "sparkben" på sina corixor, men jag har aldrig märkt att det påverkat fångstbarheten utan tror att de mest utgör "ögonpynt" för fiskaren själv.

Fisketeknik

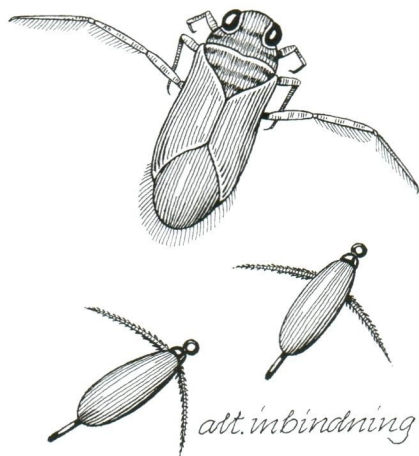
När man väl står ute vid vattnet är det några saker man bör tänka på. Det är naturligtvis viktigt att välja en fiskeplats, där man har anledning att tro att vattenlevande vattenskinnbaggar finns naturligt. Corixan är ju ingen fluga man fiskar blint på djupt vatten. Istället bör man välja grunda och vege-

tationsrika partier av sjön, där det finns gott om vatteninsekter för skinnbaggarna att leva av.

Hur fiskar man då sin bagge? Själv brukar jag ta in den med en serie snabba handtwists följda av en längre paus, då flugan får sjunka. Påfallande ofta tar fisken just i det ögonblicket flugan precis har börjat sjunka, vilket kan tyckas märkligt. Men egentligen är det inte så konstigt. Om man studerar en corixa, så ser man hur den gör en serie snabba franskjut med benen för att sedan vänta någon sekund innan rörelsen upprepas. Förmodligen finner fisken det lättare att hinna ifatt och ta skinnbaggen när den gör sin paus – och samma teknik använder den sedan också då den tar vår fluga.

Någon speciell utrustning behövs inte för detta fiske. Jag brukar dock fiska med lite längre tafs än normalt och ibland förser jag även tafsen med en liten nappindikator, eftersom en sådan gör det lättare att observera hugg på en sjunkande fluga.

Även om corixan varit med som imitation allt sedan sjöflugfisket fick en mer allmän spridning, så tycks fisket med denna fluga ännu inte nått sin fulla utveckling. Det finns mycket experimenterande och testande av olika material och fiskemetoder kvar att göra. Så det är bara att ge sig ut till sin favoritsjö för att återupptäcka en effektiv fluga och ett spännande fiske...

Corixans långa paddelben kan imiteras med fibrer från t.ex. fasantuppens stjärtfjäder, men jag har inte märkt att det påverkar fångstförmågan

Vid förtyngning av flugan lägger jag blytråden på sidorna av krokskaftet för att få en platt kroppsform på corixan

Nordens BÄSTA priser på kvalitetsflugor

www.popularfishingflies.com

Flugfiskeresor

Bonefish, Tarpon och Permit fiske i Mexiko

Feb. och Nov. 2002

Öringfiske i Montana juli 2002

För Info. Tropical Flyfishing Tel.040-6645087

Mob.0708-836913 per@tropicalflyfishing.se

Kenneth Boström Tel. 042-147747alt.217742

BRODERADE TYGMÄRKEN

Skriv/ring för info och priser.

Tel/Fax 040-49 65 33

E-mail: carrek@b4.nu www.b4.nu

Carrek

Vikingagatan 100 A, 217 75 Malmö

Fiska harr i ett av landets bästa strömvatten.
Flugfiskesträcka med max antal spön och höga
minimått. Fiskekurser & Guide & Fiskeshop mm.

GÖRÄLVEN

Ring Åke på Stötens Camping
0280-850 11 alt 070-571 92 44

Böjda Spön

Proffs på flugbindning, där kvaliteten
går i första hand.

Beställ 2002 års katalog NU! Ingen kostnad

www.sportfiskaren.nu

Böjda Spön Långgatan 12 686 30 Surne 0565 - 711 600

ML Sportfiske & Laxflugspecialisten

Värms25, 680 51 Stöllet

Tel/Fax +46 (0)563 - 814 33

ml.sportfiske@swipnet.se

Flugb.sats med allt du behöver för
att komma igång från 670:-

VISION FLUGSET. Spö Vision 3 Zone
9' # 6 Superliterulle + Emergerlina
+ Spötub. 1.269:-

Beställ katalog

2002 med
flugbindningsmtrl.
spön, rullar, linor,
mm.

METZ Hel nacke

3 = 419:-

Halv nacke

2 = 342:-

Saddel # 2 = 232:-

Välbundna kvalitetsflugor från

SANDELL FLIES

LAX & HAVSÖRINGSFLUGOR

Binder på beställning Ditt favoritmönster
på tub och krok

Mats Sandell

Forsythiagatan 4

266 31 Munka Ljungby

Tfn: 0431- 432 310

Int. 0046- 431 432 310

www.sandellflies.com

Nytt

Strömfiskevatten i Småland

Strömfiske Alsterån har just haft
premiär. Kom och njut av ett
spännande öringfiske i en
vacker natur.

Strömfiske

Alsterån

Fiskecenter

0481 - 633 66

www.alsteran.com

Vatten- och Fiskevård

med sportfiskeinriktning

Ettårig kurs med bl.a.

- elfiskeutbildning
- fiskodling
- biotopvård
- marinbiologi
- utlandsresa

Blekinge Läns Folkhögskola tel 0457-800 60

<http://www.ltblkinge.se/utbildn/fhskola>

Sehit!!!

– alla läsare som bor utanför landets gränser.

Vi har nu möjlighet att ta emot betalning för prenumerationer via betalkort såsom:

- Eurocard
- Mastercard
- Visa

Även varor som Du beställer från vår postorderavdelning kan vi hantera på samma sätt.

Sänd eller faxa ett brev där du uppger följande:

- Ditt ärende
- Kortets namn, ex. Visa
- Kortets giltighetstid
- Kortets nummer
- samt Din underskrift

Flugfiske i Norden, Södra Parkgatan 8, S-343 31 ÄLMHULT, Fax 0476-160 64

AnneMarie Skarp

www.elgeco.com heter vår

hemsida. Ta en titt, det kan löna sig!!

ALLTID MYCKET HEMMA FÖR

SPÖBYGGAREN !!

KLINGOR, RULLFÄSTEN RINGAR MM.

MYCKET FLUGBINDNING

Bl.a den bästa kroken till bästa priset,

SPRITE

OGH MYCKET MERA !!

MILL END LINOR.

2:A SORTERING FLUGLINOR MED
OFTAST OBETYDLIGA SKÖNHETSFEL.

88:- / st., 240:- / 3, 380:- / 5, 650:- / 10.

NYA MYCKET BRA STARTSET

TILL MYCKET BRA PRIS!!

9' spö för lina 4-5, 5-6 eller 6-7, rulle
lina och tafs med c:a 30% rabatt!!

REA!

PÅ MYCKET, MINST 30%!!

KOLLA HEMSIDAN!!

ELGECO

Box 8012

421 08 Västra Frölunda

Tel. 031 - 473560

Fax. 031 - 493581

E-mail. elgeco@algonet.se

Fjällfiske från islandshäst

forts från sid 35

enda vi ser är svallvågorna efter vaket.

Jag kan inte hålla mig längre. På vår sida kantas jokken av en myr och jag blir rejält blöt om knäna när jag kryper fram till kanten i skydd av ett par högre grästuvor. Jag avvaktar en stund tills jag kan lokalisera exakt var öringen håller till. På tafsén sitter en alldeles nybunden gul forsslända.

Försiktigt kastar jag flugan 6–7 meter. Inget händer, men i det tredje kastet har öringen bestämt sig och tar flugan i ett våldsamt hugg. Den här öringen sitter också ordentligt och efter en stund kan jag häva den. Dess svarta rygg och guldguldfärgade sidor glimmar i håvnätet. Den 7 hekto stora öringen föll för min fluga och en ström av lycka går genom min kropp.

Nöjda och trötta småpratar vi på väg hem till stugan. Under kvällen har vi båda lyckats fånga fina öringar på mellan halvkilot och kilot.

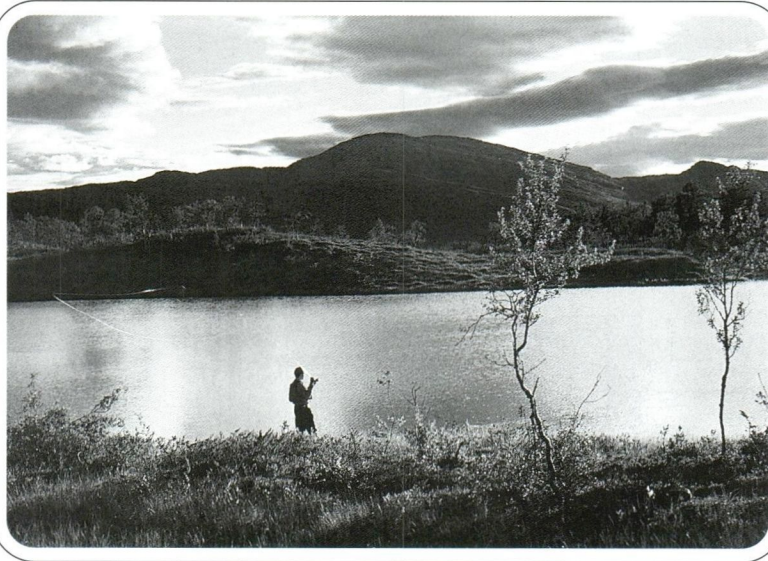
Frostnatt

Klockan fyra på morgonen vaknar jag av att det är kallt, och när jag tittar ut är landskapet täckt av frost. Utanför stugdörren står våra flugspön isiga och alldeles vita. Det i går kväll så mjuka landskapet som badade i kvällssol har bytt till en helt annan karaktär av kyla och ödlig karghet. Även detta är förstås vackert, men så här tidigt på morgonen är jag glad att jag kan gå tillbaka in i stugan och dra sovsäcken omkring mig.

Vädret i fjällen innebär att man måste vara förberedd på det mesta. Som hitflyttad värmlänning har jag genom åren lärt mig att leva med fjällens väder. Jag är inte längre lika kinkig med om det regnar eller blåser, istället har jag lärt mig tycka om även dessa vädertyper. Det handlar mer om att då söka andra fiskeplatser i dalgångar och skogsland, där man inte är lika utsatt. En stilla, varm dag med regn kan betyda mycket bra fiske, men en strålande vacker morgon med sol kan snabbt förändras till en eftermiddag

med hård, kall vind och hållande regn. Ibland kan det till och med handla om ett totalt väderomslag bara inom någon timme.

När jag går på tur, även om det så handlar om att bara söka ett vatten på lite närmre håll över dagen, tar jag för

Vädret växlar snabbt i fjällvärlden; plötsligt mojar vinden och solen bryter fram.

vana att alltid ha med mig en varm tröja, regnbyxor och regnjacka. På klädmarknaden finns i dag ett stort urval av regnkläder, allt från de traditionella "tåta" regnplaggen till de dyrare andasvarianterna av olika "Goretex" typer. Tyvärr har jag sett att det blir allt vanligare att jackorna saknar huva, något som jag ser som en av de viktigaste detaljerna på jackan, förutom att den skall vara regntät. I fjällterräng, även den låga, finns det få platser där man kan söka skydd, och regn blandat med vind kyler snabbt och effektivt. Eftersom den största värmeförlusten går genom huvudknoppen är det av yttersta vikt att man håller den varm och torr.

Förutom varma kläder så har karta och kompass sin givna plats i ryggsäcken. Hur van man än är att vistas i naturen och känner området man är i, så kan vädrets makter omkullkasta allt detta. Det svåraste är tät dimma. Även om man går på en led kan det vara svårt att hitta mellan ledkorsen. Ledkorsen i fjällen är satta på ett sådant sätt att varje kors är riktat med bredsidan mot nästa, just för att vara till hjälp att gå i rätt riktning. Man skall dock aldrig lita blint på detta, eftersom väder och vind genom åren kan ha gjort

att korsen har vridit sig. På en del gamla leder är tyvärr också underhållet ibland inte vad det borde vara, så att gå utan karta och kompass i fjällvärlden är rent dumdrigt.

Men i de fall man rider islandshäst har man naturligtvis tillgång till guidens lokalkännedom. Han känner terrängen. Därtill har guiden kunskap om var fisken finns och var man lämpligen bör söka den vid olika årstider, väderlekstyper och vattenstånd. Helt vid sidan om att den trevliga ridturen berikar fjällvistelsen, så borgar guiden därför samtidigt för ett mer framgångsrikt fiske.

Lugn och ro

Även om islandshästar är tuffa och idoga, så lever de ändå i en trygg rytm av lugn och ro som smittar av sig. Genom att man sitter högt ser

man också bra och kan från hästryggen verkligen njuta av den omgivande fjällvärlden, medan en trött vandrare med tung ryggsäck till slut kanske mest bara går och stirrar ner i marken framför sig och därmed missar mycket av naturupplevelsen.

Även om det naturligtvis är en fördel med hästvana, så behöver man inte ha ridit tidigare. Som nybörjare får man alltid en lugn och trygg häst, och efter en kortare ridlektion kan man hantera hästen och rida den i sin egen takt.

Men kom ihåg att du vid ridning använder "nya" muskler – sådana som du normalt inte belastar på samma sätt. Räkna därför med "träningssvärk" och överdriv inte dagsetapperna utan dela upp dagen i korta ridpass.

Kolla också i förväg vad du bör ha för packning. Troligen behöver du en mindre tursäck för det allra nödvändigaste, sådant som du kan behöva under själva fisket och vid kortare vandringar längs vattnet eller på fjällkanten, medan den mesta utrustningen packas i speciella klövjesäckar.

Den som hyr ut hästarna håller kanske dessutom med en del gemensam utrustning, till exempel tält eller kåta samt köksutrustning.

Vi har Regnbågsfiske i flera sjöar i vild smålandsnatur. Exklusivt fiske efter GROV fisk & enbart flugfiske. Camping, Stugor, Vindskydd, Grillplats.

BERGETS SPORTFISKE
www.go.to/bergetssportfiske
bergets.sportfiske@swipnet.se

Nyhet 2002! Flugfiskekurs i Maj. Kast, flugbindning mm

Bergets Sportfiske
 575 21 Eksjö

Ring Edel 0381- 830 43

SPORTFISKARN

i Strängnäs

Din närmaste fiskebutik!

Störst i Sverige på flugbindning!!!

Närmare 2000 varianter på lager. Nu även spöbyggnad.

Fynda på Veckans Vara. Ny varje vecka.

www.sportfiskarn.com

Öppettider: Månd-Fred 10-18 & Lörd 10-13 - Trädgårdsgatan 36 - Tel: 0152-103 60

Tfn. 026-14 22 07, 070-371 72 90 Fax 026-18 70 70

KARLA ISLÄNSKA ANGORASOCKOR

Mycket varma, mjuka och fuktavstötande. Perfekta för fiske, jakt och friluftsliv. Pris 150:-

Vita eller gråspräckliga. Storlek 21-47.

Även mössor, tum- och fingervantar, pannband i matchande färger och mönster i ren ull.

Alla produkter i mycket hög kvalitet.

Lax- & Havsöringsflugor

Spey, Dee, Eagles, Prawns, Bombers, Zonkers m.fl. bundna på Salarkrok & tub. Vingar av Tempelhund & Räv

WWW.PPSALMONFLIES.COM

070-595 54 84

www.grankullavik.com

ÖLAND
SPORTFISHING
CENTER

Flugbindare

Ronnie Eriksson

Gysingestigen 205

810 21 Gysinge

Tel/Fax 0291-213 00

Mobil 070-530 05 47

Flugfiskebutik, guidning och kurser vid Gysingeforsarna. Flugor för öring, harr, regnbåge, lax, gädda. Flugbindningsmat. Postorder. Katalog + provfluga 30:-
www.mallofeurope.se/flugfiskeboden

Överlev vintern med spöbyggnad och flugbindning!!

Beställ våra kataloger Spöbyggnad och Flugbindning!!

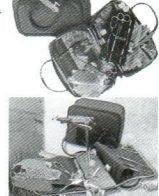
Patriot Cam

Städ.

Regent med klämfäste 299:-
 Regent med borrdspatta. 365:-
 Regent Resekit + verktyg 449:-
 Resekit med allt. 229:-
 Griffin Patriot Cam 1899:-
 Griffin Odyssey Cam 1699:-
 Griffin Odyssey 1275:-

Resekit

Regent resekite

Verktyg.

Griffin keram tråd. 145:-
 Stonefly sax 139:-
 Städ/verktyg, grund. 145:-

Odyssey Cam

265:-

Hår och Fjäder.

Polaräv 5 pack 99:-
 Ice Dubbing 5 p. 117:-
 Hareline dubb. 5 p. 98:-
 Kaninstrimlor 5 p. 128:-
 Marabou 5 p. 70:-
 CDC 5 p. 130:-
 Metz soft hackel 5 p. 214:-
 Schlappen fjäder 5 p. 218:-
 Metz # 3 tuppnacke 375:-
 Genetisk laxnacke 225:-
 Genet. Laxn. grizzly 249:-
 Indisk tuppn. A 5 p. 199:-
 Benecchi bindtr. 5 p. 115:-

Spöbyggsatser.

Pro Level 8'9"/9.6' 4-5 del. 749:-/895:-
 Travelpool 9' 4-del # 5-6-7-8 679:-
 Pool 12 SSD 8'-10' 859:- / 890:-
 Pool 12 SSD 12,3' - 14,6' 1265:-
 Guideline LPX 9' # 5 och 6 1549:-
 Guideline LPX 10' # 8 1760:-
 Guideline LPX 14' # 9-10 2575
 Guideline Salar 12,6' # 9-10 2599:-

Guideline Ventiler. vidare m stövel 1249:-
 Pool 12 Neoprenv. bra stövel (1300:-) 995:-

Priserna gäller Februari/Mars

Keough torrflugnackar. Mycket prisvärda!!

Wittlocks Sportfiske
 Halmstad

035-212191 Fax 213473 www.wittlock.se

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FIN:s medarbetare sitter på skilda håll, varför material som kommer tidningen tillhanda ofta måste sändas vidare till rätt adress. Här följer aktuella adresser för att Ditt brev inte ska behöva gå omvägen över kansli eller redaktion.

Prenumerationer, beställningar och kassa:

Anne-Marie Skarp, S. Parkgatan 8, S-343 31 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64.

Annonser: Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, S-570 90 Påskallavik. Telefon 0491-913 23, 0708-74 32 26.

Redaktion: Gunnar Johnson, Box 22, S-571 06 Bodafors. Telefon 0380-37 11 25.

Marknadsnytt: Erik Erlandson, Barkvägen 13, S-370 10 Bräkne-Hoby.

Boknytt: Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, S-280 70 Lönsboda.

Nytt från Sverige: Mikael Frödin, Sjudartorp, S-741 93 Knivsta.

Nytt fra Danmark: Steen Ulnits, Vejlegade 9 st th, DK-Århus C.

Nytt fra Norge: Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

Rätt adress gör att Ditt brev snabbt når rätt medarbetare!

Köp, Sälj & Byt

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader debiteras med 30:-/rad som bifogas med beställningen. Varje rad består av ca 35 nedslag. OBS! Mellanslag, kommatecken och dylikt räknas också. Köp, Sälj och Byt marknaden avser endast PRIVAT annonsering och gäller ej affärsdrivande verksamhet.

Annonser vars innehåll tyder på kontinuerlig verksamhet i inkomstsyrftas endast emot av FIN prenumeranter såsom betalda radannonser där 30:-/rad bifogas manus.

Skicka eller maila Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik, klippinge@ebox.tninet.se. Uppge namn och fullständig adress!

Deadline för nästa Köp, Sälj & Byt är den 28 februari.

Säljes: Pflueger Medalist USA tillverkade. Olika storlekar och i varierande skick. En Japantillverkad 1492 i nyskick. Även extraspolar. Splitcanespö av Bill Nylander byggt -82, modell Hardy Marvel. 71/2', 2 toppar #4, mkt fint. 3 500:-. Tel (S) 08-581 737 92, 0705-11 20 39.

Säljes: G Loomis GLX 10', #5, 3 500:-. Tel (S) 0454-512 92.

Säljes: Flugspö Elgeco High Performance #7-8, 10', 4-del, obetydligt använt, nypris 3 300:-, säljes för 1 500:-. Göran, tel (S) 070-630 97 97.

Köpes: Silkelina DT5 eller DT4 i gott skick önskas köpa. Tel (S) 0243-25 51 94.

Säljes: Fenwick HMG 9' (nytt), #6. Rullar: Hardy Marquis #6, Hardy Golden Prince #10-12, 500:-/st. Tel (S) 0510-679 93.

Säljes: Saltoattensrulle Ross modell S3, #8-10 gott skick. Pris: 1 900 kr. Tel (S) 0300-611 00.

Säljes: Daiwa Osprey-S 10', #7-9, 2-del, som ny, 790:-. S A Supreme WF 8 ST, 195:-. Nya sjunkklumpar 12 m Worcestershire #9S, #9FS, #9UF 95:-/st. Worcestershire #WF11 Float Ivory, ny i kartong 249:-. Säljer/byter Olivetti Echos 133E bärbar dator (nyskick) mot sage/Loomis #9-10, 14'. Stefan, tel (S) 0961-302 68, urp756s@tninet.se

Säljes: Sage SP 796-3, 9 1/2', #7, nytt med garantikort, 3 500:- eller högstbj. Köpes: Sage 9140-4, 14', #9-10, GIII eller GIIIE, brun eller blå klinga. Rune, tel (S) 0247-

226 52 eller 070-233 62 90.

Säljes: Svend Saabye "Lystfiskerliv" norsk udg indbundet kr 250:-. Preben Torp Jackobsen "Fiske med nymf", svensk udg m dedikation af forf, kr 200:-. Jens, tel (DK) 45+45 87 05 71.

Säljes: SAGE RPL + 8100-3, #8, 10', 3-del, 2 700 kr. LOOP 3 + ex spole, 1 500 kr. Tel (S) 090-322 74, 090-15 30 67.

Köpes: God splitcanestang 7,5-8', #4-5 samt Preben Torp Jacobsens bog "Tørfluefiskeri". Preben, tel (DK) 20 29 33 22.

Köpes: Rackelhanespö 9,5-10' i travelpack utförande. Peter, tel (S) 0554-313 43.

Köpes: Enkel redigerings- o kopieringsapparat för VHS-videoband. Ev byte med fiskeutrustning, superbindstöd eller spec tillv flugrullar. Tel (S) 046-12 51 11.

Säljes: Fiskelitteratur 263 ex varav några dubletter. End hela samlingen. Pris 25 000:-. Tel (S) 046-12 51 11.

Säljes: "Fisket i Våld" av Hans Lidman, -42 samt "Sju nätter på Alta" av Jan Ekman, säljes till högstbjudande, Tel (S) 021-33 00 82, kvällstid.

Sälje: Kompl. årg. i pärmar av FiN 1979-2000 i prima skick, 2 500:- + frakt. G Larsson, Eksjö, tel (S) 0381-126 11 eller 120 96.

Köpes: Flugfiske i norden årgång 1979, komplett. Bo Olsson, tel (S) 031-26 85 95, 0733-52 78 81. spotster.spray.se

Säljes: Flugspön: Pool 12 SSD 9', #7-8, 900 kr. Pool 12 SSD 8', #3-4, 3-del, 900 kr. Gary Loomis GL 3 9', #4-5, 1 800 kr. Powell Light Touch 9', #3-4, 1 800 kr. Powell Scandinavia 9', #3-4, 1 500 kr. Powell Scandinavia 10,6', #7-8, 1 600 kr. Black Shadow Exclusive 13', #9-10, 1 800 kr. Kent, tel (S) 0454-508 76.

Säljes: Vadarjacka Vision "11", strl XL, svart/grå. Nypris 1 600:-. NU 700:-. Pf tillkommer. Per-Arne, tel (S) 036-14 58 20 efter kl 17.

Säljes: Splitcanespö 8', #5, 2-del, hemmabyggt i toppskick. Anv 2 ggr. Pris 2 200:-. Dan, tel (S) 040-98 20 64, 046-25 75 95, 070-82 57 581.

Säljes: FiN 2000. Perfekt skick 100:-. Håkan, tel (S) 08-648 00 74, tel.svar dagtid.

Säljes: Rackelhane 11', #7-8, 1 500:-. Loop, 9,6', #7-8, 800:-. Tel (S) 0302-

138 56.

Köpes: Flugspön Sage GFL 279 Light line. Sage GFL 379 Light Line. Sage SPL 282-3 SPL (helst fabriksbyggda). Kent, tel (S) 044-508 76, 070-248 78 10.

Säljes: Abel Super 8 + spole, 5 800:-. Sage SP + 490, 2 800:-. 590, 3-del, 3 200:-. 690 Custom, 2 200:-. 890, 2 800:-. Tel (S) 070-663 70 67, 0248-140 67.

Säljes: Sage 15' GIII, #11 (lyxbygge med horn), 4 000:-. Tricast T800 11', #9, 3-del, 1 000:-. Loomis IMX 10', #5, 2 700:-. Blackmaster IM8 10', #8 (lyxbygge), 1 600:-. Mohlinrulle "Sea Trout" g/s, i bra skick, 3 700:-. Lamiglass 8', #6, 5-del, S-glas, 600:-. Vadare med stövel, Schlegell, strl 42, 500:-. Loomis IMX 10', #7 (lyxbygge), 2 700:-. Blackmaster 8'3", #4, 700:-. Bertil Laxhed, tel (S) 08-27 77 42, 070-661 79 97.

Säljes: Nytt Fenwick 12'6", #8-9, (nypris 3 600:-), nu 2 500:-. Tel (S) 070-719 79 22.

Köpes: Sharpe's Spliced 15'. Tel (S) 0341-729 71, 07057-729 71.

Säljes: Loomis GLX 10', #7, 3 500:-. Splitcanespö byggt av Ingvar Nilsson 8', #5, 2 200:-. HardyLRH Lightweight 1 150:-. Hardy JLH Ultralite, #2/3/4, 1 250:-. Hardy Marquis Disc #7 (nr 290), 1 100:-. Allt i nyskick. Jörgen, tel (S) 019-33 10 66, 30 34 29 jorgen.lennqvist@hum.oru.se

Förkortningar:

AFTM-klass	= #
Fot	= '
Tum/inch	= "
2-delat	= 2-del
3-delat	= 3-del
Reservspole/extra spole	= res.spole
Dubbeltaperad lina	= DT
Weight	
Forward-/klumplina	= WF
Long Belly-/Speylina	= LB
Shooting Taper lina	= ST
Flytande	= F
Sjunkande	= S
Snabbsjunkande	= FS

PRESENTTIPS FRÅN FiN

FiNs Tygmärke m gyllene slända, oliv Kr 20:-

FiNs Dekaler
gul (fästes utanpå spötub el bil) Kr 10:-
rund (fästes på insidan av rutan) Kr 10:-

FiNs Brevmärken sign Gunnar Johnson
1 ark om 20 märken Kr 15:-
3 ark Kr 40:-

FiNs emaljmarke nål Kr 35:-

Vykort
5 dubbla kort m kuvert (Öring av T Gustavsson) Kr 20:-
9 olika motiv m kuvert (av G Johnson/A Forsling) Kr 25:-
ark om 16 flugor Kr 40:-

Boken KONSTEN ATT KASTA FLUGA
av Mel Krieger, 129 sid, storl 220x280
riktill. Kr 225:-

**Boken DAGSLÄNDOR I ÖRINGVAT-
TEN** av Boström/Bengtsson i fickformat
och skinnomslag 3:dje uppl Kr 200:-

FiNs Pärm vinröda m guldskriften
"Flugfiske i Norden" på ryggen, ej årtal Kr 40:-

FiNs årgångar äldre/år Kr 175:-
2 årgångar, best samtidigt Kr 300:-
3 årgångar, dito Kr 405:-

FiNs årgångar äldre inbundna/år Kr 360:-
2 el fler, best samtidigt Kr 330:-

FiNs Självhäftande vykortsetiketter
20 st/förpackning Kr 25:-

FiNs Lösnummer äldre årgångar/nr enkel Kr 35:-
Dubbelnummer gäller ej 79-81 dubbel Kr 50:-

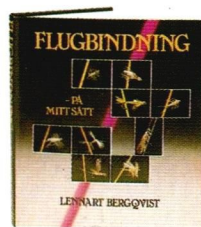
Prenumerationer på FiN som gåva ber vi
Er ringa vårt prenumerationskontor Kr 310:-

Mörrums alla Pooler Poolförteckning och
beskrivning av Domänverkets fiske i Mör-
rum FiN-pris Kr 60:-

FiNs 15-års Index en innehållsförteckning
över samtliga nummer av FiN 1979-1993
m alfabetisk förteckning över förekom-
mande flugor, fiskevatten etc Kr 40:-

FiNs dubbelprenumeration får Du dels
vanliga pren under året samt lite in på ny-
året får Du en inbunden årgång
Tillägg Kr 320:-

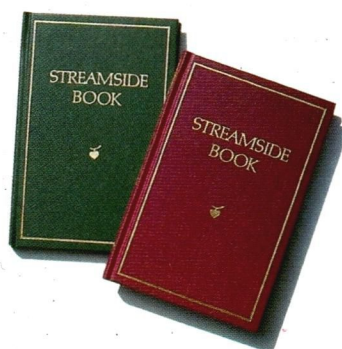
Ang beställningar adresseras till:
FLUGFISKE I NORDEN,
Södra Parkgatan 8, 343 31 ÄLMHULT.
Varorna sänds mot postförskott. Porto tillkommer.
Har Du några frågor är Du Välkommen att ringa på
tel 0476-160 90 el fax 0476-160 64.

**Lennart Bergqvist: "Flug-
bindning på Mitt Sätt".** -
flugbindarnas "Bibel". Den
klassiska boken med färgbilder
som visar flugbindning - steg
för steg-. En ny uppdatering
som innehåller fyra nya flug-
mönster samt det senaste på ma-
terialsidan. Utökad till 240 si-
dor totalt.

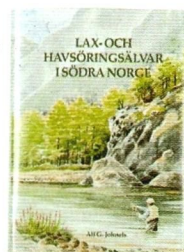
Pris: SEK 390:-

**410:- till icke FiN-
prenumeranter**

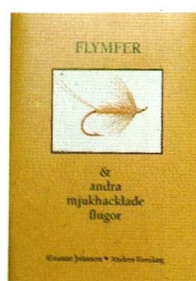
**FiN:s nya "STREAMSIDE
BOOK",** 11x17 centimeter och
112 sidor, går lätt ned i jackfick-
an. I denna fiskedagbok kan du
göra egna, värdefulla notering-
ar: flugmönster, adresser, kart-
skisser och skriva små berättel-
ser från dina fisketurer.

Pris: SEK 130:-

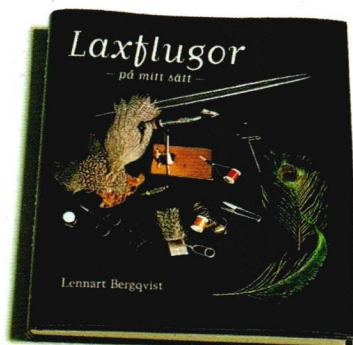
**Alf G Johnels: "Lax- och
havsöringsälvar i södra
Norge".** Den självklara fiske-
guiden för alla som fiskar lax i
Norge. 198 lax- och havsörings-
älvar från Oslo-området till
Trondheimsfjorden redovisas i
text och med översiktskartor.

Pris: SEK 190:-

**Gunnar Johnson, Anders
Forsling: "Flymfer".** Denna
bok på 128 sidor är ett vidarear-
bete med gamla mästare. De sis-
ta 16 sidorna utgörs av James E
Leisenrings "Färg och material-
bok" med en personlig introduk-
tion skriven av Pete Hidy.

Pris: SEK 140:-

**Lennart Bergqvist: "Laxflu-
gor - på mitt sätt".** 24 olika
typer av laxflugor, bundna och
steg-för-steg fotograferade i 300
färgbilder. Ytterligare ca 800
mönsterbeskrivningar. 285 si-
dor totalt.

Pris: SEK 400:-

**420:- till icke FiN-
prenumeranter**

Poxy-Buzzers

*Når du tar inn lina forttere enn 10 minutter per kast
er du for rask med din handtvist*

Text & foto: Gerben Groustra

Første gangen jeg hadde en Poxy-Buzzer i hånden, så gikk det en tanke gjennom hode – "den ser troverdig ut"!

Hva er så dette Engelske stillevanns miraklet? Svaret er en fjærmyggpuppe som synker.

Vi har vel alle hatt blekkstille dager, uten den minste form for bevegelse i luften, der vannene ligger som speil og fiske bare er umulig. Når ørreten går og sippvaker og ikke vil ha den tørre vårflua eller den halvdrukna vårfluepuppa, da er tiden inne for buzzers.

Hvordan fisker vi buzzers?

Jeg bruker en 10 fot stang og et 4-snor med lang fortom, gjerne 12–14 fot, og mellom til lange kast, nær eller nært vak, eller andre troverdige steder.

Dette er et fiske for "hegrene" bland oss, fiske for de tålmodige. Fiske med buzzers er statisk, eller veldig sakte. Som Engelske stillevanns eksperter forklarer seg, "når du tar inn lina forttere enn 10 minutter per kast, er du for rask med din håndtvist".

Min erfaring er at de fleste tilslagne kommer under synkefasen på vei mot bunnen, helt uten bevegelse fra line-hånden. Viktige moment å huske her er å ha en rak line mellom deg og flua, og fingerfølelse kombinert med ørneblikk er viktige stikkord. Selvfølgelig fungerer disse fluene på dager med en god krusning på vannet, men da er du helt avhengig av god fingerfølelse. Da får vi et nytt problem; vinden og bølgene lager buer i fluelinen, og vi begynner å miste de forsiktige smånappene. Da må vi mende og etter-stramme linen, så vi får tilbake en rak line. Stikk gjerne stangtoppen under vann.

Under mitt personlige fiske vader jeg som oftest i lokale Nord-Norske myr- og fjellvann, men selvfølgelig er buzzers et produkt fra det Engelske reservoar og stillevann fiskeriet. Selvfølgelig kan vi fiske fra båt eller bellyboat,

men da må vi ankre opp eller bruke to digre drivanker, så vi ligger mer eller mindre stille.

Men hovedregelen er et fullstendig statisk fiske der buzzeren bare synker,

Synkende Poxy-Buzzers.

og vi står som hegrer med våre reaksjonsevne spisset til det optimale, våre øyne fullkonsentrert på linen, og fingertupper som skal gi beskjed om den minste lille napp.

Noe av hemmeligheten ved disse fluene er kombinasjonen av tung krok og slank design. Noen bruker buzzer/grub-krok, noen bruker en vanlig rett-skaftet våtfluekrok.

Flexifloss er et elastisk bindemateri-

al, som er perfekt for å binde slanke fluekropper. På grunn av sin elastisitet kan Flexifloss strekkes, og sammen med en kontrastfarge av samme materiale lager vi fine og slanke bak-kropper.

Jeg binder en dusk polygarn eller lignende ved krokøyet, går så med binde-tråden til krokboøyen og fester to farger Flexifloss – eller en Flexifloss og en tråd med flash, som skal bli ribbing.

I thorax-partiet får vi flere valgmuligheter igjen. For å illudere luffene på thoraxen kan vi legge to strips med Flexifloss eller holographic tinsel.

Vi kan binde følgende suksessfulle kombinasjoner:

Oliven kropp med svart ribbing og røde eller orange thorax-side striper.

Oliven kropp med flash ribbing og holographic tinsel thorax striper.

Rød kropp med flash ribbing og svart rygg over thorax.

Svart kropp med brun ribbing og orange, røde eller gule thorax striper.

Jeg hørte at noen bruker å klippe fine, tynne strimler av en type innpakningsplast til ostekjeks. Her kan vi bruke en del kreativ frihet, og med dagens fargerike embalasjer fra matvare-industrien ligger mange gode bindematerialer i søppelspannet.

Den siste fasen er lakkingen. Jeg bruker personlig neglelakk, den er både hard og slitesterk. Men epoxylim er selvfølgelig like bra eller bedre. Lakkingen gir oss to ting – en uslitelig kropp, og en utvisking av kontrastfargen.

Når vi strekker Flexifloss veldig mye blir den mindre fargesterk, og kontrasten mellom svart og oliven blir meget diskret.

Fisker du i vann som er veldig grunne, med en dybde på 1–1,5 meter, er det selvfølgelig en god ide å binde dine buzzers i flere krokvekter. Lettere krokker gir en lengre synkefase, hvis dette er ønskelig.

FLY FISHERS HEAVEN

TEL 023-13140

Återförsäljare Redington

Alnö Sportfiske, Sundsvall
Benerus, Örnsköldsvik
Berras Sportfiske, Stockholm
Böjda Spön, Sunne
Dan-Tackle, Höganäs

Fiske Shopen, Karlshamn
Fiskeshopen, Norrköping
Gnesta Fiskeredskap, Gnesta
Görans Sportfiske, Eskilstuna
Laponia Sport, Umeå
Sportfiskarn i Strängnäs, Strängnäs

Sportfiskedepån, Helsingborg
Torsångs Jakt & Fiske, Borlänge
Wittlocks Sportfiske, Halmstad
YM's Fiske & Fritid, Smedjebacken
Älvdalens Fiskecenter, Älvdalen

GALVAN

OPEN BACK

www.jkflugfiske.com

JK Flugfiske Tel 0152-13355 info@jkflugfiske.com

www.flugfiskeinorden.se

Nordens äldsta flugfisketidning

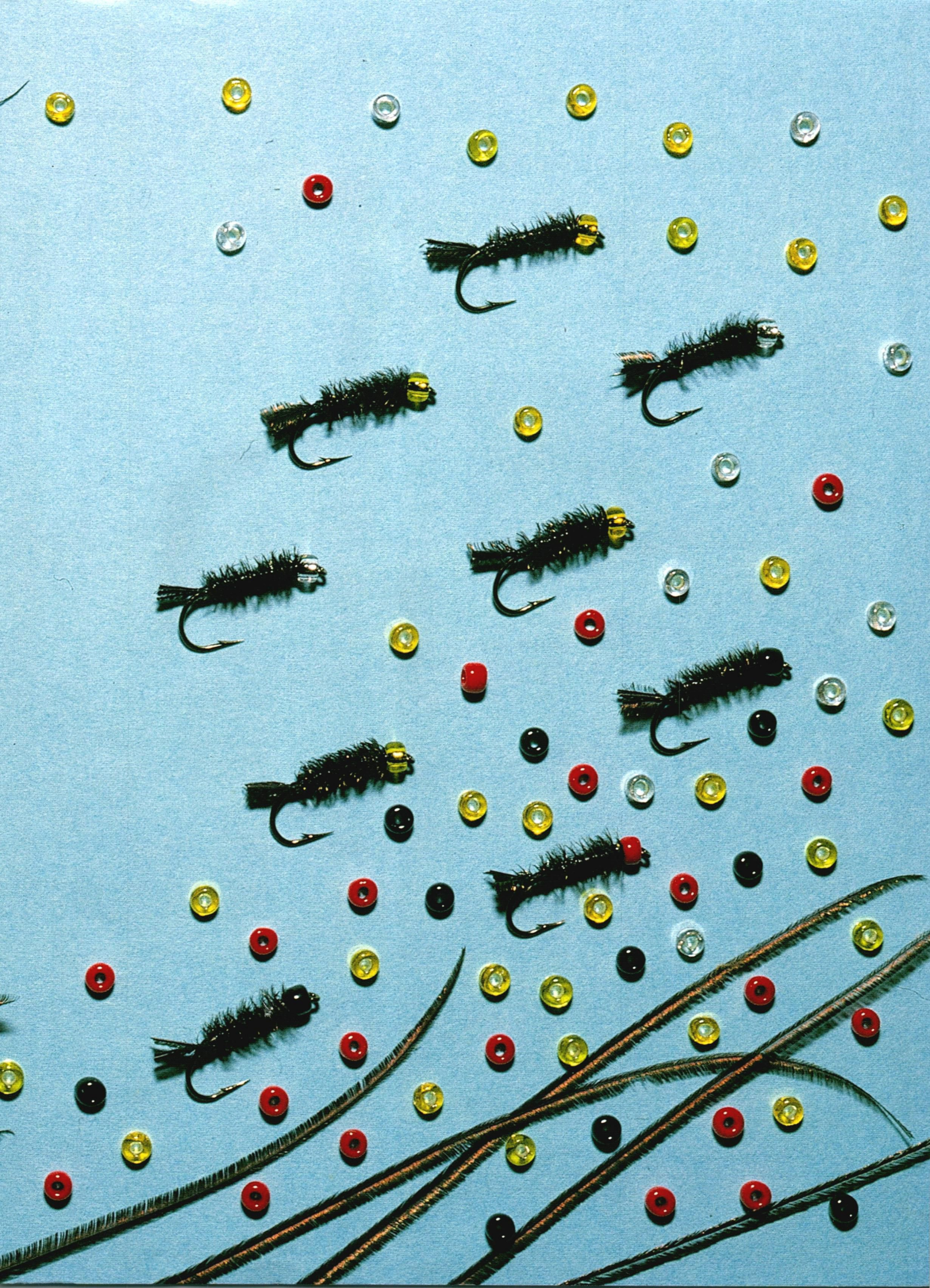

En riktig pärla

Min första pärlfluga försåg jag med ett rött huvud. Tanken var att rött sedan gammalt är ett välprövat inslag i många flugor. Red Tag är till exempel en dokumenterat bra fluga vid harrfiske. Kroppen lindade jag med tre påfågelherl, som sedan fick sticka ut som en kort stjärt. Det var det hela! Efter en tid provade jag att binda samma fluga med svart pärla och längre fram också med en guldgul, gulgrön eller helt glasklar pärla. Utöver harren har även regnbågen visat intresse för mina pärlflugor, och numera använder jag dem oftast just vid regnbågsfisket

forts på nästa uppslag

Text: Lars-Olof Andersson
Foto: Gunnar Johnson

En riktig pärla

forts från föreg uppslag

Jag läste i FiN:s decembernummer om den lilla fiskyngelimitationen med en glaspärla som öga och gissar att det är samma typ av glaspärlor som jag själv använt till mina flugor. Pärlorna har en diameter på 2 millimeter och finns att köpa i en mängd olika färger. Det visar kanske att en idé sällan är helt ny, men är samtidigt ett bevis för att goda idéer kan födas hos olika flugbindare samtidigt, i det här fallet kanske som en följd av de guldskalleflogor, vilka blivit populära under senare år.

Det var nämligen så jag fick min idé, samtidigt som jag erinrade mig en gammal fluga med porslinsöga, som jag sett i någon av Hans Lidmans böcker. Jag ville helt enkelt binda en fluga med skalle, men som inte var lika tung som en med metallhuvud. När jag fann små glaspärlor i en rad olika färger i en hobbyaffär, så blev det ett naturligt val. Med en sådan pärla trädd på krokskäftet sjunker flugan inte lika snabbt som med en metallskalle och den blir inte heller lika "slängig" att kasta.

Min första pärlfluga försåg jag med ett rött huvud. Tanken var att rött sedan gammalt är ett välprövat inslag i många flugor. Red Tag är till exempel en dokumenterat bra fluga vid harrfiske. Kroppen lindade jag med tre hop-tvinnade påfågelherl, som sedan fick sticka ut som en kort stjart. Det var det hela!

Efter en tid provade jag också att binda samma fluga med en svart pärla, och längre fram också med en guldgul, gulgrön eller helt glasklar pärla. Utöver harren har också regnbågen visat intresse för mina pärlflugor, och numera använder jag dem oftast just vid regnbågsfisket.

Precis som författaren till artikeln om det lilla fiskynglet, så tror jag att de glasklara eller svagt guldfärgade pärlorna ger en fin ljuspunkt i vattnet som uppfattas av fisken. På ett litet fiskyngel kan pärlan naturligtvis imitera ögonen, men en pärla kan också rent allmänt och på en fantasifluga ge ett "uppmärksamhetsvärde" som gör den

intressant för fisken på samma sätt som en silver- eller guldtag. Flugan befinner sig ju i en ganska dåligt upplyst och dunkel miljö, där en glaspärla kan fånga och sprida ljuset även en bit ner i vattnet.

Så binder du

Min egen fluga är tämligen enkel och

Min första pärlfluga hade rött huvud.

avser inte att imitera något särskilt byttdjur. Men den föregående artikeln med fiskynglet visar ju att idén även kan användas på andra typer av flugor – och här kan FiN:s läsare säkert hitta på egna nya användningsområden.

Efter att jag har trätt pärlan på skäftet till en 12:ans öringkrok och fäst denna i bindstället, så binder jag in tre påfågelherl bakom pärlan med spetsarna vända framåt. Därefter lackar jag krokskäftet, tvinnar samman påfågelherlen med den svarta bindtråden och lindar dem tillsammans bakåt över den lackklibbiga kroken. Jag lägger två korta whipfinisknutar på vardera två till tre varv vid krokböjen och klipper av de utstickande herlen en bit från krokböjen så att de bildar en kort stjart.

Flugan är med andra ord mycket enkel och man binder ett halvdussin med olika, valfria färger på pärlhuvudet på några minuter.

Här finns säkert också möjlighet att experimentera för att utveckla gamla flugmönster. Många streamers kan till exempel förses med en röd pärla. En slank streamer med tunn vinge och med en pärla istället för huvud sjunker snabbare genom ytströmmen, men blir ändå relativt lätt att kasta.

Det enda problem jag stött på med de minsta pärlorna är att de kan ha för litet håll för att kunna trädas över hulingen på vissa krokar. Oftast har jag emellertid klarat det genom att trycka in hulingen med en tång.

Jag har bara provat att binda med de minsta pärlorna, men sådana finns ju i flera olika storlekar, så det bör inte vara någon svårighet att finna glaspärlor i rätt färg och storlek.

Flugfiske i Norden

Nr 1 feb 2002

Årgång 24

Redaktör:

Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:

Nore Sundin

Prenumerationer,
beställningar, kassa:

Anne-Marie Skarp

Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult
tel. 0476/160 90, fax 0476/160 64
order@flugfiskeinorden.se

Annonser:

Pelle Klippinge

Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik
tel 0491/913 23 eller 0708/74 32 26
klippinge@ebox.tninet.se

Redaktion:

Gunnar Johnson

Box 22, 571 06 Bodafors
tel 0380/37 11 25

Prenumerationspris för kalenderår:
SEK 280 i Sverige, NOK 310 i Norge,
DKK 295 i Danmark, EUR 37 i Finland,
SEK 430/EUR 46 i Europa och
SEK 495 i övriga världen.

Våra postgironummer är:

Sverige 10794-6

Danmark 5 00 21 33

Finland 800051-1099 515

Norge 7877.08.16040

Payment from abroad by e.g. Eurocard, Visa, Mastercard or international money order in Swedish crowns payable to Flugfiske i Norden, Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult, Sweden.

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvaras icke. Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden. Tidningen utkommer med sex nummer om året: febr, april, juni, okt och dec (dubbelnummer).

Sättning: Art Graphia AB.

Repro: Reprografen AB.

Tryckt 2002 hos Abetryck, Helsingborg.

ISSN 0349-3849.

Nummer 2 av Flugfiske i Norden
2002 beräknas utkomma i april.

Böcker från FiN

*Emån - med flugspö längs världens förnämsta
 havsöringsvatten* av Pelle Klippinge
Spelvävar och sländedans av Rolf Smedman
Dagsländor i öringvatten av Boström / Bengtsson
Flugbindning på mitt sätt av Lennart Bergqvist
Flymfer och andra mjukhacklade flugor av Johnson / Forsling
Från fjäder till fluga av Anders Isberg
Konsten att kasta med fluga av Mel Krieger
Lax- och havsöringsälvar i södra Norge av Alf G Johnels
Lax på fluga av Göran Clareus
Laxflugor på mitt sätt av Lennart Bergqvist
Streamside Book fiskedagbok i fickformat
Sportfiske i Spanien av Ch. Johansson
Dagsländor från nymf till spent spinner av Sören Lindroth
En fjällfiskares vandring av G. Westrin
Torrflugor, Nymfer, Våtflugor, Havsöringsflugor, Laxflugor
Flugor för gädda, abborre av Morten Valeur
 Postens avgifter tillkommer. Ny moms ingår.

Pris Pris, ej pren

Kr 300:-
 Kr 145:-
 Kr 200:-
 Kr 390:- 410:-
 Kr 140:-
 Slutsåld
 Kr 225:- 250:-
 Kr 190:- 205:-
 Kr 250:- 270:-
 Kr 400:- 420:-
 Kr 130:-
 Kr 200:- 220:-
 Kr 205:- 225:-
 Kr 275:- 300:-

Kr 56:-/st 60:-/st

Böckerna beställs från FLUGFISKE I NORDEN, AnneMarie Skarp, S Parkgatan 8,
 343 31 ÄLMHULT. Telefon 0476-160 90. Fax 0476-160 64

Sportfiske

Akademien

Yrkesutbildningar för Dig som vill arbeta med sportfiske, fiskevård, turism och företagande.

Sportfiskegymnasiet

En treårig gymnasieutbildning inom naturbruksprogrammet, med yrkesinriktning mot sportfiske, fiskevård och turism.

Sportfiskets yrkeshögskola

En tvåårig eftergymnasial utbildning i samarbete med Sveriges Lantbruksuniversitet, SLU, i Umeå som leder fram till en kvalificerad yrkesutbildningsexamen inom sportfisketurism.

Studerande från hela Norden tas emot.

Sportfiskeakademien i samarbete med Sveriges Lantbruksuniversitet, Normark, Marine Power, Sportfiskarna och ett 80-tal övriga företag.

Box 93
667 22 Forshaga

Tel: 054-17 20 91
Fax: 054-87 49 38

E-post: info@sportfiskeakademien.com
Hemsida: sportfiskeakademien.com

Produktion: ARTIC DESIGN & reklambyrå